

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Πεισματώδες μάτε στο κομψό σαλονάκι. Ούτε ο πόλεμος, ούτε ο επισιτισμός, ούτε καμμία από τις επικαιρότητες της εποχής. Η διάσταση ενός κοσμικού άντρου αποτελεί το θέμα της συζητήσεως. Και τί πάθος! Δύο παρατάξεις: Οι μισοί με το μέρος της κυρίας, οι μισοί με το μέρος του συζύγου, που προσέφυγε στη δικαιοσύνη για να ζητήσει το διαζύγιο του. Την κατηγορεί ότι δε σεβάσθηκε την συζυγική της πίστι. Και το κακό είναι ότι η κατηγορία είναι βάσιμη. Το το ήμολογησης: έχει έραστή.

Και την υποστηρίζετε ακόμα ύστερ' από μια τέτοια ομολογία; ρώτησαν τα μέλη της παρατάξεως που είχαν ταχθεί εναντίον της άπιστης.

Δεν την υποστηρίζω. Έξηγώ την πράξη της, απάντησε μια από τις κυρίες της ομάδος, γυναίκα ώριμη με τα πρώτ' ασημια στο κεφάλι.

Και προχώρησε στις εξηγήσεις της. Έδωσε την εικόνα της κατηγορουμένης: Πρότυπο συζύγου τα πρώτα χρόνια του γάμου της. Τον πήρε από έρωτα, τον λάτρευε, τον πίστευε. Ήταν η θεότης της. Δεν της ήταν πάντα πιστός. Παραπονέθηκε, αλλά δε δημιούργησε σκηνές. Τον δικαιολόγησε υποσυνηθιστά: «Άνδρας είναι, θα κάνει τα δικά του» σκέφθηκε. Το άναγνώρισε σιωπηρά το δικαίωμα και με τον καιρό εξοικειώθηκε τόσο, ώστε να θεωρή τις ατασθαλίες του συντρόφου της σ' α μια φυσική κατάσταση. Ένα δεν του συχώρεσε: Την αδιαφορία του. Την παγερότητα απέναντί της. «Οχι μόνο τη σωματική. Θα την παρέβλεπε αυτήν. Περισσότερο απ' αυτή την επλήγωνε η ψυχική ψυχρότης. Δεν έγινε ο συνοδοιπόρος της ζωής της. Έμεινε ένας απλός συνοικος. Την εκράτησε σε απόσταση από τον εσωτερικό άνθρωπό του, μακριά από τους κόσμους του, μια ξένη, με την οποία ζούσε κάτω από ίδια στέγη. Δεν της άνοιξε την ψυχή του, δεν της μετέδωσε τις σκέψεις του, τη βεβαίωσε ανάξια να της εμπιστευθεί τις ανησυχίες, τα σχέδια, τα όνειρά του.

Και τότε παρουσιάσθηκε το τρίτο σκέλος του τριγώνου. Είσε το προμά της και την πλησίασε. Δεν ξέρω αν ήταν ελκυστικής. Πάντως υπήρξε γι' αυτήν εκείνος που της έλειπε. Της έγέμισε το κενό, της αναγνώρισε την οντότητα, την επρόσθεσε και, τεχνίτης καθώς είναι, έπωφελήθηκε από το παράπονο της εγκαταλελειμένης, για να την παρασύρει στα δίχτυα του.

Οι εξηγήσεις της συνηγόρου δεν άφησαν ανεπηρέαστους τους ακροατές. Και ίσως να εκπέτασε το άθωα ή κατηγορούμενη αν η ομάδα των κατηγορών δεν αντίτασσε στα επιχειρήματα της κυρίας τα επιχειρήματα τα δικά της.

Είσαθε βεβαία, κυρία μου, ρωτούν οι κατηγοροί ότι ο άνδρας είν' εκείνος που δημιούργησε την αδιάφορα παγερότητα με τη γυναίκα; Του φορτώνετε όλα τα βάρη. Τον βρίσκετε ψυχρό, τον βρίσκετε αδιάφορο, τον βρίσκετε κλεισμένο στον εαυτό του. Νομίζετε ότι του είνε ευχάριστη αυτή η κατάσταση; Πιστεύετε στα σοβαρά ότι δεν είναι κι' αυτόνου ή επιθυμία να συναντήσει στη γυναίκα με την οποία ένωσε τις τύχες του, τον αληθινό συνοδοιπόρο, ένα πλάσμα ικανό να τον ακούση, να τον παρακολουθήσει, να τον καταλάβει, να τον ξεκουράσει

με την κατανόησή της; Πότε η γυναίκα είδε τον άνδρα της με τα μάτια του πραγματικού συντρόφου; Πότε χτύπησε την πόρτα της ψυχής του; Πότε έψαξε με δεξιότητα και μ' επιμονή να βρή τι κρύβεται κάτω από την επιφάνεια; Ο άνδρας, ο κάθε άνδρας, είν' ένα μεγάλο παιδί. Κι' ο πιο σατανικός, κι' ο πιο πεπεισμένος, κι' ο πιο διεφθαρμένος ακόμα. Το παιδί αυτό δεν το νοιάσσετε, δεν το πλησιάζετε, δεν του τονώσατε τα όνειρα, δεν του κατακεύσατε τις αδυναμίες. Να σας ανοίξουμε την ψυχή μας...

Και μήπως θα την προσέχετε, θα διαβάσετε στις σελίδες της, ή θα μάς παγώσετε με τον υπολογισμό σας, με την πεζότητα, με την πρακτική σας σκέψη; Σε κάθε απόπειρα πησσεως που επιχειρούμε, έρχεστε να μάς σπάσετε τα φτερά, να μάς προσγειώσετε στη ρουτίνα, και δεν μένετε ικανοποιημένες παρά όταν μάς δήτε να γυρίζουμε το κατ'αναπονησάο μας που θα σας εξασφαλίση με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη αντισι τον επιούσιο.

Νά, γιατί σας κρατούμε κλεισμένη την καρδιά και τη σκέψη μας. Νά, γιατί δεν είμαστε παρά οι τυπικοί συνοδοιπόροι, τυχαίοι συντροφοί, που μια σύμπτωση έφερε τ' ένα κοντά στον άλλον. Αν έρρατε πόσο λαχταρούμε κι' εμείς να σας δώσουμε το χέρι και να συμβαδίσουμε... Είμαστε όμως θείαιοι ότι θ' απλωσουμε το χέρι στο κενό. Ποιός σ' ατάει; Φταίτ' εσείς; Φταίει η μοίρα; Δεν ξέρουμε. Μή μάς ζητάτε όμως και ρέστα, μη ζητάτε ευθύνες από τους μόνους ανεύθυνους, και πρόπαντός μη ζητάτε δικαιολογίες για να καλύψετε τα όλισθήματά σας.

Λέει η κατηγορία, δευτερολογεί ή υπερασπίζει και ή συζητείται παρατείνεται χωρίς αποτέλεσμα. Κανένας δεν υποχωρεί από τη θέση που υποστηρίζει. Η σίωνα διάσταση των δύο φύλων. Η άκαρπη έρευνα για την ανεύρεση του ενόχου. Ποιός από τους δυο παράγοντας του συζυγικού σκάφους είναι ο υπαίτιος της δυσαρμονίας, που άλλοτε οδηγεί στα μαρσμο και άλλες φορές πάλι στο πλήρες ναυούγιο; Πρόβλημα όμως σαν αυτό που έχει τεθεί από τον καιρό που θεσπίσθηκε στην κοινωνία των ανθρώπων ο έγγαμος βίος, μην περιμένετε να λυθή στο κοσμικό σαλονάκι μέσα σ' ένα απόγευμα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Η ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

Κρητικές μαντινάδες

Είς το θανάτου τις πληγές
θοτάνια δεν χωρούνε
ούτε γιατροί γιατρέυουνε
ούτε Άγιοι βοηθούνε.

*
Άμε στους τάφους να στραφής
να δής αν θα γνωρίσης
τον πλούσιο απ' το φτωχό
να τότε ξεχωρίσης.

*
Είς τον χαρούμενο καιρό
όλοι φίλοι λογοούνται,
μά όταν έρθη ο θλιδερός
όλοι τον απαρνοούνται.

*
Όταν πλούτιση ο άνθρωπος,
θαμπώνεται το φώς του
και δεν γνωρίζει το φτωχό
αν είναι κι' αδερφός του.

ΕΜΜΕΤΡΟ "ΡΕΠΟΡΤΑΖ,,

Στόν άλλο κόσμο

Υπό Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

4ον

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έπί μακρόν ομίλησα μαζί με τον Σωκράτη και τούπα χίλια πράγματα, χωρίς να κάνα κράτει. Πολύ τον ευχαρίστησα, με την συνομιλία κι' έντες όλιγου πιάσαμε άκλινητη φίλια.

ΣΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

Κατόπιν τούτου, φίλε μου, μιὰ πρότασι μου κάνει, για να φανή φιλέξενος και για να με γλυκάνη.
- Δεν πάμε, λέει, σ' άπεναντι μικρό καφεενόδι να σ'ς κεράσω κάτι τι;
- Υπάρχει καφεόδι;
- Έχω δικό μου καφενέ και καφετζή γνωστό μου, που μου τον φτιάνει γνήσιο τον μέτριο βραστό μου.

ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗ

Καλά, καλά, δεν πρόφτασα να κάτσω στο τραπέζι και βλέπω τον Θεμιστοκλή, την πρέφα του να παίζει. Τον πλησιάζω πάραυτα, το βόρω το παιγνίδι κι' έντες των άλλων τον ρωτώ και για τον Άριστειδή.
- Τί κάνει αυτός ο Δίκαιος; Τί γίνεται, για πέ μου.
Κι' αυτός άπεσας μ' άπαντά: - Καλέ μου κι' άνθρωπέ μου, πολλάκις στον Παράδεισο συνέβη να τον δω αλλά τον εξωστράκισαν έχάτως από δω.
- Και τώρα που τον έχουνε;
- Στην Κόλασι...

- Γιατί;
- Γιατί στέν Άδη, πάντοτε, πηγαίνουν οι κουτοί.
- Τί λέτε; Ο' άστείεςσθε;
- Ποτέ δεν λέω άσεία.
- Μου λέτε άλήθεια;
- Δεν χωράει καμμία δυσπιστία.
- Γιατί αυτό;
- Είναι γνωστόν εις τους θνητούς, αν γένει, πώς όποιος είναι δίκαιος στην Κόλασι πηγαίνει.

ΜΕ ΤΟΝ ΟΥΓΚΩ

Άφίνω τον Θεμιστοκλή την πρέφα του να παίζει και πάλιν επανέρχεται στο πρώτο μου τραπέζι. Στην πρώτη την παρσα μου, για τον καφέ γυρίζω, αλλά τον Βίκτωρα Ούγκω μπροστά μου αντικρύζω.
- Χαίρε, μεγάλε ποιητά!
- Παρακαλώ, ποιός είστε;
- Εύθυμογράφος Θίβριες...
- Χαίρω πολύ... Καθίστε.
Στο τραπέζι κάθεται το Βίκτωρος Ούγκω και στην Μεταξουργιώτικη μιλάμε την Άργκω.
- Με τους Άδελφους; Πώς τα πάς;
- Με ποιούς;
- Με τους Άδελφους.
- Άσ'τα να πάνε στην όρη, τους έκαναν... θ β λ ι ο υ ς !
- Πότε γινήκαν άδελφοί;
- Τον πλάτανο χαίρετα.
Άφ' ης στιγμής ο Σύβριος τους έκανε... όπερέττα!
Άγνωστα μου τάνανε τα πρόσωπά μου, όλα, κι' ο Θερσάνεμης, φίλε μου, χερσεί σαν... Σπανιόλα!

- Άλήθεια, δεν σε ρώτησα, τί γίνεται ο Άγιάννης;
- Μη με ρωτ'ς και φρόντισε τον πόνο μου να γιάνη.
- Τί, του συνέβη τίποτα;
- Τον έχουνε στο τμήμα!
- Πολύ λυπήθηκα γι' αυτό!
- Μην κλαίς. Δεν είναι θύμα.
- Άλλά;
- Της μαύρης αγοράς κατάντησε κοπέλλι.
"Ηγουν, τούτέστιν, έκλεψε, προχτές, μισό κορβέλι κι' έπήγε και το σκότωσε, - άκούς τον μασικαρά, - τριάντα κατσάρινα, στην μαύρη αγορά!

ΠΑΛΗΝΣ ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ

Έγκαταλείπω τον Ούγκω, σ' άπόγινωσι μεγάλη κι' ανοίγουμε συζητήσι με τον Σωκράτη πάλι.
- Λοιπόν, τί νέα από τη γη;
- Μαστίζει' ο κοσμάκης.
- Καλά που το θυμήθηκα... Τί γίνεται Μαριάνης;
- Στα Νέα γράφει ταχτικά τα νέα τα δεκτρινα και κάπου κάπου φυσικά τους άλλους κριτικάρει.
- Κατάλαβα... Κατάλαβα... Τους συγγραφείς πιλάρει.
- Σ'ς τώπαν; Που το έχετε;
- Άς είναι...
- Δηλαδή;
- Τον ξέρω...
- Πώς τον έχετε;
- Τον ξέρω από παιδί!
(Η συνέχεια και πάλι εις την έκδοσι την άλλην)

ΑΝΑΜΕΣΑ —σέ δυό καρδιές

— Κάτι έχεις, Τζιοβάννα!
— Όχι, σέ θεαίω...
Τό όχι αυτό ή Τζιοβάννα τό λέει χλιαρά, μέ τά μάτια χαμηλωμένα, μ' ένα νευριασμένο χαμόγελο, γιατί ή Τζιοβάννα δέν ξέρει ούτε νά υποκρίνεται, ούτε νά λήη ψέμματα. Τίς όλίγες φορές πού θά ής τυχή νά κρύψη την άλγεια τόμοφοδύι προσώπου ής παίρνει ένα ύφος σάν νά λήη: «Ξέρετε... λέω ψέμματα! Μή μέ κυττάτε έτσι!...»
Πρός τό παρόν ή Τζιοβάννα χαιδεύει τά μαξιλαράκια του ντιβανιού, τά τοποθετεί τό ένα δίπλα στό άλλο, σάν νάταν σέ καμμία διτρίνα κανενός μεγάλου καταστήματος. Κατόπιν σηκώνεται, έρχεται κοντά μου και ψιθυρίζει:
— Πρέπει νά πηγαίνω. Βιάζομαι.
— Μά τώρα μόλις ήρθες.
— Ναι, αλλά...
— Έλα τώρα, μίλησε και μέ είδικρινα. Τί τρέχει; Τίποτα μέ τό Στέφανο;
Θέω μου, πόσες φορές ώς τώρα δέν κάθισα νά παρηγορήσω ή Τζιοβάννα, πού σάν όλες τίς πολυχαιδεμένες ύπάρξεις έννοει νά δη-

μιουργή διαρκώς φανταστικές δυστυχίες στον εαυτό της!...
— Α! Όχι, μού λέει. Μέ τό Στέφανο τά πάμε τόσο καλά... Τό ξέρεις πόσο αγαπιόμαστε...
— Τότε;
— Νά... ντρέπομαι νά σ'ο πώ. Είνε μιά βλακεία, τό καταλαβαίνω... Κι' όμως, έλέει. Τάχω κυριολεκτικώς χαμένα. Έτρεξα άμέσως νά σ'ο πώ γιά νά ξαλαφρώσω.
— Άστε είνε κάτι τό πολύ σοβαρό, Τζιοβάννα μου;
— Ναι και όχι. Σ'τά λέω μπερδεμένα, έ;...
— Δέν πειράζει. Λέγε.
— Έ, λοιπόν, νά... Έσύ ξέρεις πόσο τόν αγαπάς τό Στέφανο, ξέρεις πώς τόν αγαπάς υπερβολικά. Δέν θά μπορούσας ούτε στιγμή νά ζήσας χωρίς αυτόν. Τά όραϊότερα πράγματα τό κόσμου σάν δέν τά χαρώ μαζί του, μού φαίνονται σα-χλά, κουραστικά. Κι' όμως...
— Τόν απάτησε;
— Α! Πώς μπορείς νά τό πής αυτό! Πρώτα πού τόν αγαπάς κι' ύστερα έχω κι' άρχες. Δέν θά τό συγχωρούσας ποτέ στον εαυτό μου ένα τέτοιο παράπτωμα.
— Μή θυμώνεις... Άπλώς σου-κανα μιά κουτή ερώτηση. Συγχώρησέ μέ. Λοιπόν, τί λέγαμε; Α, ναι, αγαπάς τό Στέφανο...
— Δέν πρόκειται τώρα γιά τό Στέφανο. Γνωρίζεις τόν Παύλο Τζιλιότι; Τό κακόμοιρο τό παιδί, πού μ' αγαπάς τόσο!... Τόν γνω-ρίζεις; Έ, λοιπόν, δέν μπορείς νά φαντασθής πόσες φορές έχω σα πι-κραά δάκρυα γιά τίς λύπες πού τόν πόντιζα. Κι' έν τούτοις, ποτέ μου δέν κατώρθωσα νά τό πώ μιά λέξη γιά νά τό δώσω έλπίδα.
— Ήταν κάτι άνώτερο πόν δύναμ-ών μου αυτό. Όταν σκεπτόμουν πώς θά μπορούσας ν' άποκτήσου-με σγέσεις, έννοιωθα νά καταλα-βάνουμαι άπό μιά άγωνία, έννοιω-θα νά φρίτω όλόκληρη. Και πού έπαναλάμβανα όλοένα τά συνηθι-σμένα λόγια πού λέμε σ' αυτές τίς περιστάσεις: πώς ή φιλία είνε έν-

αίσθημα ιερώτερο κι' άπ' τόν έ-ρωτα, πώς είνε τό μόνο πού διαρ-κεί, τό μόνο πού δέν γεννάει την άπογοήτευσί. Τού όρκιζόμουν πώς θάταν πάντα ό καλύτερός μου φί-λος. Άχ! Νάφερες πώς έτρεμε ή φωνή μου σάν τού τάλεγα όλα αυτά. Γιατί έννοιωθα συγχρόνως πώς ή σκέψις μου άντικε στό Στέφανο.
... Άργότερα, τά όμολόγησα όλα στό Στέφανο και, φυσικά, δέν ήταν κούτος αυτός γιά νά ζή-λῃ... Δέν θέλησα φυσικά νά θυ-σιάσω ήλιθία και σκληρά, τόν Παύλο. Δέν θάχα τό θάρρος άλ-λως τε νά κάμω μιά τέτοια πρῶ-σμένη άνάμεσα στους δύο αυτός σμένη άνάμεσα στους δύο τούς άδελφους. Ό Παύλος δέν έπιχειρού-σε πιά νά μού έκφράση τό αίσθη-μα του. Τόν έννοιωθα πάντα έξ-ίσου άφοσιωμένο, έξ ίσου πιστό.
— Α, τί άναπαυτικό, τί ήρεμο πού-νε νάχα κανείς ένα σίγουρο φίλο, πού νά μήν άποδέληη σ'τά συνήθισμένα.
Τρία χρόνια τώρα διαρκεί αυτή ή ιστορία. Κι' έγωίστρια καθώς είμαι, τό εύρισκα φυσικό νά πα-ραιτηθώ ό Παύλος άπό κάθε άλλη έρωτική περιπέτεια γιά τό χατήρι μου. Ναι, ναι, ούτε ελγα παρατη-ρήσει και πώς τά μαλλιά του ελ-χαν άρχίσει ν' άσπρίζουν...
Σήμωρα τό πρῶτό έπρόκειτο νά πάω ένα ταξιδάκι μέ τό Στέφανο και πέρασα νά τόν δώ και νά τόν άποχαιρηθώ. Τόν έθρκα νά λά-βω ήπ'ό τη χαρά του. Μέ κύτταξε σθεσρά μέσα σ'τά μάτια και μού-πε:
— Μικρή μου Τζιοβάννα, δός μου τ' αγαπημένα σου χεράκια κι' ά-κουσέ μέ. Δέν φταίς έσύ άν δέν μπόρεσες νά μ' αγαπήσης... Δέν διατάζει κανένας την καρδιά του. Μά μούδωσες ό,τι είχες καλύτερο μέσα σου, τί φιλία σου. Μ' αγα-πήσες, μ' αγάπησες στοργικά σάν άδελφό σου... Κι' είμαι βέβαιος πώς θά σέ κάνω νά χαρής τώρα. Μάδε, λοιπόν, μικρούλα μου Τζιο-βάννα, πώς γιαιτρεύτηκα πιά τελεί-ως. Σ' αγαπώ πιά σάν μιά γλυ-

Μεταξύ φίλων
— Ή άνάπαυσις τού άπογεύμα-τος είνε ή καλύτερη στιγμή ής ήμέρας μου.
— Κοιμάσαι;
— Όχι... Κοιμάται όμως ή γυ-ναίκα μου!
— Δέ είνε περίεργος;
— Ντροπή, είσαι τόσο μεγά-λος κι' άκόμα δέν ξέρεις ούτε μιά λέξη ιστορίας και δέν θέλεις νά μάθης τίποτε!
— Μά, μπαμπά, έγώ δέν είμαι περίεργος!
— Χαμμάσιος ύπολογισμός
— Έ λ έ ν η. — Τόμοσες, ή Αλι-κα παντρεύεται.
— Μά ί ρ η. — Δέν τό πιστεύω.
— Έ λ έ ν η. — Γιατί;
— Μά ί ρ η. — Γιατί είνε πολύ έ-ξυπνη γιά νά παντρευθί έναν άν-θρωπο πού είνε τόσο βλάκας ώστε νά θέλῃ νά την πάρῃ γυναίκα του.
— Κειά άδελφούλα μου κι' όπως ά-γαπούσας έμένα πριν, αγαπάω τώ-ρα μιάν άλλη κοπέλα, πού κι' αυτή μ' αγαπάει τό ίδιο.
— Αλλά τά λόγια μούπε.
— Έ, νά λοιπόν, Τζιοβάννα! Δέν έμεινες εύχαριστήμην άπ' αυτό πού συνέβη; Έγινε έκείνο πού έπιθυμούσες. Διατήρησες τό φιλο-σω κι' αυτός έθρκε κάπου άλλο τό την άγάπη πού μούσας.
— Ή Τζιοβάννα όμως δέν έδωσε καμμία άπάντησι σ'τά λόγια μου. Πέφτει μέ λυγμούς στό ντιβάνι. Κλαίει άπελπισμένα και ψιθυρίζει:
— Μά δέν καταλαβαίνεις, λοι-πόν; Δέν καταλαβαίνεις πώς ζή-λω, πώς δέν θέλω ν' αγαπή ήμιά άλλη, πώς τόν αγαπώ πιά πο-λύ, πού πολύ κι' άπ' τό Στέφα-νο;...
—!

Π. ΟΡΤΙΝΟ

— ΤΑ ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η νοημοσύνη σ'τά μυρμήγκια άνεπτύχθη, λέ-γει ό περιφημός έντομολόγος Φάμπρ, πολλά έκατομμύρια χρόνια, πρίν φανή στον άνθρωπο. Άν συνειπας τά μυρμή-γκια είχαν τό άνάστημα και ή σωματική διά-πλασις τού ανθρώπου, αυτά θά ήσαν σήμερα ό κύριοι τό κόσμου.
Επίσης ό διάσημος βιογράφος τών έντόμων και ίδίως τών μυρμηγκών Άντρέ, λέγει:
— Σ'τά όντα αυτά, πού μάς φαίνονται τόσο απεινία, συνιστάμε πρώτης τάξεως κοινωνική όργάνωσι, βιομηχανία και θεομορία, πού ώς τώ-ρα νομίζαμε πώς μόνον ό άνθρωπος έχον.
Βλέπομε μερικά μυρμήγκια νά διάγουν πρώτης τάξεως οικογενειακό βίο, μέ όλες τίς χαρές και τούς άγώνες τού ανθρώπου γιά ή ζωή. Κιτίζουν τό σπιτί τους, τό μεγαλώνουν, τό συντηρούν, τά παιδία τους τά άνατρέφουν μέ στοργή, τά περιποιούνται, τά καθαρίζουν και τά μεταφέρουν μέ άκραν προσοχήν άπό τόπο σέ τόπο. Άκόμη, τά μυρμήγκια — όσο και άν σ'ας φαή παράδοξο — θάβουν τούς νε-κρούς των.
Διατηρούν επίσης στρατόν γιά έπίθεσις και στρατόν γιά άμυνα, κάνουν πολέμους και άνα-κωχές, κερδίζουν νίκες, διατηρούν συνήθες και χαράζουν σύνορα. Άλλά πάλι μυρμήγκια έχον ένστικτα ληστικά και άρπάζουν τών έρ-χασμένων τά νεονία, γιά νά τάχουν δούλους. Άκόμη υπάρχουν σ'τά μυρμήγκια και ποιμέ-νες, πού φροντίζουν γιά την τροφή τού ποι-μνίου τους, θεισιτάδες πού δουλεύουν γιά νά γεμίσουν ό άποθήκες γεωργού πού ξεριζώ-νουν τά βλαβερά χορτάρια. Παντού τέλος θά βή κανένας παραβλεπόμενος άδων τών άναγ-κών και τών όνομασιών τού ανθρώπου.
Μόνον δικαστάς δέν έχον.
Τά μυρμήγκια τέλος συνεννοούνται άναμετα-ξύ τους, καλύτερα άπό τούς πτηνούς, τά που-λιά, τά σκυλιά και άλλα πού άνεπτύχμενα, στή ζωολογική ιεραρχία ζώα, μέ τίς κεραίες τους.
Μιά μέρα, ένας γεωργός παρατήρησε ότι τά μυρμήγκια πού άνέβαιναν άπάνω σέ μιά μου-ριά ένοχλούσαν τούς μεταφοσώλκους, τούς ό-ποιους άνάγκασαν νά άποσπώσιν άπό τά κλα-διά και νά πέφτουν καταγής. Έκει τούς περι-μεναν άλλα μυρμήγκια, τούς έτεμνάζαν και τούς μετέφεραν στή φωλιά τους. Ό γεωργός τότε, γιά νά προστατεύση τούς μεταφοσώλκους άλειψε τόν κορμό ής μουριάς μέ μιά ζώνη φο-ρόκόλλας. Έπ' τέσσερες ήμέρες τά μυρμήγκια δέν μπόρεσαν ν' άνεβούν σ'τό δένδρο. Την πέμ-πτη όμως ήμέρα καταφθάνει ένας μύρμηγκας...

Ή αίτία τού πολέμου τών μυρμηγκιών είνε

συνήθως ή ή άπόκτησις φυτοφθειρών ή ή αι-χμολωσία νυμφών. Ό τρόπος, μέ τόν όποιον πολέμους είνε περιεργότατος. Τό περιφημό μυρ-μήγκι πού λέγεται «σαρπητήρας» έχει δυνατός δαγκάνας και άπάνω στή μάχη άνοίγει τό στόμα του και προσπαθεί ν' άρπάξῃ και νά συντρίψῃ τό κεφάλι τού άντιπάλου του. Ένα άλλο είδος πάλι, όταν μάχεται, άρπάζεται άπό τά πόδια τού άντιπάλου του και τά προνί-ζει, μέ τίς δαγκάνες του. Άλλα πάλι πηδώνε άπάνω στή ράχη τών έχθρών των και προνί-ζουν τό κεφάλι τους.
Τά μυρμήγκια έχον άκόμα στρατιωτικήν τακτικήν, φρουρές, προσκόμους, κάνουν πολι-ορκίες, ληλατούν μυρμηγκοφωλιές, αιχμάλω-τίζουν πληθυσμούς και έπιβάλλουν και την ποιήν τού θανάτου.
Όπως είπαμε παραπάνω, τά μυρμήγκια έ-χουν και νεκροταφεία, πού βρίσκονται σέ κά-ποια άπόστασι άπό τίς φωλιές τους. Σ'τά νε-κροταφεία αυτά βλέπει κανείς τάφους πού δια-κριτικούς γιά τούς κυρίους και άλλους κοινούς, γιά τίς κατώτερες τάξεις. Όι καλοί τάφοι είνε όλοι μαζί και σέ σειράς κανονικές, ένώ οι άλλοι φύρην - μίγδην.
Τούς γάμους τών μυρμηγκιών τούς περιγρά-φει ώς έξης ό σοφός έντομολόγος Φάμπρ: «Ή ώρα τών έρώτων των είνε έξαιρετική. Βλέπο-με όλόκληρα σύννεφα άπό μυρμήγκια μέ πτε-ρά νά πέτῃν στον άέρα τό βράδυ μιάς ζεστής φθινοπωρινής ήμέρας, νά πέφτουν, νά ξαναση-κωνονται νά στριφογυρίζουν σάν μεθυσμένα, νά κάνουν σάν μανιακά, ν' αλληλοκυνθιούνται. Την ώρα αυτή, σ'τόν άέρα, γίνεται ή ένωσις τών άρρενικών και τών θηλυκών. Και τά μέν άρρενικά πεθαίνουν άμέσως, μετά την ένωσις. Τά θηλυκά τότε τά οδηγούν άμέσως κα- «ουδέν» μυρμήγκια στή φωλιά τους, γιά νά γεννηθώσιν. Τούς κόβουν μάλιστα και τά φτερά γιά νά μή φύγουν και γεννάει 7—8 χρόνια στή σειρά.
Ό έγκέφαλος ένός κόκκινου μυρμηγκιού — αυτόν δηλαδή πού είνε γνωστός και στήν Έλ-λάδα — ζυγίζει ένάμισο χιλιοστό πού γραμ-μάριου. Μέ τόν ίδιο τρόπο βρῃσκον ότι τό βά-ρος ής κεφαλής του είνε τό τρίτον τού σώ-ματος του. Ό έγκέφαλος του ζυγίζει περίπου τό δέκατο τού βάρους τού σώματος του, δηλα-δή ένα τίποτε, σ'τό όποιο, έν τούτοις, ύπάρχει τόση σοφία!...

Στάδια δέξης λαμπρά άνοιγς ή έποχή μας σ'τό εύχριστόν ζεύγος, πού άπετελείτο άπό τόν μέγαν άνδρα ής έποχής μας κ. Ζώρς και την άξίεραστον και σεμνοτάτην κυρίαν του Κατίναν.
Ευχρίσας, είπαμε, μεγάλην ζωήν ό συμπα-θέτατος Γιωργάκης και ήταν σάν άδελφούς τούς άνοιγς τίς φτερούγας του γιά τούς άχανείς όρί-ζοντες τών φιλοδοξιών του. Άλλά μεγάλο έμ-πόδιο σ'τά σχέδιά του ήταν έκείνη ή έρμη ή Κατίναν. Φύσις ταπεινή γεννηθείσα σ'τά φτωχό-σπιτα τού Βούθουλα, μέσα σ'τίς καλύβες ε-είνης πού ή μαντάμ Σουζού έχαρακτήριζε έπιγραμ-ματικώς ός «πτοχοκομείαν», ήταν άδύνατο νά τόν παρακολουθήσῃ σ'τίς μεγάλες πτήσεις του.
Άλλά ό Ζώρς, άνθρωπος πού εισέπραττε τά χιλιάρια μέ τό ζυγί, κι' είχε διαρκώς φουσκ-μένες τίς τάσεις τών παντελονιών του άπό μά-τσα και μάτσα, λεβέντης πού τά έβαζε στραβά κι' έπεριφρονούσε τό σύμπαν — πώς ρε μπα-γάσος και περνάει ό Τζωρτζάκης — δέν μπο-ρούσας νά άνεχθῃ αυτό τό ταπεινό ύφος ής γυ-ναίκας του.
— Άκουσε, Κατίναν!
— Ή Άκούω, Γιώργο μου.
— Άπό ής σήμερος, τό όνομά σου πρέπει νά αλλάξῃ. Γιατί, βρε μάνα μου, αυτοί οι μπα-γάσες όί πλούσιοι, έχον όνόματα κευδονυ-στά κι' έμείς δηλαδή νάχουμε όνόματα φτωχι-νά; Λεφτά δέν έχουμε; Λεβέντες δέν είμαστε; Την πιλάρα δέν τῖν τρώμε μέ βούτυρο τού γά-λακτος; Και ήν ταπεινός δέν μάς τῖν φέρνουν συστημένη; Τό λοιπόν, έρ' εδωκ' μάς συμβαί-νουν όλα τούτα τά όποια συνείσταναν σ'τους πλούσιους, δά μάς συμβούν και τά άλλα. Άπό σήμερον έ λέγασαι Κάθριν!...
Κούες ιδρωτός έλυσαν τό Κατίναν. Αυτό δέν ής πυροσβεστήρας πού Βούθουλα — ής φανόταν σάν μιά βαρύντιμ τουαλέττα πού δέν ήξερε πώς νά την ήφορέσει. Έξερροκκινάσε, έξερρόβησε και έψιθύρισε:
— Λοιπόν, Ζώρς...
— Τί; Ν'άνευσα.
— Κάθριν λέγαντε την κόρη ής Σουζούς, πού ήταν άριστοκρατίας και γεννηθείσα σ'τό Κελομάνι άπό πατέρα άριστοκράτη. Έμείς, Τζωρτζά μου, γεννηθήκαμε σ'τόν Βούθουλα!...
Πά, πά, ποιος είδε τόν Θεό και δέν τόν έφοβήθηκε. Έδάγκασε τό μoustakάκι του ό Ζώρς, έκύτταξε μέ όργην άριστερά, έφτυσε δε-ξιά και είπε μέ φοβερήν φωνήν:
— Κάθριν!
— Μή φωνάζεις.
— Είπα, Κάθριν!
— Καλά, καλά...
— ΚΑΘΡΙΝ! Άκούε;
— Γκέμινε τό Κατίναν. Τί νά κάνῃ: Και ποιος θά μπορούσε ν' άντισταθῇ μπροστά σ' αυτήν την φοβερήν έκρηγνίτν τού μεγιστάνος;
Και άκούσε.
— Ναι, Γιώργο μου.
— Θά μάθης γαλλικοῦρα!
— Έ;
— Γαλλικοῦρα!
Νέο κύμα ψυχρῶν ιδρώτος έλυσαν την δύσ-μοιρη Κατίναν:
— Πώς νά τά μάθω;
— Όπως τά μαθαίνουν και τά στραβομασῶνε αυτές οι κούες. Είμαι ποιά έξυπνης άπό μάς δηλαδή; Ποιά είμαι ή διαφορά, σέ περικαλώ; Όχι, πέμμε νά καταλάβω. Έχουν λεφτά, και τό λοιπόν; Έχουμε και μάς πολύ περισσότερα λεφτά, μάτσα και μάτσα.
Είχε πολλά σχέδια σ'τό μυαλό του γιά την άνάπτυξιν ής Κατίνας του, ό Ζώρς. Άλλά πρῶ-τον και κύριον έθεωρούσε τίς ζένες γλώσσας. Δέν μπορούσε ή κυρία Κάθριν νά δέχεται σ'τό σπῖτι ής τούς μεγιστάνος ής μαύρης άγοράς, έδους τούς λαμπρούς συναδέλφους τού συζύγου ής και νά ήν γριζή ή γλώσσα ής ετην γαλ-

λικοῦρα. Έκάλεσε, λοιπόν, ένα καθηγητήν ής γαλλικής. Ήταν ένας άνδρῶπακος, κοντός, σε-μνός, χλωμός και κοκκαλιάρης πού τόν είχε ταραξεί ή πείνα.
— Άκου δό.
— Μάλιστα, κύριε.
— Πώς σέ λένε.
— Ιωάννης Γεωργίου.
Τόν έκτύπησε προστατευτικά σ'τόν ώμο ό Ζώρς και τού είπε:
— Άκούσε, Γιαννάκη, έμαθα πώς είσαι καλά παιδί, μόνο πού σέ ζάλισε ή πείνα. Έδώ μέσα όμως πού μπαίνει, άχνης και τό φασολάκι σου και τό ρεβυδάκι σου και τό λαδάκι σου και τό καφεδάκι σου άλφα-άλφα, γιά νά ζήσης. Τό λοιπόν, θέλω νά μού περιποι. ής την μαντάμ Κάθριν, άπό δώ, νά ής μάθης λίγη γαλλικοῦρα. Και συγχρόνως ό κ. Ζώρς έδειξε την Κατίναν πού σέ έλο αυτό τό διάστημα είχε γίνει ώχρο-τερη και άπό λεμονάδα ής έποχής. Όσο γιά τόν καθηγητή εύχρίσας ό άνθρωπος έκύτταζε την γυναικα, ύστερα έκύτταζε τόν Ζώρς, ύστερα έξανακύνταζε την γυναικα, ύστερα έβγαλε τά γυαλιά του, τά σκούπισε και έστράφη πρῆς την κυρίαν:
— Έχετε άρχάς;
— Τί έχω;
— Έπενέβη ό Ζώρς:
— Σέυ λέει, όηλαδή, άρχάς, μ' έννόησες; Μπενούρι, μουλιφώ, μποναουάρ, άπό δαῦτα. Κάτι ζέρει, μουσιού. Τράβα του ένα μπενζούρ, Κάθριν!
— Έψιλλισε ή Κάθριν:
— Μπενζούρ
— Έτσι, μπράβο, έπανηγύρισε ό Ζώρς. Τράβα του κι' ένα μποναουάρ. Μέ μέγχα όμως και μέ περοφά.
— Ή Κάθριν προσάβησε νά μειδιάσει και κα-τακκίονη άπό συστολήν έψιθύρισε:
— Μποναουάρ.
— Τράβα του τώρα κι' ένα μουλιφώ, έβόσσε μέ ύψος εξάλλως πανηγυριστόν ό Ζώρς. Τράβα του, βρε μάνα μου, ένα μουλιφώ γιά νά δῃ πώς δέν είμαι δά και μπίτ κατά μπίτ ή γλώσσα σου.
— Έπῃρε θάρρος ή Κατίναν και... τράβηξε κι' ένα «μουλιφώ». Τότε εύχρίσας ό Ζώρς σ'τόν δά-σκαλο και τού είπε:
— Άκούσε, κύριε μουστῃριε, πώς σέ λένε. Γιαννάκη, μέ τό υπαρκτόν. Άπό δώ ή μαντάμ, όπως σέύ έψηγηθήκα, είσαι ή γυναικα μου. Τό λοιπόν, θέλω σέ άκαπέντε μερες νά μού ήνι-κάνης έσπερίε. Καθ' έσιν, άνωσις, νταλαμερί-ζμασι, σήμωρα μέ κόσμο και ντενιά, μέ άν-τιλαμβάνεσαι. Σπῖτι άνεχτό και σέ ελπον και μού είπες. Τό λοιπόν, έχῃ νά μάς βάλουν κατ'ο-ί άλλα τά μακαροματάκια. Κι' έννοώ όπως τῖν δουλεύω έγώ την γαλλικοῦρα έτσι νά την δουλεύῃ κι' ή κυρία. Μ' έννόησες;
— Έβγαλε μαντήλι ό δάσκαλος.
— Μ' έννόησες;
— Έκοιπίσε τό μέτωπό του ό δάσκαλος.
— Μ' έννόησες;
— Έψιθύρισε ό δάσκαλος:
— Κύριε, μέ συγχωρείτε, αλλά είμαι όλίγον περριεργόν τό πράγμα. Ή γαλλική γλώσσα δέν είναι δυνατόν νά ιδιχαθῇ άπό κανένα καθηγη-τήν εις δεκαπέντε ήμέρας.
— Ό Ζώρς τό πέρασε αυτό ως έκβιασμόν:
— Άκούσε, βρε!...
— Παρντόν.
— Άκου δό. Άν είσαι γιά λεφτά, μή κά-νῃς κούβεντα. Μάτσο!
Κι' έβγαλε άπό την τσέπη τού παντελλο-νιού του δύο φρεσκοτυπώμενα μάτσα γιλι-οδράχμια, τόσο μεγάλα πού ό καῦμένος ό καθη-γητής ζαλιότανε.
— Ίδιόι σ'ας είμαι;
— Άνέ;
— Μέν ντιέ!
— Άς τόν ντιέ! Έγώ, μ' έννόησες, δέν θέλω νά ήν μάθης, πού λέει ό λόγος, φιλοσο-φία. Πρακτική γαλλικοῦρα, βουί, άντάν, μπα-μπαντάν, έλεβούζαν, άπό δαῦτα. Μά μπορῷ νά περιποιήθῃ ένα ζένον άνδρῶπο. Κι' εδω γιά σένα θά ήν πεταχόνν γιά καλά έδω. Κάθριν, όσες τού κυρίου δόκαλμου μιά πιλάρα νά κοκ-κινίση λίγο τό μαγουλάκι του γιαιτ' άν μπα-γιάτικο λειψάγο έχει κανατίση ό φοκαράς!...
Προσβυτάτη ή υπό έκπαίδευσιν κυρία Κά-θριν έσπευσε νά ετοιμάσῃ τῖν... πιλάρα τού καθηγητού ό όποιος, έρῃσάς έν παρόδω, τά είχε έντελώς χαμένα. Έσσα χρόνια έδάσκαλος τό επάγγελμα τού καθηγητού, τέτοιους μαθη-τάς δέν είχε δῃ ποτέ.
Πάντως τῖν... πιλάρα την έδέχθηκε εύχα-ρίστως. Και άπεφάσισε νά παραμείνῃ.
— Μουσιού!
— Ορίστε, κύριε.
— Τράβα δεξιά...
— Έπέρασε δεξιά ό καθηγητής και έπῃρε μιά πιτατέλλα γεμάτη.
— Φάε, βρε, τού είπε, χτυπώντας τον φι-λικά σ'τόν ώμο ό Ζώρς. Φάε, βρε, νά πάρῃς άπάνω σου και ής, βρε φοκαρά μου, πώς τρώῃν την σήμερον οι πλούσιοι...
— Έφαγε ό καθηγητής εις τό σπῖτι τών πλου-σίων. Και άρχισε όμως, φέυ!... πολύ συντόμως τό μέγα μαρτύριον, πού θά προσπαθούσε νά σέύ δώσωμε εις τό προσεχές, άγανώστα, μαζί μέ τίς λεπτομέρειες ή μεγαλειόδους ής τῖν νέων κυρίων...
Δ. ΨΑΘΑΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ — ΣΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

Πώς νά μείνετε νέες!

Δέν ύπάρχει καμμία άμφιβολία ότι κάθε κυ-ρία θέλει νά μείνῃ σ' όλη ή ζωή ής νέα. Άλλά πώς θά τό καταφέρῃ;
— Ίδου τί άπάντα σχετικώς μιά Ίταλίσ δημο-σιογράφος, σ' ένα μεγάλο ίταλικό περιοδικό:
1) Νά σκέπτεσθε πάντοτε ότι ή ζωή είνε μακρά και γεμάτη χαρές.
2) Νά μή μετράτε ποτέ τά χρόνια σας, ούτε και νά σκέπτεσθε.
3) Νά μή πίνετε ποτέ κανένα οίνουπνευματώ-δες ποτό.
4) Νά ενδιαφέρεσθε πάντοτε μόνο γιά τά πράγματα ής ήμέρας και ποτέ γιά τά παρελ-θόντα ή τά μέλλοντα.
5) Νά αγαπάτε τό φῶς ής ήμέρας και νά κάνετε τακτικά περίπατο σ'τόν ήλιο.
6) Ν' άποφεύγετε μέ κάθε τρόπο τόν φόβο.
7) Νά ζήτε όσο μπορείτε μέσα στην φύσι.
8) Νά κυττάτε πάντοτε τά όρῃα πράγμα-τα και νά διώχνετε άπό ή σκέψι σας όλα τά άσχημα.
9) Νά μή στενοχωρήστε γιά τίποτε.
10) Νά είσθε πάντοτε αισιόδοξες.
Έάν άκολουθήσετε τόν άπλό αυτό δεκάλογο, θά είσθε σ' όλη σας ή ζωή νέες και δρασε-ρές. Ή δέ δροσιά σας θά είνε τελείως φυσική και δέν θά όφειλάτε σ'τά τόσο βλαβερά, πολ-λές φορές, καλλυντικά, πού δέν καταλήγουν συνήθως παρά σ'τό νά μαρῃνουν τό πρόσωπο σ'τό τέλος.
Πώς νά γοητεροίεστε τούς άνδρες
Ένας ήλικιωμένος Γερμανός συγγραφέας δι-νει στίς γυναίκες τίς άκόλουθες συμβουλές γιά νά μπορουν νά διακρίνουν εύκολά τά προτερή-ματα ή τά έλαττώματα τών άνδρών:
1) Γιά νά καταλάβετε την εύγένεια ένός άν-δρος, παρατηρήτε τά εσώρουκά του, τά νύχια τών δαχτύλων του και τόν τρόπο πού μιλά.
2) Γιά νά καταλάβετε τίς συνήθειές του, πα-ρατηρήτε τ' όχτένισμά του, τό σχέδιο τών παν-ταλονιών του, τούς φίλους του και τά δαχτυ-λίσια του, άν φορῇ.
3) Άποφεύγετε τούς κοντόλαιμους άνδρες.
4) Γιά νά βρῃτε άνδρα πού μπορεί νά σ'ας κάνει εύτυχισμένη, έρευνήστε μέχρις ότου ά-νακαλύψετε έναν πού, όταν είνε πολύς κόσμος, βοδίζει γρήγορα, αλλά κατορθώνει ν' άποφεύ-γῃ τίς συγκρούσεις.
5) Γιά νά καταλάβετε άν είνε μορφωμένος ή όχι, μιλήστε μαζί του.
6) Γιά νά καταλάβετε άν είνε νευρικός και εύέσπετος, πές τε τού ότι δέν έχει κανονική μύτη και ότι δέν σ'ας άρσουν τά μακρὰ μά-λίσια του. Άν τού πῃτε αυτά και δέν περαιοχῇ καθόλου, νά είσθε βέβαια ότι δέν είνε νευρι-κός.
— Άν και άπλοοῦστατος ό έξέλογος αυτός, είνε, έν τούτοις, ψυχολογμένος. Πιστεύομε δέ ότι θά έκτιμηθῇ δεόντως άπό τούς άγανώστους μας.
ΤΑ ΣΤΕΦΑΝΑ
— και οι άρχαίοι
Τά στεφάνια τών άρχαίων ήσαν άλλοτε μέν άπό άνθη και άπό κλωνάρια και άλλοτε μόνον άπό ροδοπέταλα, περασμένα σέ λεπτή φλούδα φλαουριάς.
— Άπάνω σ'τό γλάντι, έβγαζαν τά πέταλλα τών ρόδων, άπό την άριμιά αυτή και τάρ-χιζαν μέσα στους κύλικας, γιά νά μισχο-βόληση τό κρασί.
— Ένώ όμως τόση άκαταχρησις στεφάνων γινόταν στην άρχαία Έλλάδα, στή Ρώμη άπηγορεύετο ή στεφανοφορία και σ' αυτές άκόμα εις γυναίκες.
Τό στεφάνι έπῃρετο μόνον στίς θυσίες και σ'τά μεγάλα έπίσημα γεύματα.
— Άλλοίμονο δέ στή γυναικα, πού θάβγα-νε άναστροφαιμένη στην άγορά.
Κάποιος πλούσιος Ρωμαίος μάλιστα φυ-λακίστηκε, γιάτί παρουσιάσθηκε σ'τό παρό-θυρο τού σπιτιού τού στεφανωμένου μέ τρι-αντάφυλλα.
Μόνον κατά την διάρκεια τών Κρινίων, πού έπικρατούσε άπόλυτος έλευθερία και ήταν έλεύθερος ό καθένας νά ντυθῇ και νά κάνει ό,τι θέλει, έπῃρετο ή άνοφορία στή Ρώμη.
Τό πῖο εύχάριστο δώρο, τό όποιο μ'ά όρῃα Ρωμαία μπορούσε νά κάνει σ'τό φί-λο ής, ήταν νά τού στείλῃ τό μαρμαίνο στεφάνι πού φορούσε την προηγούμενη ήμέ-ρα. Όπως σέ μάς, ακριβώς, ή προσφορά άνθων, πού φέρει μιά γυναικα σ'τό χορό είνε δώρο άνεκτίμητο γιά έκείνον πού την άγαπάει.
Δ. ΨΑΘΑΣ

ΥΠΟ ΖΑΝΑΝΑ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΠΡΗΓΚΗΠΟΥΣΣΑ

9^ο

Η Φλορίτα δεν άκουγε πιά. Καθισμένη σε μια γωνιά, με το κεφάλι της μέσα στα δύο της χέρια, ένα πόθο είχε μονάχα. Ήταν άνοιξη η γη να την καταπλή. Το μυαλό της είχε σταματήσει. Η μητέρα της φλυαρούσε αδιάκοπα. —Μη κάνεις έτσι. Δεν είναι κακή μικρή δόξα να γίνει πόλεμος για σένα. Το όνομά σου θα μείνει άβυσσος. Όσο για τον Ρόντερικ έτσι κι' άλλοις έπρεπε να χορήγη από τον κόσμο ένας τέτοιος άνθρωπος άρχοντας. Βέβαια, κακό είναι που θα φύγουν οι άντρες για τον πόλεμο. Θα περάσουμε ημέρες θλιμμένες. Μα θα ξαναγυρίσουν. Κι' αν γυρίσουν νικητές, η χαρά μας θα είναι διπλή μετά τη λύπη. —Αχ, Φλορίτα. Όλα τελειώνουν καλά σ' αυτά τον κόσμο. —Πάψε, μητέρα, την δέχομαι σε μια στιγμή η Φλορίτα. —Αν δε θέλεις να τρελλαθώ, πάψε... —Είσαι περίεργη κορίτσι Φλορίτα... —Πάψε μητέρα, πάψε... Γεννήθηκα μονάχα για συμφορά. Η όμορφιά μου, δεν ήταν όμορφη, η ταν κατάρτα. —Μα την αλήθεια, δεν σου αξίζει η όμορφιά σου, φώναζε Έξω φρενών η μητέρα της.

Στά πόδια τού πατέρα της —Πατέρα! φώναζε η Φλορίτα, μόλις μπήκε μέσα στο δωμάτιο ο 'Ιουλιανός, αφού ξεπροβόδισε τους ξένους, πατέρα, δε θα το κάνεις αυτό. —Με μια ξαφνική κίνηση γονάτισε μπροστά στον πατέρα της, και βρέχοντας του τα πόδια με δάκρυα έξακολούθησε τρέμοντας σύγκορμη. —Πατέρα, άκουσα. Τώρα μονάχα κατάλαβα πως σκέπτεσαι να έκδικηθεις. Μα δεν το θέλω, πατέρα. Δεν το θέλω. Τ' ακούς; Θέλω καλύπτε να σκοτωθώ, παρά να γίνω τόσο κακό εξ οίτιας μου. —Σήκω, της είπε ο πατέρας της. Σήκω άπάνω για να συζητήσουμε. —Οχι! φώναζε η Φλορίτα, δε θα σηκωθώ αν δεν μου δώσης το λόγο σου πως... —Σήκω, της φώναζε άγρια ο 'Ιουλιανός. Όρους δε δέχομαι. Άφου δε στάθηκες άξια να υπερασπίσης την τιμή σου, δε σου πέφτει λόγος. —Σταμάτησε. Θέλοντας την νεκρική της χλωμάδα. —Συχώρα με, κόρη μου, είπε μαλακά. Δε θέλουν να σε κάνουν να πονέσεις. Το ξέρω πως εσύ δε ποθούσα τόσο να έκδικηθώ. Μα, αν θ' άνακατωθής πιά εσύ σ' αυτό το αυτό που ξέρω, —Πατέρα, φώναζε η Φλορίτα, χτυπώντας τα χέρια της με απελπισία. Κανένας δεν άδικήθηκε όσο να γίνω αυτό το κακό. Δε θέλω. Κι' άφου δεν το θέλω εγώ, γιατί επιμένεις εσύ; —Έσύ είσαι γυναίκα. Έμένα θά κακίζουν οι γενεές που θάρ...

—Και δε θα σε κακίζουν που θα προκαλέσεις αυτή τη συμφορά... —Μονάχα εσύ τα βλέπεις έτσι τα πράγματα. —Ακούσε, πατέρα. Σ' έξορκίζω, να έρθης άλλον τρόπο να ξεπλύνεις την ντροπή μας. Κι' ο καλύτερος τρόπος είναι να σκοτωθώ εγώ, φώναζε με δάκρυα η Φλορίτα. Την κούταξε με ειρωνικό χαμόγελο. —Να σκοτωθής εσύ; Κουτό κορίτσι! Έτσι εύκολα νομίζεις πως σκοτώνεται κανείς... Ο θάνατος θέλει πρώτα-πρώτα γενναίότητα για να τον άντιμετωπίσης. —Με μια γρήγορη κίνηση άρπαξε η Φλορίτα το σπαθί από τη μέση του πατέρα της. Μόλις πρόφθασε ο 'Ιουλιανός να της κρατήσει το χέρι. —Οχι, πατέρα, άσπασέ με να δώσω τέλος στη ζωή μου. Δε φοβάμαι το θάνατο. Χτύπη με ίσια στην καρδιά. Με τη θυσία μου αυτή, η ντροπή σβένει. Κανένας πια δε θα μπορεί να σε κατηγορήσει. —Ο 'Ιουλιανός κούνησε θλιμμένος το κεφάλι. —Παιδί μου! Μονάκριβή μου! Είσαι γενναία κοπέλα και καμαρώνω για σένα. Άλλά, να ξέρης πως κι' αν ποτέ σκεφθής να σκοτώθης, η θυσία σου δεν θα αλλάξει τίποτε. Η άτιμία θα μείνει στο όνομά μας. Ζωντανή ή πεθαμένη, έχω χρέος να έκδικηθώ. —Αν πεθάνεις εσύ, θα προσθέσεις μονάχα λύπη στη λύπη. Θα χτυπήσεις κατάκαρδα τον πατέρα σου. Τίποτε άλλο δεν θα κατορθώσης. Γι' αυτό, αν μ' αγαπάς, το μόνο που θέλω από σένα, είναι να σε θλέπω χαρούμενη, να μου δίνης θάρρος έπειδή και ο δικός μου ο δρόμος είναι δύσκολος. —Αχ, πατέρα, δε μ' αγαπάς! φώναζε η Φλορίτα. —Αν μ' αγαπούσες αληθινά, δε θα τόκανες αυτό. Θυμάσαι κι' άλλη μια φορά που έπεσα στα πόδια σου; Τότε, που έπρόκειτο να φύγης για το Μαρόκο. Δε μ' άκουσες, κι' έγινε η συμφορά. Και τώρα πάλι δεν μ' άκουσες. —Τώρα δεν φοβάμαι καμιά συμφορά, άφου δεν βρίσκωσιν υπό την έξουσία του Ρόντερικ. —Δεν είμαι εγώ όλος ο κόσμος πατέρα. —Για μένα είσαι ο κόσμος όλος. Σου λέω Φλορίτα, ό,τι και να πής, ό,τι και να κάνης, η άποφασίς μου είναι άνέκλικτη. Σκέψου τώρα εσύ αν πρέπει με καμιά πράξι σου άστούχαστη να με κάνης πού δυστυχισμένον... —Με τα λόγια αυτά ο 'Ιουλιανός έφυγε από το δωμάτιο. —Η Φλορίτα χτυπούσε τα χέρια της με άπελπισία. —Η Έλ—Σόλ την κούταξε με ειρωνικό χαμόγελο.

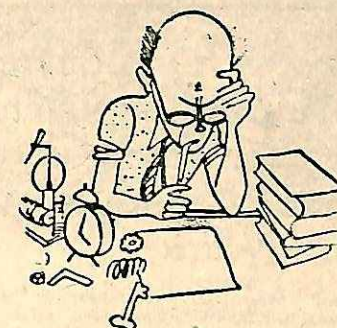
Στά πόδια τού αγαπημένου της —Η νύχτα ήταν όλοφωτη.Το φεγγάρι έπλεε μέσα σ' ένα ορανό διάφανο, χλωμογάλο. Λευκές σιλουέτες, άνάρες, μέσα στα μα-

κράτα τους μπουρνούζια, οι άραιοι διάβατες προχωρούσαν άργά. Άνάσταναν με εύχαρίστησι τόν θραυνό δροσερό άέρα, μετά της ημέρας το λιοπύρι. —Μόνο μια σκία έτρεχε. Ήταν γυναίκα και φαίνεται φοβισμένη. Σκεπασμένη καλά, περπατούσε μόνη της μέσα στους έρημικούς σχεδόν δρόμους. —Αν τού έρχόταν κανενός διαβάτη ή ιδέα ν' άνασκήση το πέπλο, θα παραξενεύονταν θάλλοντας μια κοπέλλα πεντάμορφη, λευκή, να τρέχει έτσι τέτοια ώρα νύχτα στους δρόμους της πολιτείας. —Η Φλορίτα όμως δεν έτρεχε έπειδή φοβόταν. Η άγωνία της της έδινε το πόθο από την ψυχή της. —Είχε έκκληση από το σπίτι της, κι' έτρεχε στο σπίτι του Έμπαρ. Της είχαν πη πως είχε εκεί κοντά. —Η ψυχή της λές και μάντευε το σπίτι του αγαπημένου της, γι' αυτό προχωρούσε με βήμα σίγουρο. —Έπρεπε να τον ιδεί, άπόψε κι' άλλες. —Ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου. Μα κανένας δεν έπρεπε ποτέ να μάθω τη συνάντησι αυτή. Γι' αυτό έφυγε σάν την κλέφτρα από το σπίτι της. —Η διαίσθησις της δεν την έγέλασε. Το σπίτι του Έμπαρ ήταν αυτό που είχε μαντέψει. Ο θυρώρος παραξενεύτηκε για τη νυκτερινή αυτή έπίσκεψι. Άλλά ο τόνος της Φλορίτας ήταν τόσο παρακλητικός, πού στο τέλος σήκωσε τους ώμους του και έπτε: —Ο άφεντης μου; οχι, δεν κοιμάται. Είνε κλεισμένος στην κάμαρά του κι' άκούω τα θήματά του άπάνω-κάτω, όλη την ώρα. Κάποια μεγάλη συλλογή τον βασανίζει. Θέλεις να πάς στην κάμαρά του, κοπέλλα μου; —Οχι, άποκρίθηκε γρήγορα η Φλορίτα. Δε θα πάω στην κάμαρά του. Πές του πως μια γυναίκα τον ζητεί για κάποιο ζήτημα ζωής και θανάτου. —Ο θυρώρος μπήκε μέσα, και σε λίγο ο Έμπαρ παρουσάστηκε. —Ήταν χλωμός, και με την πρώτη ματιά πού τουβόριζε η Φλορίτα, κατάλαβε πως ίσως και να κλαίγει μόνος στο δωμάτιό του ο αγαπημένος της. Μόλις την είδε, άν και ήταν καλά σκεπασμένη, την άνέγνωρε. —Έτρεξε κοντά της. —Φλορίτα! Για το Θεό! Πώς ήλθες τέτοια ώρα; Είσαι μόνη; —Ναι, άποκρίθηκε η κοπέλλα, λαχανιασμένη. Έμπαρ, θέλω να σου μιλήσω. —Την πήρε από το χέρι και την ώδήγησε σ' ένα κοινό σαλονάκι. Κάθισαν σε χαμηλά θάβες. Τότε μονάχα η Φλορίτα τράσχησε το πέπλο από το πρόσωπό της. Ήταν χλωμή και τα μάτια της όορκαμένα. —Ο Έμπαρ την έκούταζε ασταμένως. —Έμπαρ, είπε η πριγκίπισσα σιγά, με σταθερά. Ήλθα να σε παρακαλέσω να προλάβω ένα έγκλημα. Έμπαρ, πές μου... Είσαι χλωμός. Κι' εσύ δε μπορείς να το δεχθής με ψυχραιμία... Δεν είναι δυνατόν να πολεμήσης ενάντια στην πατρίδα σου. —Το πρόσωπό του έγινε άκόμα πιο χλωμό. —Φλορίτα, της άποκρίθηκε γρήγορα. Έσύ δεν πρέπει ν' άνακατωθής. Οι γυναίκες πρέπει να μένουν μακριά από τις σοβαρές υποθέσεις. —Οχι, Έμπαρ. Σ' έξορκίζω,

σε ό,τι έχεις ιερό, σ' έξορκίζω στήν... —Μή! την έκοψε. Μη προφέρεις τη λέξι άγάπη. Γιατί, Φλορίτα, δε μπορώ να κάνω αυτό που επιθυμείς εσύ. Το ξέρεις όμως πως σ' αγαπώ πιο πολύ κι' από τη ζωή σου, Έμπαρ, θα δηλώσης στον πατέρα μου πως μετανιώσες, πως δεν σου είναι δυνατόν να λάβης μέρος σ' αυτή την έκστρατεία. Κούνησε θλιμμένος το κεφάλι του. —Κι' εγώ διάτασα πολύ πριν τ' άποφασίσω, αγαπημένη μου. Μα δεν ήταν δυνατόν να κάνω άλλους. —Όταν φύγη από το θρόνο ο Ρόντερικ, τότε... —Τότε, πως θα διώξετε τους Μαυριτανούς; Μιλείς σοφά, Έμπαρ; —Αγάπη μου, το πράγμα είναι πολύπλοκο, δεν είναι τόσο άπλο όσο το θέλεις εσύ. —Μπορεί να είμαι κουτή γυναίκα, μα ένα ξέρω μονάχα, πως δεν πρέπει να κάνετε αυτήν την έκστρατεία. —Κι' εγώ, Φλορίτα, ένα ξέρω, πως έβωσα τον λόγο μου, και στον πατέρα σου και στον Ταρίφ, και πως τώρα προτιμώ να πεθάνω παρά να τόν πάρω πίσω. —Έμπαρ, το θέτω ζήτημα. —Αν μ' αγαπάς αληθινά, θα μ' άκούσης. —Την έκούταζε σκεπτικός. —Φλορίτα, αυτός ο όλος δεν ταίριαζει σε γυναίκα. Μην επιμένεις λοιπόν. Θα πολεμήσω για σένα, θα διακινδυνεύω τη ζωή μου. Τι άλλη άπόδειξι για την άγάπη μου θέλεις; —Μια μόνη. Να μην επιμείνης σ' αυτή την έκδίκησι. —Οχι, Φλορίτα. Από τη ζωή μου σ' αγαπώ πιο πολύ, στο λένω. Μα από την τιμή μου, οχι! Γιατί χωρίς τιμή, δε θα μπορούσαμε να ζήσουμε. —Η Φλορίτα με ξαφνικό πάθος ήλθε κοντά στον Έμπαρ και πέρασε τα χέρια της στο λαιμό του. —Η φωνή της παλλόταν από άγωνία. —Αγαπημένε μου. Ξέχασέ τα όλα. Έλα, να φύγουμε, να φύγουμε μακριά, να πάμε όπου θέλεις. Μακριά από τους άνδρούπους κι' από τις κακιές τους. Να στήσουμε μια καλύβα σάν τους νομάδες που σήχονταν στην έρημο, σάν έλεύθερα πουλιά. Μια καλύβα άντίκρου στο πέλαγος. Κι' εκεί να ζήσουμε για τόν εαυτό μας. —Ποτέ δεν ήταν τόσο όμορφη η Φλορίτα, όσο αυτή τη στιγμή, πού παρακαλούσε. Τα ούράνια μάτια της πετούσαν σπινθές. Τα χείλη της έλικαν σαν κεράσια, έτρεμαν έλαφρά. —Όλα τού το κορίμ άνταρτίχιασε και συγκλονίζονταν. —Ο Έμπαρ ένοιωσε μια θαυμάσια άνταρτίχια. Έσφιξε τα χέρια του γύρω από τη μέση της κοπέλλας. Βύθισε τα μάτια του στα μάτια της. —Μα άξαρνα, την έσπρωξε μαλακά. Η φυσιογνωμία του έγινε σκληρή. —Οχι! είπε σταθερά. Δεν μπορώ, Φλορίτα. Είναι κακό αυτό που κάνεις. —Μ' ένα λυγρό γονάτισε μπροστά του έκείνη. —Έμπαρ, φώναζε με άπελπισία, έτσι γονάτισα και μπροστά στον πατέρα μου. Το ξέρεις πως μπροστά σου δε θα ταπεινωθώ ποτέ, αν ήταν να σου ζητήσω καμιά άποικική χάρι. —Ακούσε με. —Αν τράσχηες εσύ από τόν άνάγον, ο πατέρας μου δε άπογοητευθή. Οι φίλοι μας δε θάχουν το ίδιο ενδιαφέρον... —Το ξέρω, Φλορίτα, και γι' αυτό δεν μπορώ να τους προδώσω. —Να τους προδώσης; Μήπως... —Τι θέλεις να πής, Φλορίτα; —Πετάχτηκε η κοπέλλα, με μάγουλα έναμμένα, με μάτια άστραφτερά. —Θέλω να πώ, Έμπαρ, πως αν κάνης αυτό που λές, τότε ακριβώς θα είχες δεχθί μια καμταίκα. Μια κραυγή θήκη από τα χείλη του. —Η Φλορίτα, όταν πρόφερε τη σαρική λέξι, τον κούταξε με μάτια μεγάλα, τρομαγμένα.

Για λίγα λεπτά κυτάχθηκαν έτσι, θουδοί. Στο τέλος η Φλορίτα, σήκωσε άργά το πέπλο στο κεφάλι της. Η φωνή της άκούστηκε άχνη. —Έμπαρ, πρέπει να φύγω. —Αν δεν ήχης τίποτε να μου πής... —Οχι, άποκρίθηκε αυτός θλιμμένος, δεν θα φύγης έτσι Φλορίτα, ύστερα άπ' τη σκληρή λέξι που μου είπες. —Τον έκούταζε στα μάτια. Η φωνή της άκούστηκε θαυμάια, ύποβλητική. —Έμπαρ, σ' αγαπώ. Το ξέρεις πόσο σ' αγαπώ. Από τη στιγμή όμως που επιμένεις στην έκδίκησι αυτή, η άγάπη μου καταντάει μαρτύριο. Όλες οι δυστυχίες έπεσαν στο κεφάλι μου. Μα καμιά δε είναι σάν κι' αυτήν. Κι' άλλη μια φορά σε ίκετώ... —Μη χάνεις τα λόγια σου, Φλορίτα. Το ξέρεις πως δεν μπορώ να σ' άκούσω. —Σκέπασε η κοπέλα το πρόσωπό της καλά, κι' έφυγε διασπαστική με το κεφάλι σκυφτό. Σ' όλο το δρόμο με κόπο κατάρθωνε να πνίξη τ' άναφυλλήτά της. Ποτέ δεν είχε νοιώσει τόσο δυστυχία, ούτε την άπείσια βροδιά πού μπήκε κλεφτά στο δωμάτιό της ο έλευσενός Ρόντερικ. Τότε έκλαιγε τη δική της συμφορά. Τώρα, καθώς έφθασε στο σπίτι της και έπρεπε με άναφυλλήτα στο κρεβάτι της, δεν έκλαιγε μονάχα τη δική της συμφορά. Το μαρτύριό της ήταν υπεράνω όλων. —Σάν πύργο τού Ταρίφ —Άστραφταν οι αίσουσες του Διοικητή. Άντιθετα με τ' άλλα σπινθία, ο πύργος του Ταρίφ είχε μεγαλοπρέπεια, πού θύμιζε στους ξενητεμένους την πατρίδα τους. —Ποτέ δεν είχε μαζευτεί τόσο κόσμος. Ποτέ δεν θυμόνταν ούτε οι γενροντότεροι τελετή πού φανταστήρη στον πύργο. —Ο Ταρίφ δεν είχε λυπηθεί κόπους και χρήματα για να τιμήση τους ξένους. —Ντυμένος ο ίδιος με άνταλιτική πολυτέλεια ήταν όμορφος και τα μάτια του είχαν τέτοια λάμψη, πού η Φλορίτα άναγκαζόταν κάθε τόσο να κατεβάζη τα δικά της μάτια. —Η μητέρα της γελοιάσε δυνατά, χαρούμενα. Ση φυσιογνωμία της όμως περνούσε ποτέ-ποτέ ένα σύννεφο. Γιατί καταλάβαινε καλά πως όλες αυτές οι τιμές, δεν γινόταν γι' αυτήν, αλλά για τα γαλανά μάτια της κόρης της. Το καταλάβαινε κι' η Φλορίτα, κι' ένας παράξενος φόβος της έσφιγγε την ψυχή. —Αυτά τα όλομυρα μάτια του Μαυριτανού στρατηγού, πού δεν έξακολούσαν από πάνω της, την έκαναν ποτέ-ποτέ θέλεια ν' άνταρτίχιαζε. Ένα κακό προαισθήμα της έσφιγγε την καρδιά. —Δεν ήθελε στην άρχη με κανένα τρόπο να πάη στη γιορτή. Άλλά ο πατέρας της το άείωνε. Θα ήταν θανάσιμη προσβολή για τόν Ταρίφ να μη γίναινε. —Η Φλορίτα κατάλαβε πως δεν της έμεινε τίποτε άλλο παρά να ύποταχθή στην θέλησι του πατέρα της. —Έδλεπε πως αυτή θα ήταν η μοίρα της. Να δέχεται παθητικά το ρόλο πού της άνέθεταν. Ν' άναγκάζεται να πνίγη τα αίσθηματά της. —Όσο θλιμμένη όμως κι' αν πήγε στη γιορτή, όσο και τα χείλη της να μη χαμογελούσαν, η όμορφιά της άστράφτεσε. —Μόλις μπήκε στην αίθουσα, ένας μύθος θαυμασμού σήκώθηκε. Και από την πρώτη στιγμή ο Ταρίφ έδειξε φανερά πως ήταν καταγοητευμένος με την όμορφιά της. —Είχαν περάσει λίγες ημέρες από τότε πού πήγε, με την ψυχή από δόντια, να παρακαλέση τόν Έμπαρ. Πολλές φορές είχε ζητήσει ο Έμπαρ από τότε να την ιδεί. Άλλά αυτή δεν τον δεχόταν. Το ήξερε πως τον έκανε να πονή. Δε μπορούσε όμως να τον δεχθή. Τι να του έλεγε; Τι να του πη πιά; —Τα μάτια της, μόλις πάτησε το πόδι της στην αίθουσα της γιορτής, στριφογύρισαν με πόθο, μαζί και με φόδο. —Ήξερε πως ο Έμπαρ έπρεπε να πάη κι' αυτός στη γιορτή. Η καρδιά της κτυπούσε με τη σκέψη πως θα τον συναντούσε μετά τόσες ημέρες. Φοβόταν όμως αυτή τη συνάντησι.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... η φυσική δύναμις του άνδρός άρχίζει να πέφτει από το 63ον έτος της ηλικίας του; ... οι ειδιοθήκες του βρετανικού Μουσείου έχουν μήκος τριαντά-δύο μιλίων; ... ο αριθμός των μέχρι τούδε γνωστών πτηνών είναι 11.000; ... ο πολύς καφές, όπως βεβαιώνουν οι γιατροί, θάπτει και στα μάτια; ... τα περισσότερα λιοντάρια θρίσκονται στην Άφρική; ... το μεγαλύτερο τούνελ του κόσμου είναι στο Κολοράδο; ... ο συγγραφέας του Ροβινσώ-νος Κρούσου, πουλούσε κατά τα πρώτα χρόνια της ζωής του κάλτσες; ... το ξενοδοχείον ύπνου «Πενσυλβανία» στη Νέα Υόρκη έχει 2.200 δωμάτια και έκδιδε κάθε πρωί δική του έφημερίδα, μέσα στην όποιαν οι πελάτες διαβάζουν ό,τι άφορρά το ξενοδοχείο, την κίνησι του κλπ.; ... μια πορτοκαλλία στην Καλιφόρνια παράγει κάθε χρόνο 20.000 πορτοκαλλία; ... σ' όλο τόν κόσμο υπάρχουν 14 εκατομμύρια Έβραίοι; ... περισσότερους τών δυο χιλιάδων άστέρων δεν μπορεί να δη κανείς διά γυμνού οφθαλμού; ... στο κεφάλι ενός έφημου υπάρχουν 129 — 150.000 τρίχες; ... η μεγαλύτερα καμπίνα του κόσμου βρίσκεται στη Μόσχα και ζυγίζει 198 τόνους; ... ο πληθυσμός της γης, κάθε δέκα χρόνια, αύξάνει κατά 10%; ... εάν όλος ο χρυσός πού βρίσκεται στον κόσμο μοιραζόταν εξ ίσου σ' όλους τους ανθρώπους, ο καθένας θα είχε από 6 λίρες; ... η Σεβαστούπολις, κατά τόν Κριμαϊκό πόλεμο, βομβαρδιζόταν επί 322 ημέρες; ... η χρήσις των καλσών χρονολογείται από την 11ην έκατονταετηρίδα; ... ο περισσότερος καφές του κόσμου παράγεται στη Βραζιλία; ... πρό 400 ετών μόνον έπτά είδη μετάλλων ήταν γνωστά; ... τα πρώτα δοκάρια κατασκευάσθηκαν στη Βενετία στα 1284; ... οι Κινέζοι ζητούν είνε ύποχρεωμένοι να πληρώνουν φόρο έπιτηδεύματος; ... το στέμμα του βασιλέως της Ρουμανίας είναι καμωμένο από το σίδερο ενός έχθρικού πυροβόλου; ... η πρώτη πολιτεία πούδωσε δικαίωμα ψήφου στις γυναίκες είναι η Ν. Υερσέ της Αμερικής;

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ —Όταν λείψη η περιπέτεια —Νύχτα φθινοπωρινή, άσμετά ύψη, με μακρινές άστραφές. Κάποιον έχει βοέει. γύρω άπ' την Άθήνα. Έκείνη κι' Έκείνος, μέσ' στην τραγελαφία τους, μόλις έχουν τελειώσει το φαί τους. Έκείνη κόβει άδικαυόληστα με μικρούς κομματάκια μια φλοιά καρπούζιου. Έκείνος κάνει μηχανικά μπαλλί-τοπα μια ψύχα ψωμιού πού περίσσεψε. —Έκείνη (άνοιγει ένα στήνα τόσο για να χαμογελάσει): Όσο! Νύσταξες... —Έκείνος: Άπ' τις έννιάμισι; —Έκείνη: Άπ' τις έννιάμισι... Καί, πρώτα πρώτα, τη συστάσεις αυτή η ψύχα του ψωμιού... —Έκείνος: Ποιος σου είπε ότι μούφταιγε; Είδες καμιά έχθρική πράξη μου έναντίον της; —Έκείνη: Άρνείται ότι την έκανες να παλλίσω, και τώρα εισ' έτοιμος να την πετάξης; —Έκείνος: Πως μπορώ ν' άρνηθώ; Αυτό φαίνεται. Τι ήθελες, όμως, να την κάνω αυτή την ψύχα; Να την καταβώσω στην Τράπεζα; —Έκείνη: Να μην τη σπατάλησης, σήμερα, σε μια έποχή πού το ψωμί έκτιμάται σε καράτια... —Έκείνος (σκεπτικός): Έχεις δικη... (Πρώτη η μπαλλίτοπα του ψωμιού). Λοιπόν; Τι λέγαμε;... Θά πάμε σε κανένα σινεμά; —Έκείνη: Με τέτοια ύγρασία; Θάνε βρεμένες οι καρέκλες, πρώτα-πρώτα... —Έκείνος: Έχεις δικη... Παίζουμε κανένα πινακλάκι; —Έκείνη: Εύχαριστώ πολύ... Θά με κερδίσης πάλι, όπως πάντα... —Έκείνος: Ποιος σου λέει να κρατάς όλα τα φύλλα άπάνω σου, και να πηγαίνης διαρκώς γι' αμερικανία; Φυσικό είναι να βγαίνω εγώ. —Έκείνη: Δε μπορώ ν' αλλάξω σύστημα...

Τά Έλη δημιουργούνται εκεί όπου υπάρχει άκίνησια, όπου δεν άρχει ούτε κύμα, ούτε άνεμος, όπου έπικρατεί μια άπόλυτη θανατική ήρεμια... Η ζωή, για ν' άείξη τ' όνομα της ζωής, δεν πρέπει να ήσυχάζη ποτέ. Η ήσυχία είναι ιδιότητα του θανάτου. Στη διαρκή μεταβολή, στην άδιάκοπη αλλαγή, κρύβεται η πραγματική ευτυχία. Λέμε πως η άνοιξη είναι η όραιότερη εποχή: αυτό όμως συμβαίνει γιατί προηγείται ο χιμώνας κι' άκολουθεί το καλοκαίρι... Για φαντάσου να ζούσαμε μέσα σε μίαν αιώνα, άδιάταρκτη άνοιξη: θα πεθαινωσ άπό καλπάζουσα πληξη... Το ίδιο θα συνέβαινε αν ζούσαμε σε μια διαρκή ύγεια, σε μια διαρκή ευτυχία. Ο Έπιμηθεύς, τίστε με, ήταν ο πιο σφοδρός άνθρωπος της Μεθολογίας. Φαντάσου τι πλήρης κι' άντα θα βάλαμε άπάνω στη γη, αν αυτός δεν είχε την έξυπνάδα ν' άνοιξη το κουτί της Πανδώρας... Άπό μέσα του ξεπετάχτηκαν όλα τα κακά, κι' έφρασαν την ποθητή νοσσοτάρα πού ήταν άπαραίτητη για τη δημιουργία της κινήσεως στον κόσμο... Η ευτυχία είναι ευτυχία, μόνο όταν βρεθί άνάμεσα σε δύο δυστυχίες. Η ύγεια είναι ύγεια όταν βρεθί άνάμεσα σε δύο άρρώστιας. Τι όραιότερο από τήν άνάρρωση... Βλέπεις κανείς τόν κόσμο καινούργιο, μέσ' από ένα νέο πρίσμα, γιατί τόν κόσμο αυτό τον στερήθηκε για καιρό, και παρά λίγο να τόν στερήθη για πάντα... Ά. Είλει να κινδυνεύη κανείς, να πονέη, να ματώσθ, μόνο και μόνο για να δη την έπούλωση, την καλύτερη νά τόν άνακουφίσουν. Άλλοιώς, αν δε γίνονταν αυτά, παρ'όλη την άδυσωπτητή η ρουτίνα, έμοια με τη γαργαλίνα, με τη σήψη, με την άποσύνθεση... —Έκείνη (σιγά): Αυτή η ρουτίνα πού άπειλει και μας τώρα... —Έκείνος: Μας χρειάζεται η περιπέτεια, για ν' άνταρτάξη βλαία τη ζωή μας πού λιμνάζει... —Έκείνη (εναγκαλιονοιείται): Μας χρειάζεται όμως κι' ο ύπνος... (Σηκνείται και διευθύνεται προς τόν δωμάτιό της). Καληνύχτα... —Έκείνος (σηκώνεται κι' αυτός, και διευθύνεται στο δικό του. Μελαγχολικά): Καληνύχτα... ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

Άρχίζει η νέα σειρά τών παιητικών Ιστοριών του ΒΕΡΘΕΡΟΥ:

ΑΘΩΕΣ ΑΜΑΡΤΩΛΕΣ

Πρόκειται γι' αληθινές Ιστορίες, βγαλμένες μέσ' από τη ζωή τών κθώνων και άγνων κοριτσιών, πού άνεβαίνουν τόν τρομερό Γολγοθά της άμαρτίας, με τέν σταυρό της ύτομονής και της θωοίας στέν όμο, για να σώσουν προσφιλείς ύπάρξεις, γονείς, συγγενείς και φίλους.

8

3 — Κοιμούνται οι θεοί σου; ρώτησε η Φρόνη.
— Ναι, κανένας δεν ξύπνησε ακόμα.

— Κι' όταν ξυπνήσουν;
— Θα καταλάβουν πώς πήγα μαζί σου στο βουνό. Πολύ που τους νοιάζει! Μέσα τους θα εϋχώνται να μου συμβη τίποτα, καθώς τρέχω εδώ κι' εκεί, για να με ξεφορτωθούν, να μη μου δίνουν το κομμάτι το ψωμί.
— Όταν μεγαλώσεις θ', αλλ'αξή η ζωή σου, ελπε σοβαρά η Φρόνη, καθώς άρχισαν να προχωρούν και οι δυο τους προς το βουνό.
— Και πώς θ' αλλ'αξή;
— Θα παντρευθής!

Γέλασε η Κορίννα και τὰ μαύρα της μάτια που δακρυζαν εύκολα, θάλασαν.
— Περιμένε! φώναξε. Περιμένε να παντρευθώμε έσύ κι' εγώ!
— Έγώ, θα παντρευθώ, έκανε η άλλη κορτά.

Την κύτταξε η Κορίννα σαστισμένη.
— Πώς τὸ λές έτσι; Τί ξέρεις;
— Ανάσανε η Φρόνη βαθεία και τάχυνε τὸ βήμα της, στην ἀνηφορία, λές και τὰ πόδια της είχαν φτερά.

— Ξέρω και τὸν άντρα πού θα πάρω, ελπε σέ λίγο.

— Μνησαρέτη, τρελλάθηκε;
— Νά μη με λές πιά Μνησαρέτη. Φρόνη θέλω γά με φωνάζεις.

— Μά έσύ θυμάνες.
— Άλλάξαν όλα από χθές τὸ βράδυ, ελπε η Φρόνη, τόσο έπιστοχα, πού η Κορίννα δέ βάσταξε και άρχισε τὰ γέλια.

— Όταν της πέρασε η άρεξι για γέλια, σκέφθηκε να ρωτήσει:

— Και πώς τὸν λένε τὸν άντρα σου; Μπορώ να μάθω;
— Χαρίδημο.

— Η Κορίννα σταμάτησε γεμάτη έκπληξι.

— Έπειδή σέ ύπερασπισήκα χτες, νομίζεις...

Στάθηκε και η Φρόνη και κάθισαν και οι δυο κάτω από ένα πεύκο στην πλαγιά.

Χιλιάδες πουλιά κελαϊδούσαν στην αύγη και κάπου κοντά έτρεφε ένα ποταμάκι. Τὸ κελάρησμά του άκούγόταν εύθυμο στή σιγαλιά, μαζί με μακρινά κουδουνίσματα κοπαδιών. Η αύγη τύλιγε σέ ροδογάλαζα πέπλα τὰ δέντρα και τούς κάμπους.

Με συγκινημένη φωνή η Φρόνη διηγήθηκε στή φίλη της την πρώτη έρωτική περιπέτεια της ζωής της. Τὰ μάτια της ήταν βαθυνάλανα σαν τὰ μακρυά βουνά, και τὰ μάγουλά της είχαν ένα περίεργο άπαλοροδόβιο χρώμα, μέσα από τή χλωμόδα τους.

— Ώστε, είσαι άμορφη; Έτσι σου ελπε; ρώτησε η Κορίννα με θαυμασμό.

— Ναι.
— Πές μου, Φρόνη, έγώ, τί λές; Είμαι άμορφη;

Σηκώθηκε η Κορίννα, έβαλε τὰ χεράκια της στή μέση και κύτταξε τή φιλενάδα της σοβαρά.

— Και σένα θα σ' έλεγε άμορφη ὁ Χαρίδημος, ελπε σέ λίγο η Φρόνη, αφού την κύτταξε προσεκτικά. Τὸ πρόσωπό σου εινε κανονικά τὰ μάτια σου μαύρα και γλυκά, έχεις δ-υά χρώματα στή μάγουλα.

— Είμαι όμως μελαγχολική.
— Ναι, αυτό δεν ξέρω αν θα τὸ έβρισκε ὁ λαττωμένος ὁ Χαρίδημος. Μά, για στάσου, για τὸ μόνο τὸ πρόσωπο. Είσαι κοντή, άδόνιατη, ενώ μ' ὅλη την πείνα που κιάλας τὸ κορμί μου, σηκώθηκε η Φρόνη και πέρασε τὰ χέρια της στή κομψή στήθος της, σ' ὅλο της τὸ φρέσ καμπυλωτό της πῶς άρχισαν να φουσκώνουν της. Έπειτα την κύτταξε χιτάνα τής φίλης κορφή ως τὰ νύχια.

— Και τὰ πόδια σου εινε πιο άμορφη από τὰ δικά μου, ελπε άναστατώνοντας.

— Έσκυψε η Φρόνη ζωηρά και κύτταξε τὰ λεπτά, τεντεντά της ποδαράκια, που κατωάρωναν να φαίνονται ρόδινα μ' ὅλη τή σκόνη που

τὰ σκέπαζε συνήθως.
— Δεν ξέρω, ελπε σέ λίγο, θα ρωτήσω και γι' αυτό τὸ Χαρίδημο.

— Άνασήκωσε τὸ χιτάνα της ως τὸ γάνατο και με μάτια περιέργα παρακολούθησε η Κορίννα τή γραμμή της κνήμης, τή σπασωτή.

— Άεφανα, άφησε η κοπελίτσα τὸ ρούχο της να πέση γρήγορα και να σκεπαστή τὰ πόδια της. Πρώτη φορά ένοιωσε σαν κάποια ντροπή. Και η Κορίννα κοκκίνισε κι' αυτή.

— Προχώρησαν και άρχισαν να μαζεύουν τὰ δροσερά χορτάρια. Μυριάδες σταγόνες έλαμπαν σέ κάθε φυλλάρακι. Τ' άκουμπάζει η Φρόνη στή μάγουλά της, και άναζητούσε να νιώσει την άνταρخیλα πού της είχαν δώσει τὸ βράδυ τὰ ροδοπέταλα της Άφροδίτης. Μά όλα ὅσα είχαν σταθή χθές, της φαίνονταν τώρα παραμύθια. Στὸ φῶς της αύγης, οί αίσθήσεις της πού είχαν ξυπνήσει για μία στιγμή, κοιμῶνταν πάλι παιδιάτικα.

— Ένα πρωτόγνωρο σχολείο χορού
— Πές μου κι' άλλα, πές μου κι' άλλα τραγουδιά!

Στή σιγαλιά τὸ δειλινό, η κιθάρα τὸ Χαρίδημο άκούγόταν άπαλή και η φωνή του έλχε μία αλλόκοτη γλυκά.

— Η Φρόνη, κουβριασμένη στή ρίζα ἑνός πλατάνου, τὸν κύτταζε με δέος. Τάχα να ήταν θνήσκος, ὁ άμορφος έφηβος, η μήπως ὁ Ά-πόλλων είχε διαλέξει τὸ άπαλόροδο έφηβικό αυτό κορμί, για να της φανερωθής;... Μά πάλι, ὅχι. Ήταν τόσο άπλες, τόσο ανθρώπινες οί κουνέτες του.

— Θά με μάθεις και μένα κιθάρα; ρώτησε κάποτε, σαν σέ όνειρο.

— Έσύ πρέπει να μάθεις πρώτα χορό. Θά σέ μάθω έγώ.

— Και ξέρεις;
— Δέ χόρεψα χθές γύρω στή βωμό; Έλα, πρόσεψε να μάθεις.

Σηκώθηκε ὁ έφηβος, άκούμπησε την κιθάρα του και άρχισε να κάνει βήματα χορού. Άργα στην άρχή, με έπιστομάτεια ιερατική, έπειτα ὅλο και πιο γρήγορα, ὥσπου τὸ αίμα άνέβηκε στή μάγουλά του. Στὸ τέλος σταμάτησε και γελάοντας εύθυμα:

— Λαχάνισασι! φώναξε. Ή σειρά σου!

Σηκώθηκε η Φρόνη. Δίστασε μία στιγμή, έπειτα ὤψωσε τὰ χέρια της, ὅπως είχε ἰδῆ πῶς έκανε κι' αυτός. Πήρε ὁ Χαρίδημος την κιθάρα του. Σέ λίγο, τὰ πουλιά πού κουρνιαζαν στίς φυλλές τους, άντίκρυζαν ένα αλλόκοτο θέαμα. Έναν άμορφο έφηβο να παίζει σά συνεπαρμένο την κιθάρα και μία μικρή, ντυμένη με κουρέλια, να χορεύει σοβαρά, με κινήσεις αρμονικές, λές και της είχε διδάξει η ίδια η μόυσα τὸ χορό, η Τερψιχόρη, την τέχνη της.

— Όταν ἐπὶ τέλους σταμάτησε, κυττάχθηκαν κάμποση ώρα βουβοί οί δυο νέοι.

— Είσαι παράξενο κορίτσι, ελπε ὁ Χαρίδημος. Ποτέ δεν είχα ξαναδῆ τόσο άμορφο χορό.

— Και χόρεψα πρώτη φορά στή ζωή μου.

— Φρόνη, ελπε ὁ νέος, θά σοῦ μάθω ὅτι ξέρω. Θά σοῦ μάθω να διαβάξεις και να γράφεις αν θέλεις.

— Ένας κόμπος άνέβηκε στή λαϊμό της μακρής. Η φωνή της κόπηκε για κάμποση ώρα.

— Δέ θέλεις; Τί έπαδες; ρώτησε ὁ νέος παραευνεμένη.

— Άεφανα η Φρόνη τύλιξε με μία αλόμωρη κίνηση τὰ χέρια της γύρω από τὸ λαϊμό του.

— Είμαι τρελλή από χαρά! ξεφωνίσε.

■ ■ ■ ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ. — Υ-πάρχουν πολλοί άρελεις πού πιστεύουν ὅτι πὸ εύκολα δραπετεύει κανείς από την κόλαση παρά από τή «Νήσο τὸν Διάβολου». Έν τούτοις αυτό δεν εινε καθόλου αληθές, γιατι εδῶ σχεδόν ὅλοι οί κακόδικοι μποροῦν να δραπετεύσουν ὅποτε θέλουν. Υπάρχουν άλλως τε και οί σχετικές στατιστικές. Τὸν περασμένο χρόνο έξορπάστησαν 300 κατόδικοι. Άπ' αὐτούς μόνον 52 υπελλάθησαν. Μη νομίζετε όμως ὅτι οί υπόλοιποι έπανέκνησαν τήν έλευθερία τους. Τόλοιο πράγμα δεν συμβαίνει. Γι' αυτό, άλλως τε, οί φυλακές μας έχουν γίνει άνομιστές και προκαλοῦν την φρίκη ὅλου τὸ ὀπλοκώσου.

■ ■ ■ ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ. — ΟΙ τρεις από τις έπτά άποικίες τῶν καταδικῶν της Νέας Γουάνας, οί ὁποίες άποτελοῦν την «Νήσο τὸν Διάβολου» βρίσκονται σέ νησιά πού απέχουν 27 μίλια από την ήπειρωτική ακτή. Οί ὀπλοκίτες φυλακές όμως βρίσκονται σέ ελώδεις περιοχές, περιβαλλόμενες από τή ζούγκλα, πού εινε γεμάτη πελώριες έπιθετικές χυτρερίδες θανατηφόρα φίδια, κουνούπια, άράχνες και λεοπαρδάλες. Όλο δέ τὸ μέρος έπιτηρεῖται από 17 σὺδους Ισπανείες, οί ὁποιοί ὀνομάζονται ■ ■ ■ ΘΗΣΑΥΡΟΣ. — Που άκριβώς βρίσκονται αὐτές οί άποικίες τῶν καταδικῶν;

— Ο νέος στάθηκε ακίνητος σαν άγαλμα. Παραευνεμένη η κοπελίτσα λιγνέει, γιατι μέσα της περιέμενε πῶς θα την άγκάλιαζε και θα τή φιλούσε σαν χθές.

— Φρόνη, ελπε σοβαρά ὁ Χαρίδημος. Δεν πρέπει να μ' άγκάλιαζες έτσι. Είσαι παιδί κι' ὅπως σοῦ ελπα και χθές, δέ θέλω να τὸ ξεχάσω.

— Τὰ μάτια της άστράψαν μία στιγμή πεισμένα.

— Και πούος σου λείει να τὸ ξεχάσεις;

— Δεν ξέρεις έσύ, έκανε ὁ νέος μαλακά. Άς αλλάξουμε κορβέντα. Λοιπόν, αφού τὸ θέλεις, θά σοῦ μάθω να γράφεις, να διαβάξεις και να χορεύεις.

— Και πού τὰ ξέρεις έσύ όλα αυτά;

— Ό πατέρας μου ξέρει πολλά. Φτωχός εινε, αλλά έμαθε πολλά πράγματα στή ζωή του.

— Ξέρει η Χρυσίλλα χορό; ρώτησε έξαφνα η Φρόνη.

— Γέλασε ὁ Χαρίδημος με την καρδιά του.

— Όλο τή Χρυσίλλα συλλογίζεσαι, ελπε. Αυτή δεν πιστεύει να ξέρη τίποτα. Πούος θα της τὰ μάθῃ, στή γυναικωνίτη πού εινε κλεισμένη; Αυτή θα ξέρη να γνέθῃ και να ύπαίνη μόνον.

— Χορεύει όμως, ελπε η Φρόνη.

— Κι' έσύ κάποτε μπορείς να χορέψεις στή γιορτή της Άφροδίτης.

— Έγώ;

— Η φωνή της μικρής άκούσθηκε σαν πνιγμένη από την άναπάντεχη χαρά.

— Μά είμαι φτωχιά, κουρελού...

— Άκουσε, Φρόνη. Πρέπει να περιποιηθῃς τὸν έαυτό σου.

— Δεν έχω καλὸ χιτάνα να φορέσω.

— Νά καθήσης να ὤφάνης. Νά πῆς της μητριάς σου να σοῦ δειή. Έπειτα, τὰ ρούχα σου να τὰ πλένεις τακτικά και να λούζεις τὸ κεφάλι σου και τὸ σώμα σου συχνά.

— Τὸ στήθος της κοπελίτσα άνεβοκατέβαινε τρελλό. Περιέργο πράγμα! Κάθε λέξις τὸ Χαρίδημου της άνοιγε κι' έναν καινούργιο κόσμο. Πῶς δεν τὰ είχε σκεφθῇ μοναχή της όλα αυτά;

— Όταν κατέβηκαν στή βωμό, είχε νυχτώσει ὀλότελα. Μά τὸ τσουβάκι της Φρόνης ήταν καλά φορτωμένο με χόρτα και κάπαρη, κι' έτσι δέ φοβόταν τις φωνές της Άλκυμνης. «Οχι, ὅτι κατὰ τή κανεί, δεν εινε τόσο άσχημη η ζωή ὅπως της είχε φαυή χθές την ίδια ώρα.

— Γύρω από τὸ βωμό της Άφροδίτης
— Κύττα μη πᾶς και μεθύσεις πριν χορέψῃ η Φρόνη, ελπε η Άλκυμνη, σκουτώνοντας τὸν άντρα της, πού στεκόταν κοντά της άνάμεσα στή τὸ πλῆθος, και ὅλο κύτταζε γύρω του με στενοχώρια σαν ναβέλε να ξεφύγῃ.

— Καλά ένοιωσα σου, άποκρίθηκε ὁ Έπικλῆς νηφάλιος αὐτή τή στιγμή, πράγμα σπανιότατο γι' αὐτόν. Μά έχω μία δίψα!

— Μεθύσασασι! ψιθύρισε η Άλκυμνη με σφυγμένα χείλη.

— Καί σέ λίγο σκουτώνοντας τὸν πάλι φώναξε:

— Νά, έρχονται οί κοπελές!

Είχαν περάσει δυο χρόνια από την ημέρα πού η μικρή Φρόνη συναντιζόταν άνάμεσα στή πλῆθος για να ἰδῇ και ζήλευε τή Χρυσίλλα. Ήταν πάλι άνοιξις, η γιορτή της Άφροδίτης.

— Ο ήλιος φώτε πάλι στή δύση του άπαλά τὸ ροδομαρμαρο ναό και τὸ άγαλμα της θεάς, με άπλωμένα χέρια καρτερούσε τούς έφήβους και τις παρθένες. Μοσχοβόλουσε ὁ τόπος από τὰ λουλούδια.

— Μετά τὰ χαμηλόβωρα προχωρούσε η παρθενική πομπή πρὸς τὸ βωμό. Λευκοί χιτώνες σέ άγνοες πτυχές, κορμί στήθα, βήματα ρυθμικά. Στήν πρώτη σειρά βάδιζε η Χρυσίλλα ὀψηλή, παχειά, με παντογίτερα φυσικά χρώματα στή μάγουλα. Κάθε τόσο σήκωνε τὰ μάτια της και έβριχνε γύρω της μία ματιά γεμάτη αὐτοπεποίθησι και καμάρι. Στὸ διάβα της ψιθύριζαν οί γυναίκες:

— Ίδεστε τή Χρυσίλλα! Εινε πιά της παντρειάς. Χαρά σὸν Πολέμωνα πού θα την πάρῃ. Θα χαρή και γυναίκα και πλούτη.

— Ώστε θα την δώσουν σὸν Πολέμωνα; Στὸ γυιό τὸν πλούσιου γαιοκτηνῆ Ἰππίου;

— Λένε πῶς η μητέρα του πᾶει κάθε μέρα σὸ σπῖτι τή Χρυσίλλας και πᾶς τᾶχουν τελειωμένα.

— Ταίριασμένο ζευγάρι θα εινε. Πλούσιοι και οί δυο και λεβέντες.

— Άργά, σεννά, προχωρούσαν οί παρθένες. Στήν τελευταία σειρά έρχονταν δυο μικρά κορίτσια.

— Ώ, για ἰδεστε! Η Φρόνη και η Κορίννα! φώναζε μία γυναίκα.

— Πᾶς; Κι' αὐτές λαβαίνουν μέρος στήν πομπή φέτος;

— Γιατι ὅχι; Μεγάλωσαν πιά, θᾶνε δεκαπέντε χρονών.

— Ναι, μὰ ὡς προχθές γύριζαν με κουρέλια, σαν άγριοκάτακα.

— Που ζήτε; φώναζε μία μεσοκόμη χοντρή γυναίκα. Δεν πήρατε εἰδησι τί γίνεται; Ὁ Χαρίδημος, ὁ κεραμοποιός, αὐτὸς πού φτιάχνει κα' ὀμορφους στήχους, εινε ξετρελαμένος με την Φρόνη. Δεν την εἰδατε πῶς την άλλασε τὸν τελευταίο καιρό; Τή συμβούλεψε να περιποιηθῇ

τὸν έαυτό της και να μη φοράη κουρέλια.

— Άχά! Ώστε έτσι λοιπόν; Βέβαια, τί καλύτερο μπορούσε κανείς να περιμένῃ από την κόρη τὸν μέθυστο τὸν Έπικλέα;

— Δεν εινε όμως τόσο άσχημη ὅσο λέγαμε. Για κυττάχτε, ξεπετάχθηκε. Τὸ κορμί της εινε λυγερὸ και ἴσιο σαν λαμπάδα.

— Άπ' ὅλα αἰζιγύρια τὰ μαλλιά της πού μοιάζουν με χρυσόφι άναλυτό.

— Μήπως τὰ μάτια της δεν εινε και αὐτὰ ὠραία;

— Μόνον τὸ χρώμα της τή χαλάει. Αἷμα δεν έχει διόλου κάτω από τὸ δέρμα της.

— Άργά, σεννά, προχωρούσε η Φρόνη, σαν ὅλες τις συντρίψεις της. Τὰ ψιθυρίσματα γύρω της δεν τᾶκούγε. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, τὸ άργὸ βῆμα την στενοχωρούσε. Θά θέλε να πετούσε, η χαρά πλημυρίζε τὸ παιδιάτικο στήθος της. Ήταν αβασταχτή, πονούσε σχεδόν.

— Από μαρὸ ακόμα ζήλευε τὰ κορίτσια πού πήγαιναν με τὰ άνθοφόρα κάλιστρα στην τελετή. Ήταν σίγουρη πῶς ποτέ δεν θα αἰξινόναται αὐτή να άποτελέσει μέρος της πομπής. Και να πού τὸ θαύμα είχε γίνει. Με τή μεσολάβησι τὸν Χαρίδημου την δέχθηκαν και αὐτήν. Μία έπιθυμία είχε μονάχα τώρα. Νά μποροῦσε να γυρίσει τὸ κεφάλι της και να τὸν ἰδῇ πίσω, πού έρχόταν με τούς εφήβους. Μά αὐτὸ δεν ήταν σωστό. Άν τᾶκανε, θα την ὤλωνε πρώτα ὁ ίδιος. Έτσι λοιπόν προχωρούσε ὀλόρηθ, αλύγιστη.

— Σε μία στιγμή της ψιθύρισε η Κορίννα:

— Νύχτωσε κιόλας. Τώρα θα άρχισῃ ὁ χορός.

— Όταν έφθασαν στή ναὸ οί παρθένες, άκούμπησαν τὰ κάλιστρα με τὰ λουλούδια στή μαρμαρένια σκαλοπάτια και μαζεύτηκαν γύρω από τὸ βωμό. Οί έφηβοι έκαναν κύκλο πάρα πέρα. Τὸ σύνθημα να άρχισουν δόθηκε. Χέρια γυναιά ὤψωθηκαν, κεφάλια νεανικά έγειραν με χαρή, αἰόλοι και κιθάρες άντήχησαν, οί λευκοί μακροὺ χιτώνες τῶν κοριτσιῶν άναδεύτηκαν και πάρα πέρα οί πολύχρωμοι κοντοί χιτώνες τῶν εφήβων. Τὸ πλῆθος άναταράχθηκε, σαν ν' άνατρίχιαζε με χαρά ἰερή. Έπειτα ὅλοι ακίνητοι, βουβοί, παρακολούθησαν τὸ χορό.

— Τότε, σὸν λίκνισμα τὸν χορό, τὰ μάτια της Φρόνης και τὸν Χαρίδημου άναμώθηκαν για μία στιγμή και από τότε ὅλα έβυσαν πιά για την παιδιούλα.

— Έτσι, ὅταν σέ λίγο η σιωπή γύρω της λύθηκε, και τὸ ὄνομά της άρχισε να ψιθυρίζεται από στόμα σέ στόμα, δεν τὸ πήρε εἰδησι αὐτή.

— Φρόνη! Φρόνη!

— Σαν άνατρίχιασα περνούσε τὸ ὄνομά της σὸ πλῆθος. Η Κορίννα της ψιθύρισε:

— Άκου, ὅλοι για σένα μιλοῦν. Όλοι έσέ να προσέχουν.

— Τότε, σαν ν' έυπνοῦσε από ὄνειρο, έδωσε προσχή η Φρόνη τὸ λαό.

— Και αλήθεια, εκατοντάδες μάτια ήταν σπηλιμένα απάνω της, μάτια ὀρθάνοικτα, έκστατικά. Τὸ ὄνομά της περνούσε αλλήθεια σ' ὅλα τὰ χείλη. Μά δεν έμοιαζε καθόλου με τὸ κορσιευτικό Φρόνη πού της φώναζαν πριν δυο χρόνια.

— Ένοιωσε η κοπελίτσα πῶς είχε φτερά. Δεν πατούσε σὸ χῶμα. Ὁ λευκός χιτώνας της πού άνέμιζε γύρω, δεν ήταν ὕψωμα λινό, ήταν φτερούγες πουπουλένιες.

— Την άναγνωρίζεις την κόρη σου; ψιθύρισε η Άλκυμνη σὸν Έπικλῆ. Δέ σοῦ φαίνεται άλλος άνθρωπος;

— Κάτι άποκρίθηκε αὐτός, μὰ η φωνή του ήταν κομμένη από τή συγκίνησι.

— Σαν μίχρος σὸ φύσημα τὸν άνέμου, λύγιζε άπαλά τὸ κορμί της Φρόνης, γυναικείο και παιδιάτικο μαζί. Άψογες οί παρθενικές γραμμές, πόδια και χέρια κομμένα λές από κανένα άγαλμα λευκορρόδιο. Μάντευε την ὀμορφιά της τὸ πλῆθος και αἰσπαινε με θαυμασμό.

— Είχε νυχτώσει ὅταν τελείωσε ὁ χορός. Οί δάδες είχαν άνατρί γύρω και έβριχναν παράξενες σκίες. Κανείς δέ μίλησε κάμποση ώρα και έπειτα άργά διαλόγησαν οί παρθένες.

— Αὐθόρμητα έτρεξε η Φρόνη πρὸς τὸν Χαρίδημο. Μά αὐτὸς της ψιθύρισε γρήγορα.

— Δεν πρέπει νάρθεις κοντά μου τώρα, πρέπει να πᾶς σὸς γονεῖς σου. Αὔριο βράδυ σὸν βουνὸ θα ἰδωθούμε.

— Δίχως λέξι προχώρησε η Φρόνη πρὸς τὸν πατέρα της. Είχε συνθίσει ν' άκούῃ τὸν Χαρίδημο και να μη συζητῇ τή γυνάμη του.

— Και οί τρεις προχώρησαν πρὸς τὸ φτωχικό τους σπῖτι. Παραευνεμένη η Άλκυμνη πού δεν ξεμακρυνε ὁ Έπικλῆς για να πάῃ να πῇ. Μά ὁ μέθυσος είχε φαίνεται τόσο συγκινηθῇ μαζί της, πού πρώτη φορά στή ζωή του έέχασε πῶς διψοῦσε.

Συνυγική συνενμίλια

— Πρώτη φορά φάνηκε τόσο φτωχικό τὸ σπῖτι τους, τόσο άσχημο, στή Φρόνη. Η άκαταστασία, τὰ κουρέλια γύρω, η, μούχλα πού άνακατεμένη με μία διαρκή μυριάδια μεθυστοῦ έκανε άνωφόρητη την ατμόσφαιρα, ποτέ δεν της είχαν βαρύνει τόσο την καρδιά.

— ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

Τὸ γέλιο της

Πέφτουν τὰ φύλλα κίτρινα
και τ' άνθη μαρμαρένια
και σύννεφα σὸν εὐρανὸ
σκεπάζονται θαλάμεια.
Μά θάρρη ὁ Μάρτης, εὐρανὸς
γαλᾶσις θα πρεβάλλῃ,
πράσινα φύλλα θα βᾶν
κι' άνθη δρεσάει πάλι.

Τὸ ἴδιο κι' η' άγάπη μου:
καίμια φορά θυμῶνει
και ὁ θυμὸς της, τήν καρδιά
σὴ στήθη μου νεκρῶνει
Μά γνήγορα σὴ χείλη της
τὸ γέλιο της πρεβάλλει,
και τότε βρέσκα τή ζωή
και τή χαρά μου πάλι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Τὰ μάτια της

Μεῦ τότε ἑνας γέροντας
και δὲν έβγῃκε ψεύτης
πῶς εἶν' τὰ μάτια της ψυχῆς
άλλαντες καθρέφτης.
Πᾶς μ' άγάπη σὴ μου τὸ πῆς,
σὴ μάτια σου τὸ εἶδος,
και η καρδιά μου άνάσανε
ἀπὸ χαρά κι' έλπίδος.

Ι. ΛΕΩΝ

Τρεῖς μυστηριώδεις ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΙΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Σέ άπόσταση δυο χιλιόμετρα γύρω από τὸν πύργο Μπαρνεφουρι δεν ὑπῆρχε τίποτα. Άλλο εκτός από δυο μικρά έβλυνα σπιτάκια πού χρησιμοποιαν για άνακαυτήριο τὸν βαρῶνο Σλάν Πόσερ, ὅταν έπήγαινε καίμια φορά κυνήγι μαζί με τούς φίλους του. Μέρους της περιοχής αὐτῆς εκάλυπτε ένα μεγάλο δάσος. Υπῆρχε έπίσης και μία μικρή λίμνη με άφθονα ψάρια.

Δυὸ φορές τὸν χρόνο, ὁ βαρῶνος συνήριζε να έρχεται σέ έπικοινωνία με τούς φίλους του, της άλλου κοσμικής ζωής του. Οί φίλοι τὸν πύργο άνοιγαν τότε τὸν πύργο σέ πενήντα αὐτοκίνητα, οί σάλες εφοπίζονταν αλλετα και ὠραίες γυναικες, κύριοι με σμῆκιν και φράκα τριγύριζαν από τὰ σαλόνια σὸς κήπους.

Είχαν πιά περάσει οί άπόκορες και ὁ βαρῶνος έστειλε τή συνθισμένη πρόσκλησι σ' ὅλους τούς γνωστούς του, καλούσε ὅλον εκείνον τὸν κόσμο για δεκαπέντε μέρες.

Είχαν μόλις περάσει δυο μέρες από την άφιξη τῶν προσκεκλημένων και έξαφνα ὁ τραπέζι της Άντόνιο Άλτόνι χάθηκε από τὸν πύργο. Δεν βρισκόταν πουθενά. Στήν άρχή ὀπέδασαν πᾶς έπιχειρῶσε ὑποθέσεις του τὸν άνάγκασαν να φύγῃ. Ώστόσο ὅμως θα μπορούσε να εἰδοποιήσῃ τὸν οίκοδеспότη η και να πάρῃ τις άποσκευές του.

— Όταν όμως την ὅλην μέρα και με τὸν ἴδιο τρόπο χάθηκε και η γυναίκα τὸν κόμητος Άλάντιν, τὰ κουτσομπολῖα έβωσαν και πήραν.

— Η λέξις «άπαγωγή» βρισκόταν διαρκῶς στή χείλη ὅλων τῶν προσκεκλημένων και ὅπως ήταν φυσικό ο

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

Καθώς ο θυρωρός δεν είχε ιδή
αλόκληρη την ημέρα τον κύριο
Πρέμπυ, ο οποίος έζησε μόνος σε
δυο δωμάτια του τελευταίου πατώ-
ματος, αποφάσισε προς το βράδυ
να πάει να τον επισκεφθώ. Όπως
προέβλεπε, τον έβριχε στο κρεβάτι
αδιάθετο.

Πιστεύω ότι έχω λησμονήσει,
κύριε Χούτ... του είπα εκείνος,
δυστυχώς το κεφάλι του κάτω από
τα σκεπάσματα. Ναι, όμως πόνους
παντού και έχω πυρετό. Θα λάβετε
την καλωσύνη να φωνάξετε ένα
γιατρό να με κυττάξει;

— Βεβαίως, κύριε Πρέμπυ! Θα
σας στείλω ένα γιατρό νύχτα αλλά
ικανώτατον, ο οποίος έχει αποκτι-
σει κι' άλλες φήμες σε αλόκληρη τη
γειτονιά... Πηγαίνει αμέσως.

Σε λίγο έφθασε ο γιατρός, μα-
ζί με το θυρωρό. "Αλλά ο δεύτερος
ξαναφύγε αμέσως, γιατί τον ζη-
τούσε κάποιος στην εξόχια".

Η πρώτη ματιά που έβριξε ο
νεαρός γιατρός στον έρρωστο, ή-
ταν πολύ διαπεραστή, έχορική
θάλεγε κανείς. Μετά την εξέταση,
του είπα:

— Τίποτε το σοβαρό, κύριε
Πρέμπυ. Ένας απλός ρευματικός
πυρετός. Θα σας δώσω μια σκόνη,
που θα σας κάνει έντελώς καλά.

Ζήτησε ένα ποτήρι νερό, έλασε
μέσα τη σκόνη που περιείχε ένα
χαρτάκι κι' έδωσε τη διάλυση
στον Πρέμπυ, ο οποίος την ήπιε.

— Αλλά αν μερικές φράσεις για
τις αρρώστιες της εποχής. "Επει-
τα ο γιατρός καθώς με οικειότη-
τα στην άκρη του κρεβατιού, έ-
σκυψε επάνω απ' τον έρρωστο και
τόν ρώτησε με μια παράξενη ειρω-
νεία:

— Λοιπόν, κύριε Πρέμπυ, δεν
αισθάνεστε ένα κάψιμο στο στο-
μάχι;

— Εκείνος τόν κυττάζε έκπληκτος.
— "Όχι, γιατρέ! Απάντησε.

— Ούτε και ο λαιμός σας καίει
καθόλου;

— Ο Πρέμπυ κατάπιε πολλές φο-
ρές το σάλιο του δοκιμαστικά.

— Ναι, μου φαίνεται... μουρ-
μούρισε.

— Ο γιατρός χαμογέλασε άγρια.
— Τό πιστεύω, Πρέμπυ! Είπε.

Σε λίγο, το κάψιμο θα κατέβη
στο στομάχι, κι' έπειτα στα σωδι-
κά σας... και θα πεθάνετε με φρι-
κτούς πόνους! Γιατί η σκόνη που

σας έδωσα πρό όλίγην, ήταν ένα
δυνατό δηλητήριο, ένα δηλητήριο
θανατηφόρο!

Ο έρρωστος γούρλωσε τα μά-
τια του, τινάχθηκε κι' αναστήθηκε
με κόπο στο κρεβάτι, άκου-
ώντας στους άγκωνες του.

— Τι... τι εννοείτε; τράυλισε,
τρομοκρατημένος.

— Λέω την αλήθεια, Πρέμπυ! Ξέ-
ρετε ποιος είμαι εγώ; Ο Τζών
ντον, του ανθρώπου τον οποίον κα-
ταστρέψατε με την κατηγορία μιας
κλοπής που είχατε κάμει εσείς στο
έργοστάσιο Σμιθ!

— Ο πατέρας μου πέθανε στη φυ-
λακή, από τη δίληψη του, κι' εγώ
ορκίσθηκα να εκδικηθώ! Νά η εκ-
δίκησις μου! Όταν ο κύριος Χούτ
μου είπε ότι με καλούσε κάποιος
"Άλμπερ Πρέμπυ, μου φάνηκε ότι
θα τραλιάζονταν από τη χαρά

μου..."

— Θα πεθάνετε, Πρέμπυ! Και δεν
θα μάθη κανείς ότι σας σκότωσα
εγώ, γιατί το δηλητήριό μου δεν ά-
φηνει ίχνη!

— Ο Πρέμπυ κούνησε τα χέρια του
σαν τρελλός.

— "Όχι! "Όχι! φώναξε. Δεν εί-
νε αλήθεια! Δεν μπορεί να κάνε-
τε ένα τέτοιο τερατώδες πράγμα...

— Σας παρακαλώ, γιατρέ... Βοή-
θεια! Βοήθεια!

Συγκρατώντας το ξέσπασμα του
τρόμου του, έμεινε για μια στιγ-
μή ακίνητος κι' άμλητος, προσ-
παθώντας να καταλάβει αν αίσθα-
νόταν κάτι το ιδιαίτερο από σωδι-
κά του. Ναι, το φαινόταν ότι έ-
νοιωθε κάποιο κάψιμο... "Ήταν το
δηλητήριο, που άρχισε την ενέρ-
γειά του!

— Γιατρέ! Γιατρέ! ούρλιασε, άρ-
πάζοντας σπασμωδικά το μπράσο
του. Πέστε μου ότι δεν είναι αλή-
θεια! Λυπηθήτε με, γιατρέ... Ναι,
υπάρχει κακοήγρος! Καταστρέψα-
τε τον πατέρα σας. Σας εξορκίζω ό-
μως τώρα... Θεέ μου, νιώθω εδώ
ένα κάψιμο... Το δηλητήριο! Το
δηλητήριο!... Βοήθεια!

Ο Γκόρντον απροσδόχηθηκε ά-
πότομα και είπα δίχως οίκτο:

— Θα πεθάνετε σε λίγο!

— Ο Πρέμπυ σκέφθηκε να πηδήσει
επάνω, να ανοίξει το παράθυρο και
να ζητήσει βοήθεια. Μά δεν είχε
δυνάμεις. Τον είχε παρολύνει η
τρομάρα.

— Ξαναγύρισε στο γιατρό:

— "Όχι, όχι! Λυπηθήτε με! Δεν
θέλω να πεθάνω... τράυλισε. Θα
κάνω ό,τι θελήσετε... αλλά μη μ'
άφησετε να πεθάνω έτσι... Σώστε
με! Δόστε μου ένα αντίδοτο..."

— Επειτα θα πάω να παραδοθώ στη
δικαιοσύνη, θα τα δηλολογήσω ό-
λα... Σώστε με όμως τώρα, προς

Θεοί!... Καίγομαι! Καίγομαι!
Συγχρόνως πήδησε από το κρεβ-
βάτι του, πλησίασε τρεκλίζοντας
στο νιπτήρι και έπειτα έπια ένα
ποτήρι νερό. "Έχω να πω στον
τό στήθος του και μούγκριζε:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Λυπηθήτε
με, γιατρέ!...

Γύρισε έξω από την πόρτα, να
πιάσει τον στήθος του Γκόρντον και
να τον ικετεύσει. "Αλλά ο γιατρός
δεν βρισκόταν πια εκεί. Είχε φύ-
γει!...

Τότε ο Πρέμπυ διευθύνθηκε προς
την πόρτα, την άνοιξε και φώναξε
απελπισμένα, πνιγμένα, υπόκωφα:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Πεθαίνω!

Μόλις έφτασε στο σπίτι του, ο
δούκτωρ Γκόρντον έγραψε ένα
γράμμα:

— "Κύριε Πρέμπυ. Δεν σας δηλη-
τηρίσκα. "Η σκόνη που σας έδωσα
ήταν αβλαβέστατα καλομένω.
"Αλλά θέλησα να σας τρομάξω,
για να σας εκδικηθώ για το κακό
που κάνατε στον πατέρα μου. Τώ-
ρα πιστεύω, ότι θα έχετε πια ό-
ποδέρη αρκετά, και γι' αυτό σας
καθησυχάζω με το γράμμα μου.

— Τζών Γκόρντον".

— "Επειτα φώναξε την καμαριέρα
και της έδωσε τον φακέλλο, με την
έντολη να τον παραδώσει στα χέ-
ρια του Πρέμπυ. Σε μισή ώρα, η
καμαριέρα γύρισε.

— Λοιπόν, Μπέττυ; ρώτησε ο κύ-
ριος της.

— Δεν μπόρεσα να δώσω το
γράμμα γιατρέ, γιατί ο κύριος
Πρέμπυ είχε πεθάνει! Τον βρήκαν
να ψυχομαχά πρό όλίγην, σβήνον-
τας με τα χέρια την κοιλιά του.

— "Ελεγε ότι τον έκαιναν τα σωδι-
κά του... Μόλις τον έβαλαν στο
κρεβάτι, ξεψύχισε.

— Ο γιατρός έγινε κατάχλωμος. Ο
Πρέμπυ είχε πεθάνει, νιώθοντας
ένα τρομερό κάψιμο... Μά πώς ή-
ταν δυνατόν;... Πώς έγινε αυτό
το πράγμα!...

Κι' έξαφνα μάντεψε, κατάλαβε:
η αὐτοκτονία!... Είχε σκοτώσει
τον Πρέμπυ με την δύναμη της ο-
υπόβολης, κάνοντας τον να πιστέψη
ότι τον είχε δηλητηριάσει!

— "Εκρυψε το πρόσωπό του στα
χέρια του, τρέμοντας από φρίκη
και τρυφερά. Δυνατοί λυγμοί τον
συντάραξαν συγκρομο. Το μαρτύ-
ριό του ήταν αβάσταχτο, τρομε-
ρό... "Ήταν ένας κακοήγρος, ένας
σκληρός, άπαιστος ανθρωποκτόνος,
έναν δολοφόνο!

— Η εκδίκησις είχε θανάσιμο
αμάρτημα!... τράυλισε. Συχωρέσε
με, Θεέ μου! Τό είχα ξεχάσει!...

ΦΡΑΜΑ

σκοτώσης! (Παίρνει το πιστόλι
πάνω απ' το γραφείο και το στρέ-
φει κατά το παραρτήρι). Λοι-
πόν: "Η θα πυροβολήσης, ή πυ-
ροβολώ εγώ! Διάλεξε."

Ο διαρρήκτης. — "Άφεν-
τικό, σε παρακαλώ, μη μου κά-
νης κακό. Δεν θέλω πια τίποτε.
Θέλω μόνο να γυρίσω στο σπίτι-
κι μου... "Άσε με να φύγω!

Ο αυτόχειρ. — Δεν έχω
καιρό για χάσιμο. Θα πυρο-
βολήσης ή όχι;

Ο διαρρήκτης. — Μά
δεν μπορώ να το κάνω... Δεν γι-
νεται... Το πιστόλι μου δεν είνε...

Ο αυτόχειρ. — Τι έκανε
λέει; Δεν είνε γεμάτο;... Μαρε
μπράβο! Και πώς τα κατάφερες
έτσι;

Ο διαρρήκτης. — Κύριε,
είμαι ακόμα άρχαίος στον κλάδο
αυτό. Το καθούτο επαγγέλμα μου
είνε μαργαγκός. "Ημουν τίμιος και
καλός, με παρέσυρε όμως ένας
χαρτοπαίκτης, ένας πολυάνθρω-
πος. "Αποφάσισα, λοιπόν, να κλέ-
ψω μια μόνο φορά: "Αν έβγαينا
τίποτε θα έφευγα στην έπαρχια
και θάνοιγα εκεί κανένα μαγαζά-
κι για να ζήσω πάλι τίμια.

Ο αυτόχειρ. — "Αν δεν
πέτυχε, εσύ μόνος στείς. Ποιος
σου είπε να έρθης εδώ που δεν
υπάρχει δεκάρα τσακιστή;

Ο διαρρήκτης. — Τό
σπίτι σας δεν είνε το πρώτο μέ-
ρος που έπισκέφθηκα. Είνε το
δεύτερο. Και στο πρώτο όμως εί-
χα γκίνια. "Ήταν ένα μεγάλο κα-
τάστημα, ένα πρατήριο αυτοκινή-
των. Σκέφθηκα ότι θα έκανα την
τύχη μου. "Αν εύρισκα μέσα στο
χρηματοκιβώτιο την αξία ενός μό-
νο αυτοκινήτου θα ήταν άρκετο.

Δυστυχώς όμως δεν ήταν έτσι.
Είσα κι' έπαθα για ν' ανοίξω την
κάσπα και τί νομίζετε πως βρήκα
μέσα; Κάτι τυπωμένα τσιγαρό-
χαρτά...

Ο αυτόχειρ. — Κι' εδω
την έπαθες. Δεν μου λές όμως,
τί έγιναν εκείνα τα τυπωμένα τσιγα-
ρόχαρτα;

Ο διαρρήκτης. — "Εβα-
λα μερικές δεσίδες στην τσέπη
μου. Θάχουν, ασφαλώς, κάποια
αξία κι' αυτά. (Ψάχνει στην τσέ-
πη του και θάγει κάτι χαρτάκι).

Ο αυτόχειρ (τά παρατη-
ρεί έκπληκτος). — Βρέ, που να
πάρη!... Μά αυτά, παιδί μου, εί-
νε άγγλικές λίρες! Είνε χαρτονο-
μισμάτα των εκατό λιρών... Μά
είσαι πλούσιος!

Ο διαρρήκτης. — "Αλή-
θεια μου λές; "Ωστε είμαι πλού-
σιος; (Χώνει τα χαρτονομίσματα
στην τσέπη του).

Ο αυτόχειρ. — Δηλαδή
θέλω να πώ: "ήσουν πλούσιος.
Τώρα τα χρήματά ανήκουν σ' ε-
μένα!

Ο διαρρήκτης. — Δεν
πιστεύω να θέλετε να...

Ο αυτόχειρ. — "Ελα, κα-
τέβαινε! Και γρήγορα μάλιστα.
Τά λεφτά σου ή τη ζωή σου! Αύ-
το εδω είνε πιστόλι γεμάτο. "Ε-
χει έξη σφαίρες. Και μη ξεχνάς
ότι μπορώ να σε σκοτώσω χωρίς
να πάθω τίποτε. "Εμένα δεν θα
με φυλακίσουν γιατί βρισκόμαι εν
αμύνη. Μπήκες κυρφο, μου έπε-
θες και σ' έοκτώσω! Κατάλα-
δες; "Ενα, δύο, τρέρ...

Ο διαρρήκτης (του πα-
ραδίδει τά λεφτά). — Πάρτα!...

Ο αυτόχειρ (μετρά). —
Θαυμάσιο ποσό! (Ευχαριστημέ-
νος). Δεν έχω πια ανάγκη να πε-
θάνω. Θα πληρώσω όλα μου τα
χρέη κι' ύστερα γλέντω...

Ο διαρρήκτης (δεδά). —
Κι' εγώ τί θ' άπογίνω, άφεντικό;

Ο αυτόχειρ. — "Εσύ; "Ε-
στω, έπειδή είνε η πρώτη φορά,
σοφ' αριζώ την ελευθερία σου.
Δεν θα σε παραδώσω στην άστυ-
νομία... Πηγαίνε... Και άκουσε
και μια καλά συμβουλή: "Ξανα-
γύρισε στον ίδιο δρόμο και μη
εξανδοκιμάζεις να κάνης διάρρη-
ξη. Είνε ντροπή να να κλέβης τά
λεφτά που οί συνάνθρωποι σου έ-
κοπίσαν για να κερδίσουν. "Αλ-
λ' ας δεν κάνεις εσύ γι' αυτή τη
δουλειά. "Οποιος δεν έχει τολέ-
ντα και είνε άτάκατος, πρέπει να
μένη ήθικος άνθρωπος! Πάρε
τόνους μερικά χαρτιά για "χαρ-
τοπλίκι. Και κόβε... Δεν μ' άρε-
σουν οί πολλές κουβέντες με
τούς... κλέφτες!...

Ο αυτόχειρ. — "Ωστε θρί-
σκες πως δεν αξίζω τον κόπο;
Ο διαρρήκτης. — Μά για
τι γυροστο δηλαδή;

Ο αυτόχειρ. — Ρωτάς
γιατί; Γιατί το θέλω εγώ! Κι' αν
αυτό δεν σου φάνει, τότε σε δια-
τάζω. Θα σ' ξαναγκάσω να με

Ο αυτόχειρ. — Τά λεφτά
μου; Κακοήγροη μου! Δεν μου
λές πόσο καιρό κανείς αυτό το φ-
πάγγελμα; θάνεται πώς είσαι ά-
κόμα άρχαίος. "Ενας διαρρή-
κτης, μωρέ παιδάκι μου, ένας που
έχει την δουλειά του, θάπρεπε
να είχε μισή αμέσως πως εδω
μέσα δεν έρριχνονται λεφτά. Λε-
φτά, καλέ, τί μου λές! Ξέρεις
πόσες βρομάδες ή τσέπη μου έχει
να δη λιρέττα; "Απόψε έφαγα για
πέμπτη φορά συνέχεια χόρτα νε-
ρόβροστα! Καλλίτερα στο πιστόλι
παρά ή πείνα... Δεν μπορούσε
νάρησι σε πιο κατάλληλη στιγμή
φίλε μου. Σε παρακαλώ, λοιπόν,
να πυροβολήσης άκριβώς στην
καρδιά!

Ο διαρρήκτης (μ' ένα
μορφασμό δυσαρεσκειας). — "Ω-
στε έπιμένετε να σας σκοτώσω,
να γίνω δημώδης σας;

Ο αυτόχειρ. — Θα κάνης
ένα ψυχικό. Μ' αυτή σου την προ-
βή ή θα άποκλήρως όλες τις προ-
γούμενες άμαρτίες σου!

Ο διαρρήκτης. — Μά αν
τό κάνω αυτό θα με φυλακίσουν,
θα με κρεμάσουν τωας. Κι' αν εί-
χα τολμάχιστον να κερδίσω κάτι,
πάει καλά. Μά έτσι πάλι...

Ο αυτόχειρ. — "Ωστε θρί-
σκες πως δεν αξίζω τον κόπο;
Ο διαρρήκτης. — Μά για
τι γυροστο δηλαδή;

Ο αυτόχειρ. — Ρωτάς
γιατί; Γιατί το θέλω εγώ! Κι' αν
αυτό δεν σου φάνει, τότε σε δια-
τάζω. Θα σ' ξαναγκάσω να με

Ο αυτόχειρ. — Τά λεφτά
μου; Κακοήγροη μου! Δεν μου
λές πόσο καιρό κανείς αυτό το φ-
πάγγελμα; θάνεται πώς είσαι ά-
κόμα άρχαίος. "Ενας διαρρή-
κτης, μωρέ παιδάκι μου, ένας που
έχει την δουλειά του, θάπρεπε
να είχε μισή αμέσως πως εδω
μέσα δεν έρριχνονται λεφτά. Λε-
φτά, καλέ, τί μου λές! Ξέρεις
πόσες βρομάδες ή τσέπη μου έχει
να δη λιρέττα; "Απόψε έφαγα για
πέμπτη φορά συνέχεια χόρτα νε-
ρόβροστα! Καλλίτερα στο πιστόλι
παρά ή πείνα... Δεν μπορούσε
νάρησι σε πιο κατάλληλη στιγμή
φίλε μου. Σε παρακαλώ, λοιπόν,
να πυροβολήσης άκριβώς στην
καρδιά!

Ο διαρρήκτης (μ' ένα
μορφασμό δυσαρεσκειας). — "Ω-
στε έπιμένετε να σας σκοτώσω,
να γίνω δημώδης σας;

Ο αυτόχειρ. — Θα κάνης
ένα ψυχικό. Μ' αυτή σου την προ-
βή ή θα άποκλήρως όλες τις προ-
γούμενες άμαρτίες σου!

Ο διαρρήκτης. — Μά αν
τό κάνω αυτό θα με φυλακίσουν,
θα με κρεμάσουν τωας. Κι' αν εί-
χα τολμάχιστον να κερδίσω κάτι,
πάει καλά. Μά έτσι πάλι...

Ο αυτόχειρ. — "Ωστε θρί-
σκες πως δεν αξίζω τον κόπο;
Ο διαρρήκτης. — Μά για
τι γυροστο δηλαδή;

Ο αυτόχειρ. — Ρωτάς
γιατί; Γιατί το θέλω εγώ! Κι' αν
αυτό δεν σου φάνει, τότε σε δια-
τάζω. Θα σ' ξαναγκάσω να με

Ονειρά που σβύνουν...

Εκείνος, ήταν ο άνδρας που
είχε φέρει στην ψυχή της
"Αννούλας την ανήσυχ των
μυστικών πόθων της.

Εκείνη, ήταν η παρθενική κο-
πέλλα που ένεσάρκωνε την κόρη
των ονείρων του.

Ο Ρένος και η "Αννούλα είχαν
γνωριστή σε μια φιλική συγκεν-
τρώση, είχαν αλληλοεκτιμηθή κι
είχαν αποφασίσει να ενώσουν άρ-
γα ή γρήγορα τις τύχες των.

Ήσαν στην ηλικία των μεγα-
λων άνδρων και η ψυχή τους
πλημμυρισμένη από φλογερούς πό-
θους, φλεγόνταν από την ανιστομ-
ησία να γνωρίση την πραγματο-
ποίησή τους.

Θα μ' αγαπάς πάντα έτσι,
"Αννούλα;

— Αιώνια!

Και κανένα έμπόδιο δεν θα
μπορούσε να σταθή ανάμεσα μας,
να σταματήσει το ταξίδι μας προς
το άπανεμο λιμάνι του γάμου;

— Κανένα!

Και οί δικοί σου; Πώς θ'
άκούσουν την απόφασί μας να
παρθούμε;

Μ' ένθουσιασμό... Ποιός πα-
τέρας δεν θάθελε νάχη για γαμ-
πρό του ένα νεό σαν και σένα...

Ενα φλογερό φιλή έπασφραγι-
ζε κάθε φορά τους αθηναϊτικούς
αυτούς διαλόγους τους.

Και εύτυχημένοι άφινονταν
στα όνειροπολήματα της αγάπης
των...

Η άρνησις τεύ πατέρα
ώς, πώς λέγεσάν ειπες;
Ρένος Αξιώτης;

— Μάλιστα.

Και τόν Κώστα "Α-
ξιώτη, τόν βιομήχανο πλεκτών,
τί τον έχεις;

Μά... είνε πατέρας μου.

Ο Νίκος Ζαννής, ο πατέρας
της "Αννούλας, έφερε τα χέρια
στο κεφάλι του σαν νάθελε να
διώξη έναν εφιάλτη. Κρύος ή-
δρώς περιέλουσε τ' μέτωπό του.
Τά μάτια του άνοιξαν διάπλατα.
Και ψιθύρισε, στρεφόμενος στην
κόρη του:

— Τύχη που την έχεις, κορού
λα μου... Τύχη βουνό...

— Γιατί, πατέρα;

— Ανακάθισε με νευρικήτητα
στην καρέκλα του, αναστέναζε
ένα - δυο φορές, και συνέχισε, ά-
πεσθυνόμενος στο νέο ζευγάρι που
στεκόταν κοντά του:

— "Ηρθατε, παιδιά μου, σήμε-
ρα να μου ζητήσετε την εγχή
μου... "Αγαπίοσατε από καιρό
και θέλετε την συγκατάθεσί μου
για τό γάμο σας... Δεν θάχα
καμία αντίρρηση, μά και ήταν
τυχερό, άρβυλόν τά πράγματα έ-
τσι...

Ενας άντρας πρέπει στην
κόρη μου, άφεντε είνε ο Ρένος, θά-
λεγα. "Αφού είνε κι' ένα παιδί
τόσο καλό, άρχαίικο, με σταθερό
μέλλον... Όμως στή την ευχή
δεν θα μπορούσα, παιδιά μου, να
σας την δώσω ποτέ!... Σπαράζε-
ται η καρδιά μου μά, όχι!

— Πατέρα, τί σημαίνουν τά λό-
για σου αυτά; φώναξε η "Αννού-
λα έξαλλη από κατάπληξη και
πόνο.

— Σημαίνουν ότι ο άγαθημέ-
νος σου είνε ο γυιός του Κώστα
"Αξιώτη. Και ο "Αξιώτης αυτός
είνε ο αίτιος της καταστροφής
της οικογενείας μας... Δεν την
έχεις ίσως την ιστορία αυτή, έ-
στω, παιδί μου. Δεν θέλησα να
στην πό ποτέ, μη σε πικράνω.

Μά τώρα ήρθε ο καιρός να την
άκουσες...

Ο "Αξιώτης αυτός έ-
γινε άφορητή να πεθάνη η μητέρα
σου, αυτός σάς πέταξε στον δρό-
μο, αυτός σφετερίστηκε τό θίος
μας, αυτός κρέμισε ό,τι τριάντα
δολάρια χρόνια έχτιμα με τόν Ι-
δρώτά μου λιθάρι - λιθάρι...

Μιά θλίβετή Ιστέρι

Είχαμε όσες σπιτάκι μ' ένα
μεγάλο οικόπεδο πλάι στο
έργοστάσιο του, συνέχισε
ο πατέρας, Ζούσαμε ήσυ-
χοι κι' εύτυχισμένοι. Όσοπου μια
μέρα ο "Αξιώτης άπεφάσισε να έ-
πεκτείνω τό εργοστάσιό του. Χω-

ρίς να διατάξη διόλου καταπατεί
το οικόπεδό μας και χτίζει... Πη-
γαίνουμε στά δικαστήρια... "Εο-
δα στά έξοδα. "Αναγκάζομαστε
να πουλήσουμε στο τέλος και τό
σπιτάκι μας για ν' άνθξούμε
στά έξοδα της δίκης.

Μά ο "Αξιώτης είχε γερά μέ-
σα... Και τραβούσε την υπόθεσι
από δικαστήριο σε δικαστήριο.
Μια μέρα η μητέρα σου άρρώ-
στησε από την στενοχώρια της.

Αυτή έπρεπε στά δικαστήρια, για-
τί εγώ είχα τη δουλειά μου. Κι,
αυτό την τσάκισε. Σε λίγο ήταν
ένα σωματικό και ήθικό ράκος.

Και μια παγερή νύχτα του χει-
μάρνα ξεψύχισε στα χέρια μου...

Ο δολοφόνος της ήταν ο "Α-
ξιώτης... Ο πατέρας του Ρένου...
Και θέλεις τώρα, "Αννούλα μου,
να σου δώσω τόν γυιό του, σύ-
ζυγο σου; Τόν γυιό του άνθρώ-
που που σκότωσε τη μητέρα σου;

Ενας λυγμός συντάραξε τό
στήθος του πονεμένου πατέρα.
Και σκέπασε τό πρόσωπο με τά
χέρια του.

Ο Ρένος και η "Αννούλα κυτ-
τάχθηκαν με φρίκη. "Ήταν τόσο
απίστευτα, τόσο φοβερά όσα ά-
κουσαν πρό όλίγην. Μιά τρομερή
άβυσσος είχε άνοιξει ανάμεσα
τους εαφνικά και τους έχορίζε...

Και τό όραμα της σκοτεινής αὐ-
τής άβύσσου ήταν τρομερό και
για τούς δυο...

Τά φαιαινόμενα όνειρα της αγά-
πης τους σαρτάζονταν μέσα στο
χάος της άβύσσου αυτής σε έρεί-
πια...

Ο Ρένος τολμά...

— Είπα, είνε πατέρας μου,
είπε σε λίγο ο πονόφυκος
πατέρας. Βρισκόμαστε ά-
κόμα στά δικαστήρια. "Αν
κάποτε κερδίσω την δίκη και μου
ζητήση συγγνώμην ο "Αξιώτης για
τό μεγάλο κακό πουκάμε στην
οικογένειά μου, τότε θα μπορού-

Μια σκέψη άποκατέλειπε μόνο,
είπε σε λίγο ο πονόφυκος
πατέρας. Βρισκόμαστε ά-
κόμα στά δικαστήρια. "Αν
κάποτε κερδίσω την δίκη και μου
ζητήση συγγνώμην ο "Αξιώτης για
τό μεγάλο κακό πουκάμε στην
οικογένειά μου, τότε θα μπορού-

Μια σκέψη άποκατέλειπε μόνο,
είπε σε λίγο ο πονόφυκος
πατέρας. Βρισκόμαστε ά-
κόμα στά δικαστήρια. "Αν
κάποτε κερδίσω την δίκη και μου
ζητήση συγγνώμην ο "Αξιώτης για
τό μεγάλο κακό πουκάμε στην
οικογένειά μου, τότε θα μπορού-

Μια σκέψη άποκατέλειπε μόνο,
είπε σε λίγο ο πονόφυκος
πατέρας. Βρισκόμαστε ά-
κόμα στά δικαστήρια. "Αν
κάποτε κερδίσω την δίκη και μου
ζητήση συγγνώμην ο "Αξιώτης για
τό μεγάλο κακό πουκάμε στην
οικογένειά μου, τότε θα μπορού-

Μια σκέψη άποκατέλειπε μόνο,
είπε σε λίγο ο πονόφυκος
πατέρας. Βρισκόμαστε ά-
κόμα στά δικαστήρια. "Αν
κάποτε κερδίσω την δίκη και μου
ζητήση συγγνώμην ο "Αξιώτης για
τό μεγάλο κακό πουκάμε στην
οικογένειά μου, τότε θα μπορού-

</

‘Ο μίστερ Τόμ Μένβιλ —ΖΗΤΕΙ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟ—

ΧΙΣΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

‘Ανάμεσα στις μικρές αγγελίες των πρωινών εφημερίδων της Νέας ‘Υόρκης, βρισκόταν εκείνη την ημέρα και η ακόλουθη:

«Ο βασιλιάς της σαρόβελας, κ. Τόμ Μένβιλ, ζητεί δακτυλογράφον, η οποία θα παίρνει ικανοποιητικώτατο μισθό, με την προϋπόθεσι ό- μως, ότι όφειλε να μην έρωτευθώ ποτέ τόν προϊστάμενόν της».

Την άλλη μέρα τόν πρωί, μια εξαιρετικά χαριτωμένη, όλο δροσιά και νεάτα κοπέλλα έμπεσε στό γραφείο τού ‘Αμερικανού Κροίσου.

— ‘Εδύβαρε την άγγελία σας και ήρθα να με προσλάβετε ως δα- κτυλογράφο, τού είπε με την κρυοτάλλινη φωνή της.

‘Αφού της έκανε νεύμα να καθήση, ό Τόμ Μένβιλ της δήλωσε:

— Δεσποινίς, όφειλω να σας προειδοποιήσω πώς έχω μια τέτοια γοητεία στις γυναίκες, ώστε όλες οι κοπέλλες πού έχουν έργασθώ κοντά μου με έρωτευθκαν τρελλά!

— Και αυτό σας πειράζει, κύριε Μένβιλ;

— ‘Εξαιρετικά, Μ’ έμποδίζει, βλέπετε, να συγκεντρωθώ και να κα- ταστρώσω τά μεγαλεπήβολα έμπορικά σχέδιά μου. Μόλις μια κοπέλλα μ’ έρωτευθώ, αρχίζει να μου ρίχνει γλυκές, γεμάτες ήδυπάθεια ματιές, αρχίζει ν’ αναστενάζη, και στό τέλος δέν βαστάει πιά και ρίχνεται έ- πάνω μου, μ’ αγκαλιάζει με πάθος και με φιλάει στό στόμα.

— Καλέ, τί λέτε!

— Μάλιστα... Μάλιστα, δεσποινίς. Δέν έχετε ιδέα πόσα φιλά έχω μαζέψει ως τά σήμερα!... Λοιπόν, δεσποινίς, αν έπιθυμήτε να διορισθώ- τε δακτυλογράφος στό ιδιαίτερό μου γραφείο, πρέπει να μου υποσχεθώτε πώς δέν θα μ’ έρωτευθώ ποτέ. ‘Ακούσατε; Ποτέ!...

— ‘Υστερα από όσα μου είπατε, δέν μπορώ να σας δώσω μια τέ- τοια υπόσχεσι, προτού σας κυταξώ καλά, καλά.

— Ναι, κυτιζάτε με καλά. Βάλτε όλα τά δυνατά σας. Και πολύ σύντομα θα άντληθώτε πώς τά φυσικά μου χαρίσματα είναι άκαταμά- χητα. Είμαι γοητευτικός, δεσποινίς!

— ‘Ας πούμε συμπαικτηκός.

— ‘Οχι! ‘Οχι! Γοητευτικός, χωρίς άλλη κουβέντα. Ρίξτε μια μα- τιά στό στόμα μου: ‘Α, τό στόμα μου, προκαλεί τά φιλά, σάν μαγνή- της. Σίγουρα, αυτή τή στιγμή θα νιώθετε έναν άκατανίκητο πόθο να με φιλήσετε!

— ‘Οχι! Προς τό παρόν τουλάχιστον...

— Πρέπει να προσθέσω επίσης ότι και τό σώμα μου, είναι τέλειο.

— Όλες οι γυναίκες πού μ’ έχουν δει στη θάλασσα, έμειναν έκστατικές!

— Και σας έρωτευθκαν κι’ αυτές;

— Μήπως μπορούσαν να κάνουν και διαφορικά, οι καύμενοί- λες! Πάντως η πραγματικότης είναι μια: Είμαι ό ώραιότερος εκατομμυ- ριοχός τού κόσμου. Γι’ αυτό...γι’ αυτό, δεσποινίς, φοβάμαι πολύ, ότι και σεις μοιραίως θα με έρωτευθώτε. Σήμερα, μόλις άντέχετε στόν πειρα- σμό, μά αύριο... αύριο θα νιώθετε την καρδιά σας να χτυπάει δυνατά και μεθασμένο θ’ αρχίσετε να χλωμαίετε όταν μ’ άντικρύσετε. Σέ δέκα μέρες επάνω θα μουρμουρίζετε από τό πρωί ως τό βράδυ τ’ όνομά μου, και τίς νύχτες, θα σαγκώνετε τό μαξιλάρι σας, φωνάζοντας: ‘Τόμμι! Γλυ- κέ μου Τόμμι!...’ Και όταν πιά φθάσετε στό σημείο αυτό, θα γίνετε τόσο έπιθετική, πού δέν θα μ’ αφήνετε ούτε μια στιγμή ήσυχο.

— ‘Αν όμως δεχθώ τή θέσι πού μου προσφέρετε, και αναλάβω την ό- ποχρέωσι να μη σας έρωτευθώ, να μη σας ένοχλήσω αισθηματικώς, τί θα έχω να κερδίσω;

— Θα σας δώω για μισθό διακόσια δολάρια την εβδομάδα.

— Αυτό είναι άστείο ποσό. ‘Αν σας έρωτευθώ και κατορθώσω να γίνω γυναίκα σας, θα κερδίσω άσυγκρίτως περισσότερο.

— Έκτός από τά διακόσια δολάρια, θα έχετε και τά δώρα σας.

Μερικά γουναρικά, επί παραδείγματι...

— Κανένα μαντί από κουνέλι, έ;

— ‘Οχι, δεσποινίς. ‘Αντίθετος ό,τι ακριβώτερο διαλέξετε, θα σας τό προσφέρω άμέσως. Πρέπει να ξέρετε ότι είμαι και κουβαντζάς.

— Κι’ έπειτα;

— Μά ‘πειτα, φυσικά θα σας κάνω δώρο και τά φορέματα πού ταίριαζουν κάτω από τις ακριβές γυνες. Για έναν εκατομμυριοχό σάν και μένα, δέκα τουαλέτες λιγώτερες η περισσότερο είναι άστείο πράγμα.

‘Αρκεί μονάχα να μη μ’ έρωτευθώτε...

— ‘Όσο γι’ αυτό να είσθε βέβαιος. Στά φορέματα όμως, πρέπει να προσθέσω και τά καπέλλα, τις κάλτσες, τά παπούτσια. Τί λέτε;

— Συμφωνώ.

— Τά άσπρόρουχα θα είναι όλα από λεπτό μετάξι και δαντέλλα;

— Τά ώραιότερα πού θα θελήσετε. Μη ξεχνάτε πώς είμαι εκατομ- μυριοχός.

— Και όσον άφορά τά κοσμήματα;

— Δέν όχτειτε παρά να διαλέξετε: Μαργαριτάρια, μπριλλάντια.

— Μου άρέσουνε πολύ, ξέρετε, και τά σμαράγδια.

— ‘Ας βάλουμε και μερικά σμαράγδια. ‘Αρκεί να μη μ’ έρωτευθώτε.

— Ξεχάσαμε και τ’ αυτοκίνητο.

— Θα σας χαρίσω την ακριβώτερη λιμουζίνα.

— Θα χρειασθώ ίσως και καμιά βίλλα.

— Και φαντασθήκατε πώς θα φανώ τόσο ταιγκούνης, ώστε να μη δωρήσω μια βίλλα στη δακτυλογράφο μου;

— Είμαι πρόθυμος να σας κάνω και συμβόλαιο άκόμη.

— ‘Ωραία! Θα τό δακτυλογράφησω μόνη μου.

— Λοιπόν, τού δηλώνει σοβαρώς, όπως σας είπα, έχετε τό λόγο τεύοιμονα, θα τό έκανα άποκευθώ ποτέ. Και ξέρετε γιατί; ‘Αν σας έρω- αστά τά δώρα. ‘Ετσι όμως, με τή γενναιοδωρία σας, μ’ άπαλλάσσετε από τό φοβερό μπελά να σας κάνω τά γλυκά μάτια, να μουρμουρίζω... ‘Τόμμι! Γλυκέ μου Τόμμι!...’ και να ρίχνωμαι άπάνω σας για να σας ένω άνόλον. Και θέλετε να σας πώ όλη την αλήθεια; Αυτόν τόν άλλον τόν έχω κιάλας βρή!

— Τόν... τόν έχετε βρή, είπατε;

— Μάλιστα.

— ‘Όποτε...

— Τί θέλετε να πώ, κύριε Μένβιλ;

— Τίποτε... τίποτε... Μά είμαι πολύ - πολύ δυστυχής.

— Και ό λόγος; ‘Ο λόγος;...

— Θεέ μου, δέν τό καταλάβαινα, άγγελέ μου; Είμαι τρελλά έρω- τευμένος μαζί σου!...

— ΜΑΡΚ ΧΕΛΛΙΓΚΕΡ

Λοιπόν; Πώς σου φαίνεται αυτό τό παλτό Ντίσα; ‘Η Ντίσα ανώτασε την ύπρετρία της, ένώ κυ- τούσε στον καθρέφτη της ντουλά- πας τό κορμί της, πού κέρδιζε άφάνταστα σέ όμορφιά, καθώς έ- φερε με ύπερφάνεια αυτό τό γού- νινο παλτό.

— ‘Εόχο, κυρία, είπε η Νί- τσα. Και τά μάτια της άστρα- φται από θαυμασμό, από πόθο και από ζήλεια.

Μέσα στον ένθουσιασμό της η Ντίσα άνοίξε τή ντουλάπα, έ- τράσθη μέσα από την πλούσια γκαρνταρόμπα της ένα παλτό από γκριζό ύφασμα και τό χάρισε στη Ντίσα. Καμμία φορά μερικές ριές συνήθιζαν - ή μάλλον έου- νηθίζαν - τέτοιες μικρές ήγεμο- νικές χειρονομίες.

— Αυτό είναι δικό σου.

‘Η Ντίσα εύχαρίστησε την κυ- ρία της γι’ αυτό τό δώρο. ‘Αλλά, ένώ τό κρατούσε στά χέρια της, τά μάτια της δέν έξοκλούσαν ά- πό τό γούνινο παλτό...

— Είνε δώρο τού κυρίου; ρώ- τησε.

— Ναι, Ντίσα. Ποιανού άλλου μπορούσε να είναι. Πέτυχε μια δουλειά και μου τ’ άγόρασε. Πά- ντα είχα την έπιθυμία ν’ άποκτή- σω ένα γούνινο παλτό.

— Και θα στοιχίξη, δέβαια, μια περιουσία!

— Ναι, μια μικρή περιουσία. Σαράντα όλόκληρες χιλιάδες!

— Σαράντα χιλιάδες! Επανά- λαβε η Ντίσα με κατάπληξη.

— ‘Αφισε την κυρία της να θαυ- μάξη τόν εαυτό της στον καθρέ- φτη και πήγε κι’ αυτή στό δικό της καθρέφτη, στό δώματιό της ύπρετσία, να προβάρη αυτό πού της χάρισε. Καθώς όμως έκυτ- τάζε τό γκρι παλτό, ό νούος της έπρεχε στό γούνινο πού φορούσε η Ντίσα. Ένα τέτοιό παλτό, βέβαια, ούτε σ’ όνειρό της δέν θα μπορούσε να ίδη ότι τό φο- ρούσε.

‘Η Ντίσα, εύτυχισμένη, ξα- πλώθηκε στό ντιβάνι, άναψε ένα τσιγάρο κι’ άφησε γαλάζιους κα- πνούς ν’ άνεβαίνουν. Ναι, αυτό τό γούνινο παλτό τό είχε από καιρό μεράκι, μπορεί να πώ και καίρο τσιγάρο, πού τ’ άπόκτησε νεις. Και τώρα πού τ’ άπόκτησε αίσθανόνταν μιάν άπέραντη ικανο- ποίηση. Δέν έβλεπε την ώρα να τό φορέση και να βγή στους δρό- μους της ‘Αθήνας για να ντανη- τη με τά έλάντα του βασιμα- σμού και τού θρόνου πού θα της έρριχναν εκείνης πού δέν φορού- σαν ένα τέτοιό παλτό...

Αυτή ή ιστορία είχε γίνει πρό- περου νομίζω...

Και πέρασαν μήνες, πέρασε έ- νας χρόνος, πέρασε και δεύτε- ρος... ‘Ηρθαν οι δύσκολοι και- ροί πού οι άνθρωποι άρχισαν να σκέπτονται περισσότερο τί θα φά- νει, παρά τί θα φορέσουν. Οι δου- λειές τού Κώστα δέν έπληγανταν καλά τώρα. ‘Όσα κέρδιζε δέν έ- φταναν για την ικανοποίησι της Α. Μ. τού στομαχιού. Τ’ άποθέ- ματα είχαν τελειώσει. Τά ντουλά- πια ήταν άδεια. Κι’ άφού τάφε- ραν από δώ, τάφεραν από εκεί, άρχισαν να πουλάνε ό,τι πράγ- ματα άξια είχαν, πού μπορού- σαν όμως και να ζήσουν χωρίς αυτά. ‘Επούλησαν κάτι κοσμήμα- τα, κάποια ταμπλά, κάποια χα- λιά, κάποια σερβίτσια. ‘Εφτασαν και σέ μερικά έπιπλα.

Και μια μέρα στις μικρές άγ- γελίες των εφημερίδων δημοσιεύ- τηκαν αυτές οι λίγες γραμμές:

«ΠΩΛΕΙΤΑΙ γούνινο γυναικείο παλτό, σχεδόν άμεταχείριστον. ‘Οδός Πατησίων αριθ. 445, β’ ό- ροφος».

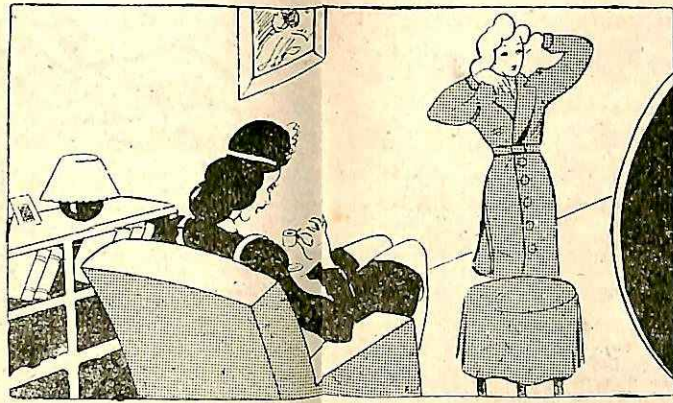
‘Ακούστηκε τό χτύπημα τού κουδουνιού. Κι’ έπειδή ή πολυτέ- λεια της ύπρεττίας είχε λείψει από καιρό, άνοίξε ή ίδια η Ντί- σα. ‘Ηταν η Ντίσα, πού τή συνά- δευε κάποια λαικός τύπος, πού μπηκε στό χάλι με ύφος πού φαι- νόταν πώς τώρα τελευταία είχε άποκτηθώ.

— Καλημέρα κυρία Ντιάννα...

— Καλημέρα Ντίσα...

— Από δώ ό μνηστήρ μου, κύ- ριος Βάσος Α.

‘Ο κύριος Βάσος Α. έπρότεινε τό χέρι τού στην Ντιάννα κι’ έ- σφιξε τό δικό της με δύναμι κι’

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΥΠΟ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Τό παλτό τής Ντιάννας

αυτοπεποιθισι.

— Πώς ήταν αυτό, Νίσα, και μάς θυμήθηκε;

‘Ο κύριος Βάσος Α. έδωλε μια έφημερίδα από την τσέπη του κι’ έδειξε κάποιο σημείο στη Ντιάννα.

— ‘Ηρθαμε για τό γούνινο παλτό.

— Πούς τό θέλει; ρώτησε Ντιάννα.

— Μα, έγω, κυρία Ντιάννα! άπάντησε η Ντίσα, δοκιμάζοντας μεγάλη έκπληξη δέν τώχθ καταλάβει ή πρώην κυρία της.

Κι’ έπρεπε, βέβαια, να τώχθ καταλάβει, γιατί η Ντίσα ήταν καλοντυμένη και φορούσε δυο

δακτυλίδια με μπριγιάν στα δά- χτυλα με τά νύχια τά θαμένα με θαθύ χρώμα μού.

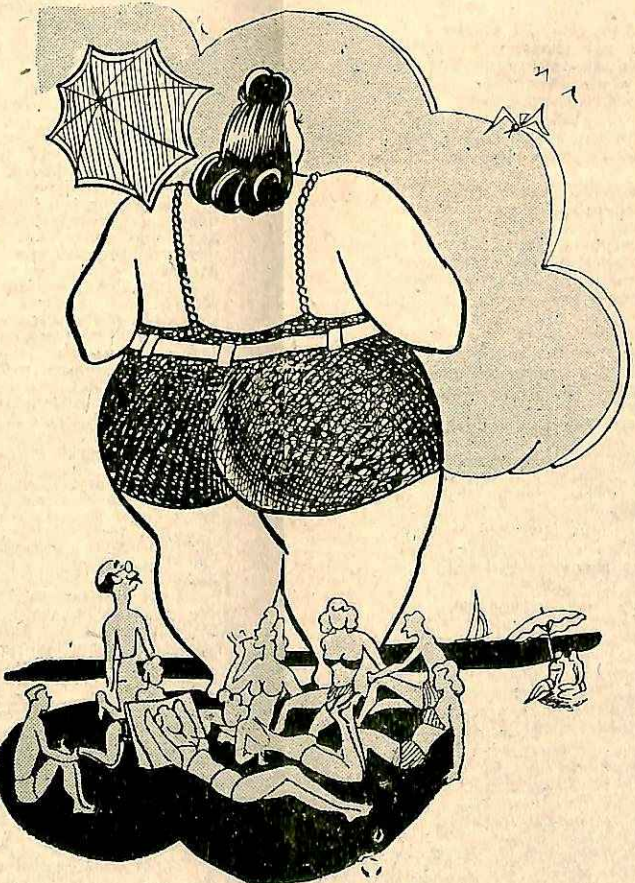
— ‘Η Ντίσα μου έχει πώ τή πώς τό ξέρετε τό γούνινο παλτό - έξη- γησε ό κύριος Βάσος - και μια πού της άρέσει θα της τό πάρω, όσο κι’ όσο...

— Ναι, πρόσθεσε η Ντίσα. Οι δουλειές τού Βάσου πηγαινόγινε περιφήμα. Και μια πού κι’ έσεις θαχτε άνάγκη για να τό πουλά- τε, είπαμε να σας ύποστηρίξουμε!

— Μπορούμε να τό ιδούμε; έ- λε ό κύριος Βάσος, άνάβοντας έ- να τσιγάρο και πετώντας τό σπύ- ρο χάλω.

‘Η Ντιάννα συνήλθε γρήγορα

Τά ξεκαρδιστικά τής Χοντρής

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ:—Βλέπετε τί άξίζει ή γυναίκα μου; Πιό όρσσερή σκιά δέν θα βρισκάτε πουθενά άλλού!...

από την κατάπληξη της.

— ‘Αμέσως, είπε, θα σας τό φέρω.

Τό έφερε. ‘Η Ντίσα τό πήρε στά χέρια της, τό χάιδεψε... ‘Ο κύριος Βάσος τό εξέτασε με τά μάτια τού ειδικού τάχα και είπε:

— ‘Ωραίο είναι! Σ’ άρέσει;

— Μπορώ να τό δοκιμάσω μια στιγμή;

— Γιατί όχι;

‘Η Ντίσα τό φόρεσε. Κύτταξε τόν εαυτό της στον καθρέφτη μ’ αυτό τό γούνινο παλτό και χαμο- γέλασε με άυτοθαυμασμό.

‘Η Ντιάννα έκύτταζε θουβή αυ- τή τή σκηνή.

— Μια χαρά σου πάει! Είπε ό κύριος Βάσος θαυμάζοντας κι’ αυτός τή «μνηστήρ» του σ’ αυτή τή μεγαλοπρεπή εμφάνισι.

Στροφήκε ύστερα στη Ντιάννα και ρώτησε:

— Πόσο;

— Πόσο να σας πώ, άπάντησε η Ντιάννα. Λέμε να τό δώσουμε έξακόσιες χιλιάδες... ‘Αλλά έπει- δή είσαστε σεις, αν σας φαίνεται ακριβό...

— Δέν θέλουμε έκπτώσεις, φώ- ναξε ό κύριος Βάσος, σάν νάνε προσβληθώ. ‘Εξακόσιες ‘Εξακόσιες... Κι’ ένα εκατομμύριο να γυρεύα- τε, θα τό δίναμε. Από λεφτά δό- ξα σ’ ό Θεός...

‘Ο Βάσος άνοίξε ένα χαρτο- φύλακα πού κρατούσε κι’ έδωσε μερικά μάτσα χιλιάδικα. ‘Εδωσε 12 μάτσα τών 50 χιλιάδων στη Ντιάννα:

— Είμαστε εν τάξει;

— Έν τάξει, ψιθύρισε η Ντιά- να. ‘Αφήστε τα στό τραπεζάκι. Και γυρίζοντας προς τή Ντίσα, πού άυτοθαυμάζονταν άκόμα στον καθρέφτη, είπε μ’ ένα μικρό χα- μόγελο:

— Με γειά σου, Νίσα.

— Εύχαριστώ, κυρία Ντιάννα. Ξέρετε, αυτό τό παλτό τό είχα έπιθυμήσει από την ημέρα πού τό είδα.

— Και να πού έγινε δικό σου... Μόνο πού είνε καλοκαιρι άκόμα και δέν θα μπορέσ να τό φορέ- σης από τώρα.

— Θα περάση τό καλοκαίρι, κυρία Ντιάννα. Κι’ έλπίζω τό χει- μώνα να κάνη κρύο, πολύ κρύο, για να τό φορώ και να θγαίνω έξω.

Τό τύλιξαν σ’ ένα πανί και τό πήρε ό κύριος Βάσος στό χέρι. Φεύγοντας, ό κύριος Βάσος έα- νασφίξε με πολλή δύναμι τό χέρι της Ντιάννας, πού τώρα ήταν νυ- μίο από δακτυλίδια, και είπε:

— Και αν έχετε κάτι τίποτ’ άλ- λο για πούλημα, τό άγοράζουμε. Γιατί να τρέχετε άλλού;

— Για την ώρα δέν πρόκειται να πουλήσουμε τίποτ’ άλλο, ά- πάντησε η Ντιάννα, με τό ίδιο πι- κρό χαμόγελο. Σας εύχαριστώ για την προθυμία σας. ‘Αν χρειά- σται, θα τόχω ύπ’ όψει μου.

— Πάει καλά! ‘Αντίο σας...

Κι’ όταν ό κύριος Βάσος βή- κε πρώτος, η Ντίσα έσαναγίρισε.

— Κυρία Ντιάννα, είπε, ήθελα να σας πώ και κάτι άλλο. ‘Αν έχετε πουλήσει και τ’ άλλα σας ρούχα... Θυμόμαστε εκείνο τό παλτό πού μου είχατε χαρίσει...

Κρατιέται καλά άκόμα... Μπορώ να σας τό ξαναδώσω.

— ‘Ω! Όχι, δέν είναι άνάγκη Νίσα. Αυτό σου τό είχα χάρισει.

— Μα κι’ έγω θα σας τό χα- ρίσω!

— Δέν πειράζει. Κάτι έχω να φορέσω άκόμα.

— ‘Αντίο.

‘Η Ντιάννα δέν έκλεισε άμέσως την πόρτα. Είθε την Ντίσα και τόν κύριο Βάσο ν’ ανασταίνουν τά σκαλιά, άντι να τά κατεβαίνουν.

— Πουλάνε τίποτα κι’ άπάνω; ρώτησε.

— ‘Οχι! άπάντησε η Ντίσα. ‘Αλλά πάμε να ιδούμε τό ρετιρέ. Μας είπε ό θυρωρός κάτω πώς νοικιάζεται...

Και στάθηκε η Ντιάννα και τούς παρακολούθησε μ’ ένα σαρ- καστικό χαμόγελο, καθώς τρα- βοούσαν για τό τελευταίο πάτωμα.

Μια νέα κοινωνική τάξι άνέ- θαινε...

Κι’ αυτή ή ιστορία έγινε εδώ και λίγες μέρες...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Σ

Θέλετε να σας γίνη —ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΓΑΜΟΥ;—

ΠΟΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

[Για μια γυναίκα, όλα τά πράγματα πρέπει να θεωρούνται δευτε- ρεύοντα μπροστά στην κατάκτησι της τελείας αγάπης. Και μια τέτοια αγάπη έξασφαλίζει την εύτυχία στη ζωή.

‘Αλλά πώς θ’ άποκτήση μια νέα κοπέλλα αυτή την τέλεια, την ι- δεώδη αγάπη; Πώς θα κατορθώση να βρή τόν άνδρα εκείνον πού θα της έξασφαλίση την γαλήνια εύτυχία της οικογενείας και θα την κάμη μια μικρή έξηνιοιστη βασιλίσσα μέσα στό σπίτι της;

‘Η σύγχρονος, Γαλλίς μυθιστοριογράφος Γκυ Σαντεπλάιρ, πού ά- σχολήθηκε τόσο με τό πρόβλημα τού γάμου σ’ όλα σχεδόν τά έργα της, δίνει στό παρακάτω άρθρο της μερικές έξαιρετικά πολύτιμες συμ- βουλές στα άνύπαντρα κορίτσια πού άναζητούν τόν ιδεώδη σύζυγο.

‘Ο έρως είναι πόλεμος...

Κάθε κοπέλλα της παντρειάς έρχεται μια στιγμή στη ζωή της πού διερωτάται:

— Τι πρέπει λοιπόν να κάμω για να βρώ τόν μέλλοντα σύζυγό μου; ‘Εχω άρα γι’ ή όχι τά άπαιτούμενα προσόντα; ‘Η μήπως πρέπει να φρον- θισω να τ’ άποκτήσω;

‘Απάντω:

Κάθε κοπέλλα έχει τό δικαίωμα να βρή τόν μέλλοντα σύζυγό της, να παντρευθώ και να εύτυχίση, γιατί κάθε μια έχει και τά δικά της χαρίσματα, τά δικά της προτερήματα.

‘Ωστόσο, για την κατάκτησι τού αύριανού συζύγου άπαιτούνται ώ- ρισμένα έφόδια ψυχολογικά, τά όποια πρέπει να είναι κτήμα κάθε μελ- λονύμφου. Γιατί, πρέπει να έχετε ύπ’ όψει σας όλες οι νέες, πού πλη- σιάζετε τούς άνδρες μόνο και μόνο για να διαλέξετε τόν καλύτερό τους, ότι ό έρως είναι ένας πόλεμος και ότι για να σας άρσέση και να σας έρωτευθώ α’υτός, πού κρυφα μέσα στην καρδιά σας κλείσατε την εικόνα τού, χρειάζονται εκ μέρους σας όρισμένοι στρατηγικοί έλιγμοί.

‘Ο έρως, όπως και ή θάλασσα, χρειάζονται χάρτες και πυξίδες, πού να δείχνουν τούς σκοπέλους και τά επικίνδυνα ρεύματα...

Μην δίτετε όλα διά μιξί!

Και πρῶτ’ άπ’ όλα, άφίνετε πάντοτε να ύπονοηθώ ότι δέν έχετε ά- γαπήσει στη ζωή σας. Οι άνδρες κολακεύονται να πιστεύουν ότι είναι ή πρόκειται να άποβούν, ό πρώτος έρως μιας γυναίκας.

‘Η άθάνα αυτή ύποκρίσια είναι έξαιρετικά άποτελεσματική. Μά άλλη άπαραίτητη στρατηγική, είναι να προσποιήσε ότι πιστεύε- τε πώς είσθε ό τελευταίος έρως της ζωής ενός νέου, πού σας φλερτά- ρει. Οι γυναίκες πάντα πρέπει να άναγάνε για πρώτη φορά και οι άν- δρες για τελευταία...

Δείχνετε, επίσης, ότι είσθε ζήλιαρα. Δίχως όμως να γίνεσθε φορ- τική. ‘Η μεταίοδοξία τού άνδρος κολακεύεται όταν τόν θεωρήσι ικανό να σας άπαθήση...

Κάτι άλλο βασικό για να σκληρώσετε τόν άγαπημένο σας: ‘Εχετε πάντοτε παραλόγως άπαιτήσεις! Μην άπορείτε! Οι άνδρες τρελλάνονται με την ιδέα ότι είναι «θύματα», γιατί είναι βέβαιοί έτοι ότι οι θυσίες των σκληρώνουν τις γυναίκες.

Προσέχη μεγάλη άπαιτείται επίσης στό έξής κεφάλαιον: Μην σχε- τίζεσθε ποτέ με γυναικες ώραιότερες, κομψότερες και πλουσιώτερες από σας. ‘Ο άνδρας συνήθίζει να κάνει συγκρίσεις. Και πρέπει οι συγκρίσεις αυτές ν’ άποβαίνουν πάντα προς όφελος σας.

Και κάτι πού λημονούν να κάμουν όλες οι άληθινα έρωτευμένες νέες: Μά μην δώσουν διά μιξί στον άνδρα πού άγαπούν όλη την γοητεία τους. Τό σφάλμα όλων των γυναικών είναι ότι έξαντλούν πολύ νωρίς τό άπόθεμα τών χαρίτων τους και κατόπιν δέν έχουν τί να δώσουν.

Οι «μοιραίες» γάμοι

Πολλές κοπέλλες παραπονούνται ότι στάθηκαν άτυχες στον γάμο τους, ενώ προτού παντρευθών ησαν ένθουσιασμένες με τόν άγαπημένο τους... Πού όφειλεται αυτό; ‘Απλούστατα στό ότι έπαίξαν κι’ έχασαν στό παιχνίδι τού έρωτος.

Κάθε γυναίκα πρέπει έγκαιρώς ν’ άποφασίση ποιά ζωή θ’ άκολου- θήση: είναι εύτυχισμένο σπίτι, την αγάπη τών άνδρος και την οικογενεια- κή εύλογία ή την ήδονή της αλλοαλγής.

‘Αν άποφασίσω τό πρώτο δέν θα άργήση να άνακαλύψη τόν άνδρα πού άναζητά. ‘Αν προτιμήση τό δεύτερο, θα διασκεδάση βέβαια άρκετά τή ζωή της, αλλά ό γάμος πού θα επακολουθήση κάποτε σάν μοιραία συνέπεια, δέν θα είναι παρά μια βεβιασμένη λύσις...

Οι τέσσαρες τύποι τών άνδρών

Μάθετε να ξεχωρίζετε τούς άνδρες. Νά ένα μεγάλο μυστικό πού θα σας οδηγήση στην βεβαία κατά- κτησί τους.

‘Εγύρισε όλο τόν κόσμο σχεδόν, προσπαθώντας ν’ άνακαλύψω νέους τύπους άνδρών. Τό συμπέρασμα μου ως μυθιστοριογράφου, είναι ότι σ’ όλα τά κλίματα και σ’ όλα τά πλάτη, δέν υπάρχουν παρά τέσσερα είδη άνδρών.

α) Αυτοί πού έχουν πολλά χρήματα και πού είναι κατά κανόνα ήλιθιοί.

β) ‘Εκείνοι πού δέν έχουν πολλά χρήματα και πού είναι κατά κανό

ΤΑ ΚΟΥΔΟΥΝΙΑ του θανάτου

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ο γέρος έπεσε σ' ένα κάθισμα μπροστά στο τζάκι και είπε αναστενάζοντας:

— Έ, πιστεύω ότι θα τα ακούσω γρήγορα τα κουδούνια! Μια σκέπη τρώει πέρασε απ' τα μάτια του. Η κόρη του Φρίντα κούνησε το κεφάλι της.

— Μά, πατέρα, διαμαρτυρήθηκε, πότε θα τελειώσουμε μ' αυτή την ανόητη πρόληψη; Ο θάνατος δεν έρχεται με τέτοιες προειδοποιήσεις!

Χονδρές σταγόνες ιδρώτος γυάλιζαν στο μέτωπο του γέρου.

— Όχι, Φρίντα, δεν είναι πρόληψις! Πρόφερε με κόπο. Είπε ή αλήθεια. Τόλγαν οι παπούδες μου... ο παπούς του παπούλη μου... Αίγα λεπτά πριν πεθάνη ο άνθρωπος, ακούγοντας να άνηχουν από μακριά κάτι μυστηριώδη κουδούνια. Κανείς δεν ξέρε από που προέρχεται ο ήχος αυτός; Ακούγεται όμως, ακούγεται!...

— Όταν πέθανε ο παπούς μου, λίγα λεπτά πριν ξεψυχήσει, χτύπησαν τα κουδούνια. Το ίδιο κι όταν πέθανε ο πατέρας μου... Κι' έγω...

Γύρισε ξαφνικά προς την κόρη του και φώναξε:

— Φρίντα! Μο' φαίνεται πώς τ' ακούω!...

Εκείνη του εσφίξε τα παγωμένα χέρια, λέγοντάς του ικετευτικά: — Σας παρακαλώ, πατέρα! Γίνετε λογικός! Πρόκειται για ένα κοινό θρόλο. Κανείς δεν ακούσε τα κουδούνια, όταν πέθανε η καμμένη ή μαμά...

— Δεν το ξέρω, δεν ήμουν εγώ εκεί! Θα χτύπησαν, όμως ασφαλώς. Μόνο που δεν θά τα πρόσξε κανείς...

— Παραμύθια! είπε η Φρίντα, τροπαθώντας να χαμογελάσει. Σας λέω ότι...

— Σόπα! φώναξε ξαφνικά ο γέρος, τεντώνοντας το αυτί του και σηκώνοντας το ένα του δάκτυλο. Νά, δεν τ' ακούω, Φρίντα!

Ετρεψε ολόκληρος με τα μάτια του γουρλωμένα. Η κόρη του δεν άγκυλασε, τρομαγμένη και τον έπαισε να πέση στο κρεβάτι. Έκείνος βογγούσε, πρόφερε λόγια ακατανόητα, παραληρούσε. Ο τρόμος της Φρίντας μεγάλωσε!... Ίσως ο γέρος να πέθαινε αληθινά!...

Ερρίξε μια γούνα στη πλάτη της και όγνη τρέχοντας.

Εξω, χιονίζει συνεχώς. Το χιόνι είχε σκεπάσει τη μεγάλη πεδιάδα. Κι' ο ούρανός ακόμη ήταν άσπρος...

Μπαίνοντας ως το γόνατο στο χιόνι, η Φρίντα καθάρθηκε επί τέλους να φθάση με κόπο στο κοντινό σπίτι του Φρίντσεν.

Γουσταύε! είπε λαχανιασμένη στο γειτονικό της. Ο πατέρας μου είναι άσχημα. Θα μου κάμει την χάρη να πάτε ως την κοντινή πόλη για να είδωποιήσετε τον Ανδρέα, τον αδελφό μου. Πόστε του νάρθη φέρεται, γιατί δεν μπορεί ο μπαμπάς!

Ο Γουσταύος Φρίντσεν, ο οποίος έτρωγε ρέγγες αλευρωμένες, σηκώθηκε και άπαιχσε, με γεμάτο ακόμη το στομάχι.

— Θα φερέω τα σκι και θα πάω άμέσως. Ένοια σασ!

Όταν η Φρίντα γύρισε στο σπίτι της, έβγαλε μια φωνή φρίκης. Ο πατέρας της, με το ένα πόδι κρεμασμένο έξω απ' το κρεβάτι, άκουμπώντας το κορμί του στο λυγισμένο μπράτσο του και σηκώνοντας ψηλά το άλλο χέρι με το ένα δάχτυλο τεντωμένο, μουρμούριζε σβυ.

— Τα κουδούνια, Φρίντα!... Τ' άκουσα!... Τ' άκουσα τώρα!... Το πρόσωπό του είχε καταστήσει αγνώριστο απ' τον τρόπο. Η Φρίντα τον έβλεπε πάλι στο κρεβάτι και τον έκεκασε. Σ' λίγο όμως, ο γέρος ξαναανέλαμψε άπανά και τέντωσε το χέρι του.

— Τα κουδούνια, Φρίντα! Τ' άκουω! Τ' άκουω!... τράυλισε.

Ετρεψε διαρκώς περισσότερο. Η άναπνοή του είχε καταντήσει ένας ρόγχος.

— Τελείωσε, Φρίντα! πρόσθεσε. Έτσι ακούγονται από μακριά, στην άρχη... κι' έπειτα πιο καθαρά... πιο καθαρά... Πειθαίνα! Πειθαίνα!...

Η νέα παγωμένη, τέντωσε τ' αυτή της. Όχι, δεν ακούω τίποτε.

Ο γέρος ησώχασε για μια στιγμή. Έπειτα ξανάρχισε τα ίδια. Σ' κάθε τέτοια κρίση, ο τρόμος του μεγάλωνε, φαινόταν ότι θά τον σκότωνε! Σ' μια ώρα, τα μαγουλά του είχαν γουδώσει και τα μάτια του είχαν χωθή στις μαύρες κόγχες τους.

— Πειθαίνα!... μουρμούριζε η Φρίντα με αγωνία. Άς φθάση τουλάχιστον εγκαίρως ο Ανδρέας!

Ξαφνικά, μια σκέπη την χτύπησε σαν κεραυνός:

«Ο Ανδρέας θάρρη με το Έλκυθρο, και το αλόγο του έχει κουδούνια!...»

Δάγκασε τα χέρια της άπελπισμένα. Πώς δεν το είχε σκεφθ' άμέσως; Έπρεπε να είδωποιήση τον Γουσταύο νά...

Δεν πρόλαβε να τελειώση τη σκέψη της. Μακριά, στο χιονισμένο κάμπο, ακούσθηκε πραγματικά ένας ήχος από κουδούνια.

— Ο Ανδρέας! πρόφερε η Φρίντα.

Κύτταξε τον πατέρα της με αγωνία ανείπωτη. Εύτυχός ο γέρος είχε άποκοιμηθ'!

Αλλά τα κουδούνια άνηχούσαν διαρκώς καθαρότερα, πιο κοντινά. Ήταν κίνδυνος να ξυπνήση ο γέρος! Και τότε...

Η Φρίντα, ξετρελαμένη, άρπαξε πάλι τη γούνα και όγνη. Χιονίζει πάντα. Η κοπέλλα κύτταξε μακριά, ανάμεσα στις νιφάδες του χιονιού. Δεν είδε το Έλκυθρο. Αλλά τα κουδούνια άκουγόταν καθαρά...

Μήπως είχε δίκιο ο πατέρας της; Μήπως το παραμύθι δεν ήταν παραμύθι;

Ένοιωσε να λυγίζουν τα γόνατά της...

— Όχι, όχι, είναι ο Ανδρέας! τράυλισε. Πρέπει να τρέξω να τον βρώ στο δρόμο, να του πω να βγάλη τα κουδούνια!

Κι' έτρεξε προς το Έλκυθρο που έρχόταν. Όταν το είδε, έβγαλε

μια χαρούμενη φωνή και, μολονότι έρισκόταν ακόμα πολύ μακριά, άρχισε να φωνάζει:

— Ανδρέα! Ανδρέα! Βγάλε τα κουδούνια!...

Χανόταν στο χιόνι, έφευγε, ξανασηκώνόταν, κλαίγοντας και φωνάζοντας ακόμη:

— Ανδρέα! Βγάλε τα κουδούνια!

Τα χιόνια όμως έπνιγαν τη φωνή της. Ο Ανδρέας δεν την άκουγε. Μαστίγωνε τα άλογά του, για να τρέξουν περισσότερο και τα κουδούνια άνηχούσαν άργυρόρηχα και χαρμόσυνα. Η Φρίντα τ' άκουγε και νόμιζε πως θά τρελάσθ!

Έξαντλημένη απ' το τρέξιμο, με την άναπνοή κομμένη, έπεσε ακόμα μια φορά, μουρμούριζοντας πνιγμένα:

— Άν... δρέ... α!...

Το Έλκυθρο την προσέπεσε. Αλλά ο Ανδρέας διέκρινε άπάνω στο χιόνι τη σκούρα γούνα της. Σταμάτησε, κατέβηκε, γύρισε πίσω. Εκείνη του άπλωσε τα χέρια της για να την όσηθήση να σηκωθ'.

— Ο πατέρας πειθαίνα... τα κουδούνια... κατώρθωσε ν' άρθρώση. Έπειτα λιποθύμισε. Ο Ανδρέας δεν κατάλαβε τα λόγια της. Νόμισε ότι παραληρούσε.

Την έφόρτωσε στο Έλκυθρο, χτύπησε τα άλογα και ξεκίνησε.

Όταν έφτασαν κοντά στο σπίτι, η Φρίντα ξανάνοιξε τα μάτια της. — Μπαμπά!... μουρμούρισε.

Άνασηκώθηκε, άπλωσε τα χέρια της κι' έβγαλε ένα ούρλιασμα.

Στο κατάφλι του σπιτιού, έρισκόταν ο γέρος πεσμένος άνασκελά, νεκρός. Τα δάναοιχτα μάτια του και η σύσταση του στομάτός του φανέονταν ένα τρομό άπερίγραπτο. Το χιόνι πουδράριζε την τραγική μάσκα της νεκρικής μορφής του.

Η Φρίντα ρίχτηκε άπάνω στο άψυχο σώμα.

— Εγώ τον σκότωσα! φώναξε με λυγμούς. Δεν έπρεπε να στείλω να σ' είδωποιήσω Ανδρέα!... Τα κουδούνια, τα κουδούνια που σκότωσαν. Τ' άκουσε. πετάχτηκε από το κρεβάτι κι' έφτασε ώς έδω όπου σωριάστηκε νεκρός!... Φτωχέ, φτωχέ μου πατέρα!...

Φ. ΠΕΤΡΙ

ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ Ανάκτορα

ΠΩΣ ΧΤΙΣΤΗΚΑΝ

Τα Παλαιά Ανάκτορα όλοι τα γνωρίζουν, πολλοί λίγοι όμως θά ξέρουν πώς διαλέχτηκε εκείνος ο χώρος και πώς προτιμήθηκε για να χτιστούν εκεί, πάνω από την πλατεία του Συντάγματος.

Την ιστορία αυτή την αναγράφει μια γαλλική έφημερίς του 1882. Ίδου τι λέει:

«Όταν ο Όθων εξέλεγή Βασιλέως της Ελλάδος, από την Έθνική Συνέλευση, έφθασε στην Ελλάδα, ή Αθήνα, έπειτα από τ' άσες πολιορκίες και τ' άσες μάχες, κατά την Έπαναστάση, ήταν ένας σωρός έρειπίων, κατάλληλος για ό,τι άλλο, παρά για βασιλική διαμονή. Ως τόσο ή πρωτεύουσα μεταφέρθηκε από το Ναύπλιο στην πόλη της Αθήνας.

Απεφάσισε τότε ο Όθων να χτίση ένα ανάκτορο στην Αθήνα. Ο πατέρας του, ο βασιλεύς Λουδοβίκος, έστειλε στον Όθωνα ένα ειδικόν αρχιτέκτονα, ο οποίος έπειτα από πολλές μελέτες, υπέδειξε για να χτισθούν τα ανάκτορα τον άνοιχτο χώρο του Θησείου ως το καταλλήλότερο μέρος.

Έπειτα από λίγο καιρό ο φιλέλλην βασιλεύς Λουδοβίκος, έχοντας μεγάλη επιθυμία να έπισκεφθ' και να γνωρίση την άγαπημένη του Ελλάδα, ήρθε στην Αθήνα και φιλοξενήθηκε στο προσωρινό ανάκτορο του γιου του, που ήταν τότε αντίκρυ στον κήπο του Κλαυδίου.

Στην πρώτη περιόδειά του άπούκταν οι δυο βασιλείς, πατέρας και γιός στη πόλη, ο Όθων έδειξε στον πατέρα του το μέρος που έπρόκειτο ν' άνεγερθούν τ' ανάκτορα.

Το χειρότερο μέρος της πόλεως διάλεξε ο αρχιτέκτων, έπλεο Λουδοβίκος. Έγώ είδα ένα άλλο μέρος που είνε πολύ πιο καλότερο από αυτό.

Ο Όθων έφερε αντίρρησης, αλλά ο Λουδοβίκος έπέμεινε, ότι ο αρχιτέκτων διάλεξε το πιο άνοθυ γεινικό μέρος. Και για να του το άποδείξη, πρότεινε να γίνη το έξις πείραμα:

Εσφαχέν ένα άρνι και κρέμασαν από ένα κομμάτι σ' διάφορα σημεία της πόλεως. Τα κομμάτια αυτά του κρέατος φύλαγαν φρουροί για να μη τους τα άρπάξουν τα σκυλιά. Ήταν κολοκαίρι. Τα άφησαν έτσι ένα έικοσιτετράωρο.

Όταν πήγαν να το εξετάσουν, το κρέας που ήταν κρεμασμένο στο μέρος που διάλεξε ο αρχιτέκτων, στο Θησείο δηλαδή, είχε άποσυντεθ' ένθ' το κομμάτι που ήταν κρεμασμένο στο μέρος που είνε το σημερινό παλάτι, δεν είχε πάθει τίποτε.

Το πείραμα αυτό δικαίωσε τον Λουδοβίκο, κι' έτσι τα ανάκτορα χτίσθηκαν εκεί που θρίσκονταν, πάνω από την πλατεία του Συντάγματος.

Το άνέκδοτο αυτό είνε άληθινό. Ένα μόνον έχουμε να προσθέσουμε. Ότι ή πρώτη σκέψις δεν ήταν να χτισθούν τα ανάκτορα στο χώρο του Θησείου, αλλά στη συνοικία του Μεταξουργείου, μεταξύ αυτού και των άλλων στρατώνων του πυροβολικού. Είχε κατατεθ' όμως πλάνη, και ο θεμέλιος λίθος, ο οποίος μετά το παραπάνω πείραμα μεταφέρθηκε στο νέο μέρος.

Οι κακές γλώσσες μάλιστα λένε, ότι όταν σήκωσαν το θεμέλιο λίθο από το Μεταξουργείο, για να τον μεταφέρουν στο μέρος που χτίσθηκαν τελειωτικώς τα ανάκτορα, δεν βρέθηκαν κάτω από αυτόν τα νομίσματα που κατά το γινώστο έθιμο, οι έπισημοί είχαν θάλει κατά τη γιορτή των θεμελίων!

Νινόν ντέ Λανκλό, 'Η γοητευτική Άσπασία του 1/ου αιώνος, που την έρωτεύθηκεν ο γιός της!

Τα δώματα της Νινόν — Κυρία μου! θά μου επιτρέψετε να σας υποβάλω τα σέση μου, αλλά και τον θαυμασμό μου.

Ο μέγας πρίγκηψ του Κονδ' είχε σταματήσει το άμείλι της Νινόν ντέ Λανκλό, για να την χαιρετήσει.

Η διάσημη γυναικί, ή περίφημη για την καλλονή και το πνεύμα της, του προσέφερε με φιλαρέσκεια το χέρι.

Γνωρίζετε τα νέα; συνέχισε ο πρίγκηψ. Το Παρίσι θρήνη δυο ακόμη θύματα σας.

Δηλαδή; ρώτησε άτάραχη ή θελκτική Νινόν.

Δυο έρασάι σας δυο αλλικοί, μονομάχησαν για την άγάπη σας σήμερα του πιο άκοτάωθηκαν και οι δυο...

Τους καλέμους! ψιθύρισε ή Νινόν. Πόσο ακριβά, αλήθεια, πληρώνει κανείς κάποτε τον έρωτα!

Θεωρείστε όμως ή ήθική ατύχη της, χωρίς κανείς να της παραπονήται για τους, άτυχίλους του, που διαδεχόνταν ο ένας τον άλλον.

Με το σπινθηρόβολο, άλλωστε, πνεύμα της άποστομώνας κάθε παροπνοούμεν:

Νομίζω πως με κοροϊεύετε, δεσποινίς Νινόν, της λέει κάποτε ο στρατάρχης ν' Έστράι, που βλέπει με ληψή του, την ώρα που τον άποχαιρέτ', να δέχεται; κάποιον άλλον...

Στρατάρχα μου, του άπαντά ή Νινόν, ο έρωας δεν είνε, δυστυχώς, στρατός. Χρειάζεται έκαστο φορές περισσότερη εύφαι για ν' άσοληθεί κανείς με έρωτα.

Σπαράζεται στο κρεβάτι του παρά για να διοικήση ένα στρατό; Καθώς βλέπετε, ο γιός μου, που είνε δικός του θαυμαστός, που διαρκώς μεγάλωνε.

Ο πρώτος της έραστής Κάρολος ντέ Μπωμόν, ύποκόμης του Σαμουά, γίνεται ως τόσο άφορμη της πρώτης έρωτικής μικρίας της. Δρύνει τα άνηθ της παρθενικής.

Η μητέρα της για να καλύψη το σκάνδαλο, την συνδέει με τον Ιππότη ντέ Μπαρέ, έλπιζοντας ότι την την παντρεύτ'.

Αλλά στο μεταξύ ή καλή και προνοητική αυτή μητέρα πεθαίνει. Και ο ντέ Μπαρέ έπωφελεται της εύκαιρίας για ν' άνακτήση την έλευθερία του...

Η Νινόν άπελπισμένη για την διπλή της συμφορά, καταφεύγει σ' ένα μοναστήρι. Έλπίζει εκεί να έξαλειψ, να βρη την γαλήνη της ψυχής και της σαρκής.

Μά οι νύχτες μου ήσαν φρικτά έρημες μέσ' το κελάι. Και κοιμάμαι τους δυνατούς πειρασμούς, διηγείται άσπότερα ή έρασά, και συνεχίζει: Κι' έγώ—άλλοιμονο!—δεν είχα την άνοχη του Άγιου Άντωνίου...

Έτσι, ή θερμή, ή έρωτύλος, ή άνησυχη Νινόν ξαναγυρίζει μια μέρα στο Παρίσι. Και άνοίγει για πρώτη φορά το ασφάλμα της, όπου συγκεντρώνεται ό,τι εκτός κτών σ' εύγένεια, πνεύμα, πλούτο, όμορφιά έχει να επιδείξη το Παρίσι της εποχής της.

Είνε άφάνταστα όμορα την έποχή αυτή ή Νινόν. Και την πολιορκεί όλο το άριστοκρατικό Παρίσι. Ό,τι όμως την κάνει άεξάγητη και περιζήτητη στους άγδρες είνε, το λεπτό πνεύμα της, η σπινθηρόβολος εύφαι της, η λεπτότης των τρόπων της και ή έρωτική...

Για να έχη κάποια οικονομική άνεση, δέχεται την άγάπη του Σαμουά του Παρλαμέντου Ζάν Κουλόν και του κόμητος ν' Ωμπικου.

Όστόσο, αν αυτοί οι δυο είνε φίλοι της έξ ανάγκης, δεν της λείπουν και οι έκλεκτοι της καρδιάς της. Και είνε αυτοί διαλεγμένοι από την άφρόκριση της παρισινής άριστοκρατίας. Άπό τους περιφημότερους είνε ο Γκασπαρ ντέ Κολλιν—που τον έρωτεύθηκε τρέλα ή Νινόν άρύτερα—ο κόμης ν' Αντελό, ο πρίγκηψ ντέ Γκοντί, ο στρατάρ-

μαρκήσιος ντέ Βιλλαρσώ, κατορθώνει να παρασύρη ως το μοναστήρι την Βασιλισσα Χριστίνα της Σουηδίας, που έρισκόταν τότε στη Γαλλία...

Γνωρίζετε την, την Ικετεύει, και πέστε μου κατόπιν αν μπορεί να σταθή κατηγορία έναντιόν του θείου αυτού πλάσματος.

Η βασιλισσα Χριστίνα την έπισκέπτεται. Και σε λίγες μέρες—χαρίς σ' αυτή—ή Νινόν άνακτά την έλευθερία της.

Τώρα πιά ή Νινόν είνε τρέλλα έρωτευμένη με τον Ιπποκλόν Σαυτήρας της τόν Βιλλαρσώ. Ύστερα από τόν Κολλιν, είχε άποφασίσει να μην ξαναγάμηση. Αλλά, όταν ή καρδιά μιλά, ή σκέψις όποχωρεί.

Η Νινόν ντέ Λαγκλό, που έπαψε με τόν έρωτα, είνε τώρα πειθιμό θύμα του. Αυτή που έκαψε καρδιές και καρδιές, στενάζει τώρα, υποφέρει κάτω από το άβάσταχτο έρωτικό πάθος της.

Η Νινόν βυσιάζει τα πλούσια μαλλιά της...

Ο Βιλλαρσώ μπήκε στη ζωή της σαν ένας άνεμος που έσάρωσε κάθε τι άλλο που όηρχε σ' αυτή.

Εκοψε μια μέρα τα περίφημα μαλλιά της για να τα στείλη στον αγαπημένο της

της ν' Έστράι, ο κόμης ντέ Ναδάιν, ο μαρκήσιος ντέ Σεβίγι και άλλους.

Είνε μια λεπτή, μια αθέρια φίλη ή Νινόν. Η άγάπη της μοιάζει με όνειρο. Τίποτε το χυδαίο δεν έχει θείαν σ' αυτή.

Όλοι άπολαμβάνουν την άγάπη της, χωρίς κανείς να της παραπονήται για τους, άτυχίλους του, που διαδεχόνταν ο ένας τον άλλον.

Με το σπινθηρόβολο, άλλωστε, πνεύμα της άποστομώνας κάθε παροπνοούμεν:

Νομίζω πως με κοροϊεύετε, δεσποινίς Νινόν, της λέει κάποτε ο στρατάρχης ν' Έστράι, που βλέπει με ληψή του, την ώρα που τον άποχαιρέτ', να δέχεται; κάποιον άλλον...

Στρατάρχα μου, του άπαντά ή Νινόν, ο έρωας δεν είνε, δυστυχώς, στρατός. Χρειάζεται έκαστο φορές περισσότερη εύφαι για ν' άσοληθεί κανείς με έρωτα.

Σπαράζεται στο κρεβάτι του παρά για να διοικήση ένα στρατό; Καθώς βλέπετε, ο γιός μου, που είνε δικός του θαυμαστός, που διαρκώς μεγάλωνε.

Ο πρώτος της έραστής Κάρολος ντέ Μπωμόν, ύποκόμης του Σαμουά, γίνεται ως τόσο άφορμη της πρώτης έρωτικής μικρίας της. Δρύνει τα άνηθ της παρθενικής.

Η μητέρα της για να καλύψη το σκάνδαλο, την συνδέει με τον Ιππότη ντέ Μπαρέ, έλπιζοντας ότι την την παντρεύτ'.

Αλλά στο μεταξύ ή καλή και προνοητική αυτή μητέρα πεθαίνει. Και ο ντέ Μπαρέ έπωφελεται της εύκαιρίας για ν' άνακτήση την έλευθερία του...

Η Νινόν άπελπισμένη για την διπλή της συμφορά, καταφεύγει σ' ένα μοναστήρι. Έλπίζει εκεί να έξαλειψ, να βρη την γαλήνη της ψυχής και της σαρκής.

Μά οι νύχτες μου ήσαν φρικτά έρημες μέσ' το κελάι. Και κοιμάμαι τους δυνατούς πειρασμούς, διηγείται άσπότερα ή έρασά, και συνεχίζει: Κι' έγώ—άλλοιμονο!—δεν είχα την άνοχη του Άγιου Άντωνίου...

Έτσι, ή θερμή, ή έρωτύλος, ή άνησυχη Νινόν ξαναγυρίζει μια μέρα στο Παρίσι. Και άνοίγει για πρώτη φορά το ασφάλμα της, όπου συγκεντρώνεται ό,τι εκτός κτών σ' εύγένεια, πνεύμα, πλούτο, όμορφιά έχει να επιδείξη το Παρίσι της εποχής της.

Είνε άφάνταστα όμορα την έποχή αυτή ή Νινόν. Και την πολιορκεί όλο το άριστοκρατικό Παρίσι. Ό,τι όμως την κάνει άεξάγητη και περιζήτητη στους άγδρες είνε, το λεπτό πνεύμα της, η σπινθηρόβολος εύφαι της, η λεπτότης των τρόπων της και ή έρωτική...

Για να έχη κάποια οικονομική άνεση, δέχεται την άγάπη του Σαμουά του Παρλαμέντου Ζάν Κουλόν και του κόμητος ν' Ωμπικου.

Όστόσο, αν αυτοί οι δυο είνε φίλοι της έξ ανάγκης, δεν της λείπουν και οι έκλεκτοι της καρδιάς της. Και είνε αυτοί διαλεγμένοι από την άφρόκριση της παρισινής άριστοκρατίας. Άπό τους περιφημότερους είνε ο Γκασπαρ ντέ Κολλιν—που τον έρωτεύθηκε τρέλα ή Νινόν άρύτερα—ο κόμης ν' Αντελό, ο πρίγκηψ ντέ Γκοντί, ο στρατάρ-

μαρκήσιος ντέ Βιλλαρσώ, κατορθώνει να παρασύρη ως το μοναστήρι την Βασιλισσα Χριστίνα της Σουηδίας, που έρισκόταν τότε στη Γαλλία...

Γνωρίζετε την, την Ικετεύει, και πέστε μου κατόπιν αν μπορεί να σταθή κατηγορία έναντιόν του θείου αυτού πλάσματος.

Η βασιλισσα Χριστίνα την έπισκέπτεται. Και σε λίγες μέρες—χαρίς σ' αυτή—ή Νινόν άνακτά την έλευθερία της.

Τώρα πιά ή Νινόν είνε τρέλλα έρωτευμένη με τον Ιπποκλόν Σαυτήρας της τόν Βιλλαρσώ. Ύστερα από τόν Κολλιν, είχε άποφασίσει να μην ξαναγάμηση. Αλλά, όταν ή καρδιά μιλά, ή σκέψις όποχωρεί.

Η Νινόν ντέ Λαγκλό, που έπαψε με τόν έρωτα, είνε τώρα πειθιμό θύμα του. Αυτή που έκαψε καρδιές και καρδιές, στενάζει τώρα, υποφέρει κάτω από το άβάσταχτο έρωτικό πάθος της.

Η Νινόν βυσιάζει τα πλούσια μαλλιά της...

Η ΓΛΩΣΣΑ των πιθήκων

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Όμιλουν οι πιθήκοι; Όχι! τί έγραφε σχετικώς προς τόν αδελφόν του, προ έτών, ο καθηγητής Γκάμπερ, ο οποίος είχε μείνει πολύ καιρό μέσα στα παράθνα δάση της Αφρικής, για να μάθη τη γλώσσα των πιθήκων:

«Είχα μια έπιτυχία, ή όποια ύπερβαίνει και τα τολμηρότερα άπό τα όνειρά μου. Βρίσκειαι ασφαλώς σε μια παραλακή πόλη, μ' ένα χιματίτζι, ο όποιος μιλάει γλώσσας άτενο κόε πολέμο», δηλαδή άκαλήνους, έξενε στη γλώσσα των Μαορικού. Έκτός αυτού έγω κι' έναν γορλάκα, ο όποιος λέει 20 λέξεις, κι' έναν ούρακον, τάγκο θηλάκο, ο όποιος έμπε άπό τόν ύπνρητήν μου να λη άστρατη και βροντή». Επίσης κατώρθωσα να γράψω πολλές λέξεις της αούτογενούς γλώσσας των πιθήκων. Ίδου μερικά παραδείγματα:

Άχρού: σημαίνει ήλιο, ζέστη, φώς, φωτιά.

Ρουσκά: σημαίνει νερό, θροχή, κρύο και πάν δυσάρεστον.

Γκουσκού: σημαίνει τροφή.

Έξ όλων αυτών φαίνεται πως ή γλώσσα αυτή των πιθήκων είνε άρχαίονος, και δεν έχει περισσότερες από 20-30 λέξεις.

Έπειτα άφηγείται ο Γκάμπερ στο γράμμα του πως είσεχώρησε 120 μίλια μέσα σ' ένα παρόθεο δάσος, το όποιον ήταν γεμάτο άπό πιθήκους.

«Εποπθεύοντας, γράφει, την ηλεκτρική συσκευή μου, μαζί μ' ένα φωνογράφο και μ' ένα περιστροφόμενον καθρέφτη σ' ένα θάμνο και κρύφτηκα σ' άπόσταση 50—60 μέτρων.

Ο καθρέφτης προσέλκυσε άμέσως πολλούς φλουρόντας πιθήκους. Τους παρακολούθησα επί μια ώρα περίπου, αλλά όταν άπεφάσισα να τους πλησιάσω έξηφανίσθησαν, μόλις με είδαν, ως διά μαγείας, εκτός ενός. Όταν τόν πλησίασα παρετήρησα ότι δεν με είχε άντιληφθ', αλλά στεκόταν εκεί σαν άπολιθωμένος και κύτταζε με έκπληκτα μάτια τόν καθρέφτη.

Ετρεψε ολόκληρος. Δεν πίστευα στα μάτια μου. Ο πιθήκος ήταν ύπνωτισμένος. Από καιρό σε καιρό έβγαζε μια φωνή: «άχρουν», την όποιαν κατόπιν άκούσα να τη λη κι' ο φωνογράφος μου. Έθωλα τόν πιθήκον μέσα σ' ένα κλουβί και τόν βρήκα ύστερα από μια ώρα ακόμη ύπνωτισμένον.

Τόν έστηνα τότε με μια ίσχυρα δόση άμυγδαλίας και άναμα μια λαμπάδα, την όποια έφανα μπροστά στο μάτια του. Ξεσάπε πάλι τη λέξη «άχρουν». Κι' άλλα παράνοια, τέλει, πειράσματα με έπαισαν ότι ή λέξη αυτή σημαίνει: φώς, ζέση κ.λ.π.

Θά έκτεθ' της λέει. Και όταν άμειν' το πράγμα, το σκάνδαλο που θά έεσπαση εις βάρος σου θάνε τρομερό...

Η Λανκλό όποχωρεί. Ξέρει ότι έχει πολλούς έχθρους. Η μητρική της καρδιά όμως σπαράσσεται... Και ο σπαργαμός αυτός διαρκεί δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια...

Εὐθυμία
16 ΤΟΡΙΘ 29

22

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

«Διανομούνται ή αναδημοσιεύονται
οιουδήποτε θέματος του παρόντος
τεύχους, διαφυλάσσοντες πάντες
δικαιώματός μας.»

Τόποις
«ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ
ΕΤΑΙΡΙΑΣ» Α. Ε.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
ΜΙΧ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΣ
(Κατοικία: Σεμέλης 23)

αυτή ή γυναίκα δεν μ' αγαπούσε.
Την εύτυχία μας ήρθε να επισφρα-
γίσση ή γέννησις ενός παιδιού, πού
σήμερα είνε τεσσάρων χρόνων.

Ξαφνικά, την περασμένη εβδο-
μάδα, γυρίζοντας σπίτι μου, αντί
της γυναίκας μου, ήρθε ένα γράμ-
μα της: «Ελπίζω να φανής λογί-
κός και να κρίνης τα πράγματα
άνθρωπινά. Να καταλάβης ότι για
να φύγω, έκρινα ότι δεν μπορού-
σαμε να ζήσουμε πιά μαζί. Δεν με
συνέδεε τίποτε πιά μαζί σου. Το
παιδί, θα μου πής... Άλλο έρω-
σ όμως κι άλλο μητρική αγάπη. Το
παιδί μου το άγαπώ και φαντάζο-
μαι πως δεν θάμω το στερήσης.Μά
είμαι μία γυναίκα νέα, πού ή ζωή
της, στο έρωτικό επίπεδο, δεν έ-
τελείωσε κ.τ.λ.» Αυτά μου έγραφε
μαζί με άλλα πολλά.

Αναρωτιέμαι σήμερα: Με αγά-
πησε ποτέ αυτή ή γυναίκα; Τι την
κρατούσε κοντά μου; Ένα πάθος,
ένα καπρίτσιο, ή αγάπη; Μά τότε
πως μου έδωσε στο παρελθόν μια
τόσο μεγάλη απόδειξη αγάπης;

Αξίζει άρα γε σήμερα να φα-
νώ Ιππότης απέναντί της; Ή να
κάμω ό,τι μου είνε δυνατόν για να
την τιμωρήσω; Όλα αυτά τα έ-
ρωτήματα στριφογυρίζουν μέσ στο
μυαλό μου και με βασανίζουν.

Ναι, να φανής Ιππότης, όπως έ-
φάνηκε κι' εκείνος πού εγκατέλει-
ψε για σένα.

Γιατί να βασανίζεσαι με όλ' αυ-
τά τα έρωτήματα; Γιατί δεν κάνεις
την ίδια σκέψη πού έκανες τότε,
όταν έπαυρες τη γυναίκα του φί-
λου σου, ότι «ό αληθινός έρω-
ς είνε έπάνω απ' όλα;» Ή γιατί δεν
κάνεις την τόσο απλή σκέψη, έστω
και εκ των υστέρων, ότι όπως έ-
φυγε από τον άλλο, δεν είνε διό-
λου παράξενο το ότι έφυγε κι' από
σένα;

Και θα είνε απόλυτως φυσικό να
φύγη κι' απ' τον καινούργιο;
Μά για το τελευταίο δεν πρέπει
να ενδιαφέρεσαι εσύ... Ψυχραιμία,
λοιπόν, αδιαφορία και γαλήνη και
ήρεμία...

Α. Κ.

Την έπιθυμία σου, έστω και άρ-
γοπορημένα, άθελά μου, την έξε-
πλήρωσα. Σοό όμολογώ πως το
γράμμα σου μου προέξηνσε ξεχω-
ριστή ευχαρίστηση, γιατί είδα πό-
ση πρόοδο έκαμες στην τόνωση του
ποτέ, με χαρτομάντιδες κτλ. Μά
απ' όση εσύ θα πιστεύεις ότι έκα-
νες. Βλέπεις, λοιπόν, καλέ μου,
ότι δεν έπρεπε να κρίνης τόσο
πραγικά την κατάστασί σου; Πε-
ριμένω άκόμη πιο ευχάριστα νέα.
Εται;

ΦΙΛΟΤΙΜΟΝ

Καταλαβαίνω, αγαπητέ μου,
πόσο δύσκολη μά και θλιβερή είνε
ή θέσις σου. Όσοσο ή λύσις πού
μου άναφέρει, έρίσκω ότι είνε ά-
νόητη.

Νά τονώσης το ήθικόν σου, να
ελπίζης και να έπιμείνης.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ

Δεν άσχολήθηκα, αγαπητέ μου,
ποτέ, με χαρτομάντιδες κ.τ.λ. Μά
όυτε και τα πιστεύω αυτά τα πράγ-
ματα. Επομένως, είμαι και άκα-
τάλληλη για να σε έξυμηρετήσω.

«ΚΑΠΟΙΑΝ»

Περιμένα να μου γράψης και
να μου πής την εξέλιξη όλης της
καταστάσεως. Όπως άντικαμπάνα-
σαι, μ' ενδιαφέρει έξαιρετικά να
μάθω πως έχουν τώρα τα πράγ-
ματα. Φαντάζομαι να έχης μείνει
ίκανοποιημένη έως σήμερα.

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΤΟ ΘΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Αι κοσμικαί έπιδράσεις κατά
την εβδομάδα από 4-10 Σεπτεμ-
βρίου έχουν ως ακόλουθως:

1) Διά τας υποθέσεις και τας
έπιχειρήσεις:

4-6 μ.μ. του Σαββάτου (5).
7-9 μ.μ. της Δευτέρας (7).
2-3.39 μ.μ. της Τετάρτης (9).

2) Διά τας χρηματικά ζητή-
ματα:

11-12 μεσημέρ. της Δευτέ-
ρας (7).

3.15-5 μ.μ. της Πέμπτης (10).
3) Διά την αγοράν λαχείων:

1-2 μ.μ. του Σαββάτου (5).
10-11 π.μ. της Κυριακής (6).
4-5 μ.μ. της ίδιας ημέρας

και 6-7 μ.μ. της Τετάρτης (9).
4) Διά τας τυχερά παιχνίδια:

12-2 μ.μ. της Δευτέρας (7).
6-9 μ.μ. της Τρίτης (8).
5) Διά τας αισθηματικά ζητή-
ματα:

7-9 μ.μ. της Παρασκευής (4).
3.30-7 μ.μ. της Κυριακής (6).

11-12 μεσημέρ. της Τρίτης
(8) και 1-2 μ.μ. της Πέμ-
πτης (10).

6) Διά γάμους και άρραβώ-
νας:

10-12.30 μ.μ. της Κυρια-
κής (6) και 4.30-5.30 μ.μ. της
Τετάρτης (9).

7) Διά το μέλλον σας:

11-12 μεσημέρ. του Σαββά-
του (5).

7-8 μ.μ. της Δευτέρας (7)
και 1-2.30 της Τετάρτης (9).

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μιά από τις άναγνώστρίδες μας
με ρωτά άν έχη το δικαίωμα να
παράδωξη τα συρτάκια της κό-
ρης της, γιατί υποπτεύεται πως
έχει κρυμμένα ένοχα γράμματα.
Το ζήτημα είνε πολύ λεπτό, διότι
καταλαβαίνει, θέβαια, ό καθένας
ποία έλατήρια σπράχνουν τη μη-
τέρα να καταφύγη σ' αυτή την
πράξη. Έν τούτοις δεν θα την συ-
νεδούλευα να το κάμη.

Ποία ιδέα θα σχηματίση ή κό-
ρη για την μητέρα της όταν άν-
τιληφθή πως δεν διατάζει να κα-
ταφύγη σε ένα τόσο ποταπό μέ-
σον προκειμένου να εξακριβώση

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΤΕΡΑΤΩΔΕΣ ΛΑΘΟΣ

Άγέρωχος, άτάραχος, άκλήντος κι' άπτόητος
ως Καζανόβας δεύτερος, με φήμην ύπερυψη-
τέστην εις περίπατον, το δελιόν της χθές,
με θήλεον έμβάνικον και λίαν είδεχθές.
Γυναικίαι πάσης τάξεως, λελυσκαμένα θήλεα,
τα στόματά των ήνοιγον, έκ θαυμασμού, ως σήληαια
και άμετρήτους όφθαλμιάς, άλλώς πως άφθόνους
της νεανίδος έροίπτον, τα μάλα ζηλωφθόνους.
Κοράσια, γραΐδια και γέροντες και άντρες
παρευρεθέντες, καθ όδόν, σκοπίμως ή τυχαίως,
διά να με δούν, άνήρχοντο στα δέντρα και
ποιούντες ότι έποίησαν, το πάλοι κι' ό Ζακ-
[χαίος!

Τόν θαυμασμόν εξέφραζον τα πλήθη καθ' όδόν
μετα μυρίων φράσεων και λόγων πεμπωδών.
Και συνεχώς τόν θαυμασμόν τών πάντων έπι-
[σείων

πανευτυχής εκάθισον, έγγυς εις το Μουσείον.
Έντός πελάγους, έπλεον, χαράς τε κι' εύτυχίας
και διηρχόμεν τόν καιρόν μ' έρώτων ευωχίας.
Τήν νέαν έννηγάλizon και μ' άπασμούς λαι-
[μάργους,

ή νέα με κατέτρωγεν ως πέπωνα του Άργους!
Πλήν, φύλας τις άνόητος, είκτως παρεξηγήσας
την όλην μου εμφάνισιν, άρίκετο πλησίον
και σκάνδαλον, εις βάρος μου, φρικτόν δη-
[μιουργήσας

να μ' όδηγήση έζητησεν εύθύς εις το Μουσείον.
Τούτέστιν, διηρχόμενος πλησίον μου τυχαίως
και τόν υποφαινόμενον ίδών μετα μουσίον,
ένόμισεν ό δούμοιρος, ότι ήμην φεύ!... άρχαιο
κι' έξηλθεν του Μουσείου!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Πρακτικές συμβουλές

Το άλουμίνιο είνε το καλλίτε-
ρο μέταλλο για τα σκεύη της
κουζίνας, διότι μπορούμε να φυ-
λάμε μέσα σ' αυτό φαγητό χωρίς
κανένα απόλυτως φόβο. Το μόνο
πού δεν πρέπει ποτέ να κρατούμε
είνε φαγητό πού έχει μέσα έξυδι,
διότι αυτό το καταστρέφει. Επί-
σης δεν πρέπει να τα πλένετε με
ποτάσσα, διότι τα μαυρίζει. Λίγο
πρώιμο, με στάχτη άρκεί, άν δεν
έχετε Βίμ. Περιφραμα όμως τα κα-
θαρίζει, το λεπτό έκείνο συρμα-
τάκι πού είνε σαν τρίχα, μόνον
πού στοιχίζει τώρα πολύ. Μην ά-
φινετε ποτέ άσκούπια τα σκεύη
σας, διότι καταστρέφονται.

— Τώρα πού το τυρί είνε πα-
νάρχριο δεν συμφέρει, θέβαια, να
το χρησιμοποιούμε για φάκες. Τι
να κάμουμε άν άνακαλύψουμε στο
σπίτι μας κανένα ποντικάκι; Κά-
βουμε κομματάκια εύλου σε μέ-
γεθος φουντουκιών τα τηγανίζου-
με με λάδι και τα βάζουμε σε
μέρη πού θα περάση. Θα το φάη,
άλλα έπειδή δεν μπορεί να το χω-
νέψη φοβάει.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Ε. Μ. Κ. Άγρίνιον. — Βι-
βλίο με όδηγίες καλής συμπεριφο-
ράς είχα εκδώσει πρό έτών, αλλά,
δυστυχώς, ή έκδοσίς του έξην-
τήθη. Επί του παρόντος δεν εί-
νε δυνατή ή ανάπτυψις. Είς το
μέλλον θα λάβωμεν ύπ' όφιν την
υπόδειξιν σας.

Κον Δρούγιο, Ν. α. ύ. π. λ. ι. ο. ν.
— Με πολλή μου ευχαρίστησι έλα-
βα το γράμμα σας, αλλά δεν θα
μπορέσω να εκτελέσω την παραγ-
γελία σας, διότι δεν υπάρχουν,
δυστυχώς, ξένα καλλυντικά τώρα.
Σας συνιστώ να δοκιμάσετε την
πούδρα Ρέα.

Μα ρα μ έ ν ο Γ ι ο ρ λ ι.—
Μην άπελπίζεσθε γι' αυτό το νεα-

νικό άτύχημα. Είθετε τόσο νέα πού
θα έχετε άσφαλώς όλο τον καιρό
και να παρηγορηθήτε και να ξα-
ναγαπήσετε. Άλλως τε απ' όσα
μου γράφετε καταλαβαίνω πως το
περί ού ό λόγος πρόσωπο δεν ήταν
παρά ένας έγωίστης και έπιπόλαι-
ος πού θα σας έκανε πολύ δυστυ-
χημένη.

Σ ο φ ί α ν. Ά μ π α ζ.—Θυ-
μίζμαι πολύ καλά την περίπτωσί
σας, δυστυχώς όμως δεν υπάρχει
πλέον αυτή ή κρίμα. Πρέπει να
δοκιμάσετε μίαν Έλληνικήν. Σας
συνιστώ ως πλέον άγνήν και άπο-
τελεσματικήν την Ροδαλίνην. Ό-
σον άφορά τα δόντια σας, δοκιμά-
σατε την Βισοδόντ.

Οικονομική κουζίνα

Κ ο λ ο κ υ θ ό π η η τ α. — Τα
κολοκύθια είνε το μόνο φθηνότερο
λαχανικό της έποχής. Έπειδή δε
ούτε βραστά ούτε τηγανιτά είνε
χορταστικά, τα κάνουμε πήττα,
πού και νόστιμη είνε και μάς χορ-
ταίνει.

Άφού θράσωμε 1 — 2 όκάδες
κολοκύθια, τα θάζουμε σε μία κα-
θαρή πετσέττα και τα στίβουμε
να φύγουν τα ζουμιά τους. Ύστε-
ρα τσιγαρίζουμε με λάδι 2 κρεμ-
μύδια, προσθέτουμε μία φέτα φω-
μι βρεγμένη και στημένη και ά-
νακατεύουμε με τα στημένα κο-
λοκύθια. Προσθέτουμε 1-2 κουτα-
λιές τυρί τριμμένο, άλάτι, πιπέρι,
μοσχοκάρυδο ο και δύοσμο. Άλοι-
φουμε με λίγο λάδι ένα ταψί, ρί-
χνουμε το μίγμα και από πάνω
πασπαλίζουμε με λίγο μομποτά-
λετρο ή γαλέττα κοπανισμένη ή
τυρί τριμμένο και στέλνουμε στον
φούρνο.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΣΥΣΣΙΤΙΑ

Σώσατε το παιδί

Βρισκόμαστε άνάμεσα στην
πιο χαρούμενη συντροφία. Τα
παιδάκια των παιδικών συσσιτί-
ων του Δήμου, της Έστίας του
Άγ. Νικολάου κυτάνε στα μά-
τια τη διευθυντριά τους. Αυτή με
μία της λέξι τα ήλεκτρίζει. Ξέ-
ρει να μιλήση στις παιδιάτικες
καρδιές, ξέρει να μην αφήση
κανένα παραπονεμένο. Και τα
παιδάκια λένε την προσευχή τους
τραγουδούν και τρώνε με την
καρδιά τους.

Στην έποχή μας όλες οι καρ-
διές έχουν οκληρωθή. Μά μάς
φαίνεται πως καμιά καρδιά δεν
μπορεί να μείνη άσυγκίνητη στο
θέαμα των παιδιών πού τρώνε.

Είνε μία έκκλησία ή αίθουσα
του παιδικού συσσιτίου. Έρχον-
ται τα άθωα μικρά να κοινωνή-
σουν τη χαρά, την ύγεια, τη
ζωή. Τα συσσίτια του Δήμου λει-
τουργούν σε όλες τις ένορίες, δε
χονται στους κόλπους τους όλα
σχεδόν τα παιδάκια πού στερούν-
ται, σώζουν χιλιάδες παιδιάτικες
ζωούλες.

Και όμως δεν άρκει αυτό. Δό-
θηκε το πιο ιερό σύνθημα, πού
μπορούσε να άκουσθ ή μέσα στον
αχό του πολέμου. «Σώσατε το παι-
δί!» Το σύνθημα αυτό ήρε άπή-
χσοι σε πολλές ελληνικές καρ-
διές. Δεν έπρεπε όμως να μείνη
ούτε ένας πού να μη προσφέρη
τόν όβολό του. Δεν άξίζει να λε-
γεται μέλος μιας κοινωνίας ό
άνθρωπος πού θα μείνη με το χέ-
ρι κλειστό μπροστά σ' ένα τέτοιο
τιτάναιο έργο.

Άς μη διαβαστούν με κρύες
καρδιές οι λίγες αυτές γραμμές.
Δεν είνε δύσκολο το πράγμα. Το
πιο δύσκολο είνε. Τα συσσίτια
υπάρχουν, αλλά δεν έπαρκούν.
Τροφή δίδεται, δεν είνε όμως κά-
θε μέρα ό,τι έπρεπε να είνε.

Άς μη συλλογιστούμε τίποτε.
Είνε δικά μας τα παιδάκια με
τα χλωμά μάγουλα. Τους δίνει ό
Δήμος το φαγητό; Άς προσθέ-
σουμε έμεις τη σταφίδα. Έχουν
και τη σταφίδα; Μπορούμε με
τόν όβολό μας να προσθέσουμε
λίγο τυρί, κανένα αυγό, κάτι
παραπάνω.

Ό Δήμος έβαλε τα θεμέλια
της αγάπης. Οι ιδιώτες άς φέ-
ρουν καθένας το λιθαράκι του
για να στηθή περιλαμπρος ό να-
ός της αγάπης του παιδιού.

Θησαυρός

